Rolf Ward Green

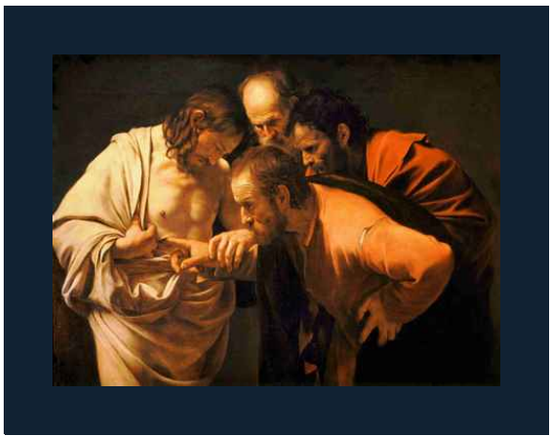

The Incredulity of Saint Thomas (Caravaggio, 1601-2)

Tím slavnější je to, co zůstává!
(2. Korinťanům 3:11)

Zrozen a znovuzrozen —Mesiáš

Rolf Ward Green

Kapitola 1: Astronomické datování a pravá Země
Kapitola 2: Zpětné datování včerejších dnů
Kapitola 3: Tiberius, Herodes, astronomie, svědectví
Kapitola 4: Daniel jako numericky interní koncové body naučené
Kapitola 5: Zásadový Ramsay nabízí velmi povzbudivý příběh
Kapitola 6: Římské soupisy, Augustus, Lukáš
Kapitola 7: Křesťané jednají s Římem v bezpečném svědectví
Kapitola 8: Bůh vydává Abrahamovo novorozeně do věčných dnů
Kapitola 9: Shrnutí datování podle pohanů
Kapitola 10: Předpovězeno porušení všeobecné spravedlnosti
Kapitola 11: Historie v reformovaných, celkových letech
Kapitola 12: Zvažování esejců

Chapter 1: Astronomical Dating And True Earth
Chapter 2: Back-dating Yesterdays
Chapter 3: Tiberius, Herod, Astronomy, Testimony

Chapter 4: Daniel As Numerically Internal Endpoints Learned
Chapter 5: Principled Ramsay Offers Very Encouraging Story
Chapter 6: Roman Enrolments, Augustus, Luke
Chapter 7: Christians Handle Rome In Secure Testimony
Chapter 8: God Reprieves Abraham's Newborn To Everlasting Days
Chapter 9: Gentile Observed Dating Summarized
Chapter 10: Foretold A Violation Of Universal Righteousness
Chapter 11: The History In Reformative Total Years
Chapter 12: Considering Essenes

Kapitola 1: Astronomické datování a pravá Země

Right: Adoration of the Magi, Museo del Prado, Madrid (c. 1510 painting by Hieronymus Bosch, c. 1510, Oil on wood, 138 x 72 cm)

> The heavens are declaring the glory of God; And of the work of his hands the expanse is telling. (Psalms 19:1, New World Translation (1984))

> Nebesa oznamují Boží slávu, obloha vypráví o díle jeho rukou. (Žalmy 19:1, Bible – Překlad nového světa 2019 (Přeloženo z revidovaného anglického vydání z roku 2013))

1 Využití astronomie v chronologické teorii, známé jako astronomická chronologie nebo astronomické datování, se zabývá datováním historických událostí pomocí pohybů nebeských těles.[1] Snaží se přitom vypočítat polohy objektů (většinou Slunce a Měsíce) v dávné minulosti. Jedním z jejích hlavních předpokladů je, že dráhy nebeských těles zůstaly v čase konstantní (výjimkou je příplatek za slapové zrychlení v soustavě Země-Měsíc, přičemž toto zrychlení se opět předpokládá jako konstantní v čase) až do současnosti. Ačkoli astronomické datování teoreticky slibuje velmi vysokou přesnost ve srovnání s jinými metodami a nabízí spíše absolutní než relativní data, nevíme s naprostou jistotou, zda tyto předpoklady o stálosti platí. Je tedy užitečné pro účely sekundárního potvrzení, i když bychom se měli mít na pozoru před tím, abychom ho brali příliš vážně, a při jeho používání bychom si měli a musíme uvědomit jeho omezení. Když potvrzuje data, je nejcennější a její předpoklad stálosti zůstává jejím omezením tak, že nemůže definitivně vyloučit chronologie. Žádná chronologie (snad jen ta naše) není potvrzena v celém rozsahu astronomickou datovací metodou.

[1](1. Mojžíšova 1:14,15)

Above: NASA, Earth and Moon, Oct 17 2000, Terra satellite, MODIS sensor
(WG Feb 24 2021 modified dimensions and JPG quality to reduce file size)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

[12] Mezi teoriemi o historii Země existuje řada těch, které předkládají myšlenku, že v určité době byla dráha a osa rotace Země narušena srážkou s nějakým objektem (např. kometou). To však v diskusích o letech, které následovaly po tomto narušení, zpravidla není relevantní, protože tento následný pohyb lze stále považovat za konstantní. Platnost dřívějšího zkreslení rotační osy Země lze zpochybnit i proto, že její poloha v prostoru se „precese“ ani „nutovat“ příliš rychle neděje. V průběhu cyklu 18,6 roku dochází k mírné nutaci, při níž se zemská osa kýve („jako gyroskop“), a 360stupňová precese zemské osy v prostoru způsobuje, že se poloha hvězd cyklicky mění každých 26 000 let. Navíc chybí znalosti o tom, jak byla Země orientována a byla točil se před takovým narušením. Důvodem, proč vůbec musíme uvažovat o teoriích poruch, je jeden velmi fascinující aspekt studia času, a to ten, že starověké civilizace zřejmě disponovaly větší moudrostí než lidé v naší současnosti. Pyramidy jsou jedním z příkladů pokročilých stavebních metod, ale příkladů vyspělé práce je po celém světě mnoho. Megalitické stavby zřejmě zažily katastrofu, protože pozdější kultury nad nimi postavily horší stavby. Kromě toho existuje příběh o potopeném městě, o Atlantidě, vyspělé kultuře ztracené pod hladinou moře.

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

[13] Můžeme si udělat představu o důvodech teorií o vyrušování, když vidíme, že jsou založeny na důkazech vymírání. Do stejného modelu může zapadat i vymírání dinosaurů. Důkazy o „obřích“ humanoidních pozůstatcích, problematických z hlediska evoluční teorie, rozšiřují fosilní stopy člověka vzniklé v blízkosti dinosauřích kostí. Tyto skutečnosti jsou pro moderní teoretiky natolik znepokojivé, že uznávaná muzea takové artefakty skrývají nebo dokonce ničí. Velká díla, jako jsou egyptské pyramidy, Stonehenge, Moai na Velikonočním ostrově a linie Nazca v Peru, jsou mainstreamovými teoretiky připisována lidem, ačkoli alternativní teorie by se mohly vztahovat na mimozemšťany. Dokumentární film "Chariots of the Gods" z roku 1970 byl celovečerním dílem založeným na knize Ericha von Danikena "Chariots of the

Gods?" a vysvětloval tyto zázračné úspěchy zapojením mimozemských kosmických lodí.

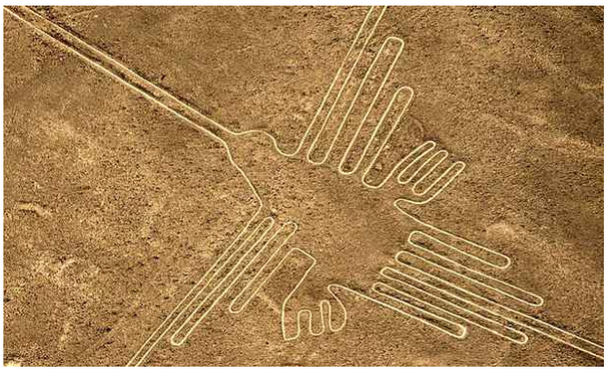

Above: Nazca lines, hummingbird (Nazca region, Peru)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

[14] Hlouběji, mnohem hlouběji než příběhy, které uspokojují naši touhu po objevování nového nebo po zábavě, nabízejí tyto příběhy potravu pro naši duchovní potřebu pravdy o minulosti. Zvažujeme tyto věci v neotřelém kontextu moderního paradigmatu, kde je soukromí emocí ohroženo vyspělou kulturou spjatou s propojenými technologiemi. Právě v tomto kontextu může Edward Snowden říci:

> Tvrzení, že vám nezáleží na právu na soukromí, protože nemáte co skrývat, se neliší od tvrzení, že vám nezáleží na svobodě slova, protože nemáte co říct.
> (Edward Snowden)

Jeho výrok poukazuje na souvislost a neoddělitelnou provázanost soukromí, respektive práva na něj, s pravdou.

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

[15] V sedmnácti předchozích článcích, jejichž jsem měl tu čest být spoluautorem, jsme se v souvislosti s mou vlastní rodinnou historií a historií mé lidské rodiny zamýšleli nad úlohou rodiny v dějinách a její skutečnou chronologií.[1] Přitom došlo k určitému zjednodušení. V podobném duchu může koncept globální potopy, která zaplavila Zemi v dávných dobách, dobře zjednodušit vysvětlení toho, co se stalo s vyspělými kulturami. Zdaleka nejsme příčinou toho, že by naše vlastní kultura podléhala stejnému osudu jen kvůli vlastnímu pokroku, ale udržujeme chronologii jako svatý grál, jehož časovou osou byl očištěn i antický svět. Název tohoto článku možná ještě není určen, a to ze stejného důvodu, aby náš vlastní osud byl neznámý. Zásadní však je, že volby omezují svobodu, a jak řekla Nanny Roweová: „Pravda vás osvobodí.“[2] Tímto přiznáním tě, milý čtenáři, mohu poprosit, abys pochopil obtíže, jimiž jsem zatížen, když zde představuji dílo, které nyní nemůže být známo, a nemůže být známo z toho důvodu, že je svoboda závislá i na svobodných volbách, které můžeme učinit. Kdybych nyní znal výsledek nebo plný význam těchto slov, která píši, s ohledem na jejich konečnou stopu, vstoupila by prostota mého poselství do strategie. Také bych měl vážné pochybnosti, kdybych předem znal věci, které jsem napsal, že by můj vlastní sklon ke sdílení a celková zvědavost světa právem chránily soukromí, které nám všem náleží.

[1](18 předchozích článků, včetně "My Story")
[2](Jan 8:32)

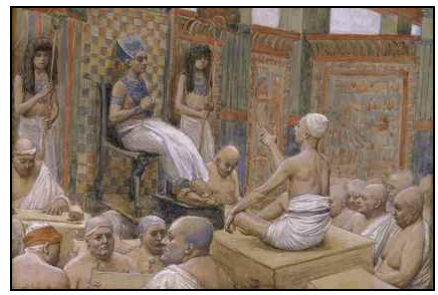

Above: Joseph Interprets Pharaoh's Dream, Jewish Museum, New York (c. 1896-c. 1902 painting by James Jacques Joseph Tissot, gouache on board, 15.1 x 22.6 cm)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

[16] Pokud jde o soukromí, zdá se mi v dnešní technologické době důležité zmínit se o tom, jaké systémy používám, a o Linuxu. Operační systém Linux existuje z hlediska počítačového softwaru již poměrně dlouho, od roku 1991, kdy Linus Torvalds vytvořil svobodné jádro operačního systému, které vycházelo z Unixu a bylo tak po něm pojmenováno "Linux". Na druhou stranu Unix existoval již od roku 1969 ve své nejstarší implementaci, jako operační systém napsaný Kenem Thompsonem a Dennisem Richiem z AT&T Bell Laboratories a v roce 1977 upravený Kalifornskou univerzitou v Berkeley do podoby Berkeley Software Distribution (BSD), tedy systému, z něhož částečně vychází i "Mac OS X" (v roce 2001). „Založené“ na Unixu platí pro Linux, Mac OS X a BSD alespoň částečně a v tomto smyslu se liší od operačního systému "Windows" společnosti Microsoft, který neměl unixový základ. Ohledně soukromí jde o to, že proprietární kód se hodí k tajným „zadním vrátkům“ (bezpečnostním dírám), zatímco veřejný kód umožňuje každému vidět a opravit chyby a jeho nejvlastnější nedostatek utajení jej udržuje v bezpečí.

Above: Landscape with the Prophet Elijah in the Desert, The Hermitage, St. Petersburg
(1610s painting by Abraham Bloemaert, Oil on canvas, 72 x 97 cm)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

[17] Systém Windows, stejně jako Mac OS X ("10"), používá při své implementaci proprietární kód, zatímco Unix je většinou svobodný:

> Na počítači PDP-7 vyvinul tým výzkumníků z Bell Labs pod vedením Thompsona a Ritchieho, včetně Rudda Canadaye, hierarchický souborový systém, koncepty počítačových procesů a souborů zařízení, interpret příkazového řádku, roury pro snadnou komunikaci mezi procesy a několik malých obslužných programů.
> (Wikipedia, "Ken Thomson" (ie. about Unix))

„Svobodný“ odkazuje na veřejnou povahu zdrojového kódu a v roce 1983 Unix spustil hnutí svobodného softwaru, které později zahrnovalo Linux a jeho mnoho distribucí. Výsledkem soudního sporu s Kalifornskou univerzitou v roce 1994 bylo povolení šířit BSD Unix zdarma kdekoli a Linux se připravoval od roku 1991. Před rokem 1981 byl Unix zdarma licencován společností AT&T. V roce 1984 se AT&T vzdala Bell Labs, čímž se zbavila svých antimonopolních licenčních závazků týkajících se Unixu, zatímco poté Bell Labs začala prodávat proprietární Unix.

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

[18] Používání těchto moderních počítačových operačních systémů umožnilo zavedení fenoménu internetu, který mi také následně umožnil přístup ke zdrojům v přírodě, a to jak historickým, tak vědeckým, jak jsem již psal, kteréžto zdroje mi umožnily chronologický výzkum založený na biblickém textu jako inspirovaném pramenném díle. Jedním z pozoruhodných rysů biblických autorů z pohledu jejich židovské národnosti bylo to, jak poměrně unikátně datovali léta cizích králů. To znamená, že namísto stanovení roku 1 na základě oficiálních zvyklostí v zemi krále (což muselo být v tehdejší době obtížné jak kvůli vzdálenosti, tak kvůli nedostatku moderních komunikací), zjišťujeme, že místo toho se nejstarší uváděný předpoklad královské moci těchto cizích králů stává rokem 1, a to navzdory rozdílům možným v důsledku nástupních let nebo Spoluvládnutí. To je samozřejmě zcela logické a nepřekvapivé. Všimněme si například, že pro krále Nebukadnecara je uváděn „19. rok“ jako „18. rok“.[1-3] Pro nezkušeného pozorovatele je to znepokojující a zdá se, že to dokonce vnáší do možného datování určité pochybnosti, zatímco zkušený pozorovatel s tím nemá žádné problémy. Důležitá je zde základní neomylnost Písma.[4]

[1](2. Královská 25:8)
[2](Jeremjáš 52:12)
[3](Jeremjáš 52:29)
[4](2. Timoteovi 3:16)

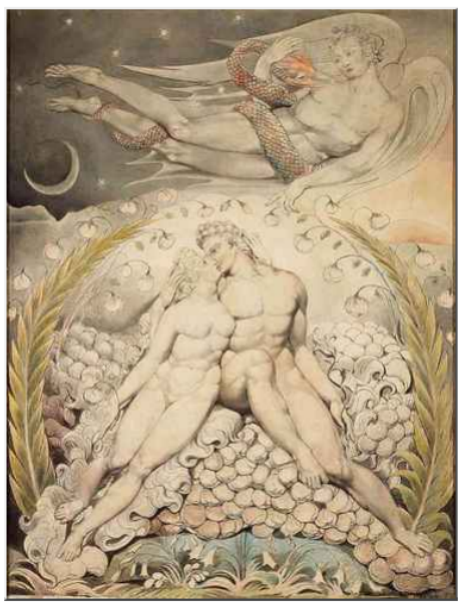

Above: Satan Watching the Caresses of Adam and Eve, Museum of Fine Arts, Boston (1808 painting by William Blake, Pen and watercolour on paper, 505 x 380 mm)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

19 Neomylnost Písma se čerpá z mnoha zdrojů. Míra přesnosti Písma s ohledem na konkrétní proroctví v něm obsažená je otevřená světovému zkoumání a často závisí na subjektivním pohledu. V souladu s tím byli židovští starší autoritou, na kterou se Izrael při výkladu Písma spoléhal, protože měli blíže k předmětu Božího zájmu a péče. Jejich subjektivita byla nežádoucí, když se stala ústní tradicí, která byla v rozporu s Jehovovým vlastním proroctvím.[1,2] Mišna byla písemným vyjádřením této tradice, která byla dále rozvedena v Gemaře, přičemž obě se dostaly do písemné podoby až po zničení 2. jeruzalémského chrámu, což je událost bezpečně datovaná do roku 70 n. l.[3] Vzhledem k tomu, že toto datum, tedy rok 70 n. l., je považováno za bezpečné, můžeme jej s jistotou použít jako výchozí bod, pevný základ, od něhož začneme počítat data zpětně v čase, abychom mohli jistěji datovat židovské dějiny, zejména našeho Pána Ježíše, a teprve poté hledat, jak lépe porozumět Danielovi 9,24-27 (Danielovo proroctví o 70 týdnech). Obvyklým a nejlepším způsobem, jak toho dosáhnout, je zpětný výpočet. Jak vhodné by tedy bylo využít učení židovských mudrců, aby nám pomohli v porozumění?

[1](Matouš 15:6)
[2](Marek 7:13)
[3](Mišna a Gemara tvoří Talmud, jehož název znamená „učení“ a který může odkazovat na samotnou Gemaru, jejíž pozdější název znamená „studium“.)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

110 Než začneme, je důležité si uvědomit, že Jehova neomezuje svou volbu na židovský národ, ale použil Nebukadnecara, aby si ho podmanil, a Kýra, aby ho osvobodil, což dokazuje, že Jehovovi pomáhají i jiní ochotní lidé. Kdo by měl nyní ve věci křesťanské víry větší zájem než samotní židovští mudrci, aby pochopili a uvěřili nebo vyvrátili Kristovy nároky? Babylonský Talmud v Joma 39b v této souvislosti říká, že: „Během čtyřiceti let před zničením Druhého chrámu se los pro Boha ve veleknězově pravici vůbec nezvedl... dveře svatyně se samy od sebe otevíraly na znamení, že je brzy otevřou nepřátelé“, [dokud je raban Jóanán ben Zakkai neokřikl,] což naznačovalo velmi nepravděpodobný sled událostí od roku 30 do roku 70 n. l.[1] Konkrétně, pokud jde o to, že los pro Boha nevzešel, znamená to, že jednou za rok po 40 let v řadě vždy vyšel v neprospěch Boha, což dává pravděpodobnost pouze jedna ku 2 na mocninu 40 (tisíc miliard). To také znamená, že podle Joma 39b se po čtyřicet let nepřinášela Jehovovi oběť za hřích, což ukazuje, že se zřejmě něco změnilo, pokud jde o oběti. Spojení těchto událostí s událostí v roce 30 n. l. však židovští kněží neříkají až tolika slovy. Proč je také toto období omezeno na těchto 40 let?

[1](Joma 39b, The Babylonian Talmud, from the translation in The William Davidson Talmud)

Above: Sacrifice of Isaac, Private collection (1597-1599 painting by Caravaggio, Oil on canvas, 116 x 173 cm)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

[11a] O 40 letech, které předcházely zkáze v roce 70 n. l., se více píše v Talmudu Avoda Zarah 8b: „Čtyřicet let před zničením Chrámu [v roce 70 n. l.] byl Sanhedrin vyhnán z Komnaty z tesaného kamene a zasedal ve skladu poblíž Chrámové hory.“[1] To ukazuje také na rok 30 n. l., jako by zde byla zahrnuta událost, která se stala čtyřicet let před rokem 70 n. l.[1] Než se zamyslíme nad tím, co to mohlo být za událost, můžeme vzít na vědomí proroctví Ezekiel 4,6, které říká:

> Potom si lehneš na pravý bok a 40 dnů poneseš vinu judského domu.+ Za každý rok jsem ti určil jeden den – den za rok.
> (Ezekiel 4:6)[2]

[11b] Toto Ezekielovo proroctví mělo své naplnění i v dřívější době, která časově předchází i proroctví z Daniela 9,24-27, ačkoli si nyní můžeme pro stručnost vyhradit komentář k němu (protože se týká tohoto naplnění, ačkoli sám Ezekiel o Danielovi ví, jak je patrné z Ez 14,14), abychom se mohli zaměřit na léta 30-70 n. l. Ezekiel 4:6 odkazuje na období 40 let, symbolizované 40 dny, jak je tam popsáno, a je to hlas Jehovy, který k Ezekielovi promlouvá ohledně období právě 40 let před pozdějším obléháním Jeruzaléma, tedy 70 n. l.[3] Proč však bylo toto období 40 let právě před rokem 70 n. l.?

[1](Avodah Zarah 8b, The Babylonian Talmud, from the translation in The William Davidson Talmud)
[2](Ezekiel 4:6)
[3](The Persian Problem Resolved (2019), by Floyd Nolen Jones, Chapter 7, p. 131, footnote 2)

Above: Praying Saviour, Janus Pannonius Museum, Pécs (1903 painting by Tivadar Csontvary Kosztka, Oil on canvas, 100 x 82 cm)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

1 12a Židé se neméně než ostatní zajímají o události, které vedly ke zničení jejich Druhého chrámu, počínaje obléháním, které začalo 14. dubna 70 n. l., což se shoduje se 14. nisanem toho roku (PLSV 3.1.0 v Jeruzalémě; Rita Gautschy, Alexandrie/Babylon oba), aby se shodovali s datem (14. nisan), které nabízí Josephus.[1-3] Čtyřicet let před tím by se blížilo 14. nisanu roku 30 n. l., tedy roku, který světské dějiny zařadily do období vlády Piláta Pontského, který sloužil od roku 26 n. l. do roku 36 n. l. za vlády Tiberia Caesara. Došlo tedy k nějaké významné události v době, kdy byl Poncius Pilát místodržitelem Judska? Pokud ano, je možné, že to může vysvětlovat i oněch 40 let před rokem 70 n. l., které zmátly chrámové kněze a bránily jejich obětování prostřednictvím losu pro Azazela? Proroctví z Daniela 9,27 předpovědělo ‚týden', kdy budou židovské oběti a dary ukončeny. Tento týden by nastal po 69 ‚týdnech' po sedmi letech, tedy po 483 letech, a skončil by po 490 letech, tedy po 70 týdnech. Zatím máme k dispozici pouze jedno datum 14. nisanu roku 70 n. l. Jako hledači pravdy bychom rádi věděli, zda můžeme Danielovo proroctví pochopit v časové ose Blahoslavené Greenealogie s využitím astronomie, znalostí historie, židovských zvyků a Ježíšova evangelia. Být postaven do situace, kdy cítím, že je nutné a zároveň možné poprvé v našich BG dějinách učinit zadost tématu (našeho Pána a Spasitele) Ježíše Krista s využitím přesných historických faktů, je kromě psaní o samotném Jehovovi zároveň obtížným úkolem a největší výsadou, jakou si dovedu představit.

1 12b Ještě než byl židovský chrám srovnán se zemí (až na jednu zeď), a to v roce 70 n. l., Ježíš právě o této události prorokoval (Mt 24,2; L 19,44; 21,6), a to se také stalo. Ale asi 40 let předtím, po vyslovení tohoto proroctví, Ježíš vykonal oběť, která splnila požadavky židovského zákona a odstranila nutnost chrámu. Tři roky poté Jehova uznal za vhodné splnit slib daný Abrahamovi, když Petr přijal Kornelia, a přijal lidi všech národů rovným dílem do Boží smlouvy (Ge 22:18; Ga 1:18; Ak 9:24-43, 10:1-35), ale Izrael zůstává velmi důležitý, jak napsal Pavel, protože to byl první národ, který si Jehova vybral, aby mu požehnal a byla „svěřena Boží posvátná prohlášení".[4] Z tohoto důvodu není správné ignorovat židovské mudrce, když se snažíme objasnit proroctví jako dobrou zprávu, jak jsme to možná viděli v souvislosti se 40 lety Jehovova zjevného nesouhlasu s chrámovými službami. Jakou oběť Ježíš přinesl a jak to vysvětluje takové ztráty, které tehdy zažilo židovské kněžstvo?

[1](Wars of the Jews, Book V, Chapter 3, paragraph 1 (c. 75 CE), by Flavius Josephus, transl. by William Whiston (1737))
[2](Planetary, Lunar, and Stellar Visibility v. 3.1.0, Nov 20 2006, by Rainer Lange and Noah M. Swerdlow, using code developed by Steve Moshier)
[3](R. Gautschy, "Monddaten aus dem Archiv von Illahun: Chronologie des Mittleren Reiches", Zeitschrift für Ägyptische Sprache und Altertumskunde 178, Vol. 1, 2011, 1-19. http://www.gautschy.ch/~rita/archast/mond/mondeng.html)
[4](Římanům 3:2)

Above: Christ Healing the Blind, Metropolitan Museum, New York (c. 1570 painting by El Greco (Domenikos Theotokopoulos))

konec Kapitoly 1: Astronomické datování a pravá Země

Kapitola 2: Zpětné datování včerejších dnů

One day after another day causes speech to bubble forth, And one night after another night shows forth knowledge.
(Psalms 19:2, New World Translation (1984))

Den za dnem překypují slovy a noc za nocí předávají poznání.
(Žalmy 19:2, Bible – Překlad nového světa 2019 (Přeloženo z revidovaného anglického vydání z roku 2013))

21 Když byl v roce 70 n. l. zničen Druhý chrám, ztratili kněží také jedinou genealogickou evidenci rodinných linií, které byly oprávněny vykonávat kněžskou službu:

Oficiální rodokmeny Židů nezničil král

Above: Adoration of the Magi, Musée du Louvre, Paris (c. 1510 painting by Ulrich Apt The Elder, Oil on panel, 125 x 71 cm)

Herodes Veliký, jak tvrdil Africanus na počátku třetího století, ale zřejmě Římané při zničení Jeruzaléma v roce 70 n. l. [CE]. (Against Apion, by F. Josephus, I, 30-38 [7]; The Jewish War, II, 426-428 [xvii, 6]; VI, 354 [vi, 3]) Od té doby Židé nebyli schopni prokázat svůj původ ani ve dvou nejdůležitějších liniích, Davidově a Léviho.
(Insight On The Scriptures, Vol. 1, p. 909 (2018))[1]

Ztráta jejich kněžských rodokmenů je jistě účinnou zárukou proti pokračování židovského tradičního chrámového kultu, čímž končí zákon Tóry. Pokud však židovské náboženství skončilo, co nastoupilo na jeho místo?

[1](Insight On The Scriptures, Vol. 1, p. 909 (2018))

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

22 Ezekielovo proroctví se také naplnilo v době zničení prvního chrámu, na konci 40 let, které začaly ve 13. roce Jošijášovy vlády.[1] Jošijáš vládl 31 let, po něm následovalo 11 let vlády Jehojakima a 10 let vlády Sedekjáše, takže 31 + 11 + 10 - 12 = 40. V době naplnění Ezekielova proroctví vládl Jošijáš 31 let, po něm následovalo 11 let vlády Jehojakima a 10 let vlády Sedekjáše.[2,3] Jeruzalém byl pak zničen v létě roku 587 př. n. l.[4,5] Zaznamenali jsme také, že 40 let uplynulo od 1. roku Šalomounovy vlády (1017 př. n. l.) do oddělení Severního království od judské a beniaminovy říše v roce 977 př. n. l. (Rehoboam Rok 1).[6,7] Ale tato naplnění platí i v jiných chronologiích. Čtyřicet let předcházejících zkáze roku 70 n. l., která ukončila existenci židovského Druhého chrámu, lze spojit s událostí v roce 30 n. l. pouze v případě, že se přesně naplnila. V tomto roce dochází k fenomenální shodě, která spočívá v tom, že rok 30 n. l. je jediným rokem mezi lety 26 n. l. a 36 n. l., kdy se určitý židovský svátek projevil třemi různými daty ve stejném týdnu pro několik sekt. Těmito sektami jsou esejci, saduceové a farizeové. Výzkumy provedené ve svitcích od Mrtvého moře ukazují, že dny v týdnu u esejců neodpovídaly nám známým standardům, neboť každoročně přiřazovali 01 nisan středu. To znamenalo, že pro ně 14. nisan bylo vždy úterý, které začínalo v pondělí večer nebo snad v úterý večer. Přesto pro ně toto úterý bylo každoročně 13 dní po jarní rovnodennosti, kdy začínal rok. Zdá se, že v roce 30 n. l. předcházel esejský Pesach o jeden nebo dva dny před Pesachem saducejským. Bez toho nelze snadno vysvětlit události, o nichž se vypráví v evangeliích o Ježíši. Doufejme, že se k tomuto důležitému bodu vrátíme později, abychom posílili následující diskusi.

[1](Jeremjáš 1:2-3, 25:3)
[2](2. Královská 22:1; 2. Paralipomenon 34:1)
[3](2. Královská 23:36; 2. Paralipomenon 36:5)
[4](2. Královská 25:2; Jeremjáš 52:5)
[5](B4 Chronology- History of Babylon (2015), Ch. 1 paragraphs 1-4, 1-8a, 1-8b, by Ward Green et al.)
[6](The Uncut Tut (2016), Ch. 10 paragraph 2, by Ward Green et al.)
[7](The Crucible of Credible Creed (2012), Ch. 9 paragraph 2, by Ward Green et al.)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

23 Důvody, proč jsme se až nyní dostali k tomu, abychom o tom psali, jsou různé, ale patří mezi ně: 1) pro mnoho lidí je to nábožensky velmi důležitá záležitost, 2) je to složitý problém a 3) chyběly mi znalosti. I při pevném pochopení mnoha aspektů, kterými se řídí příslušné kalendáře, se to téměř vymyká logice. A také, i když připustíme, že se řešení našlo, vedlejší linie logiky mohou ještě nějakou dobu pokračovat. Není mým přáním vnášet do tohoto velmi důležitého tématu polemiku, proto jsem váhal, zda začít, protože pokud nebudeme opatrní, mohli bychom podkopat věřící, nebo dokonce svou vlastní víru, a odvést tak pozornost od Ježíše. Na druhou stranu nenapsat něco, co potvrzuje platnost víry v našeho Pána, je zřejmě horší. Teprve když si ve vlastním vědomí stanovíme tento rok 30 n. l. jako datum ukřižování, a teprve pak uvidíme, jak mohou obstát nebo padnout předchozí události, jako například Ježíšovo narození nebo Daniel 9,27. Měli bychom si být vědomi toho, že nikde v Písmu nebyl uveden (nechť čtenář používá rozlišovací schopnost) polovině Danielova "týdne" a jeho význam. Jak už to u proroctví bývá, vícenásobné naplnění je způsob, jakým se nejlépe chápe, respektive nejlépe naplňuje. Otázkou je, do jaké míry se polovině týdne z Daniela 9,27 vztahuje k roku 30 n. l., pokud vůbec? A jak také rok 30 n. l. ovlivňuje rok narození? Než se nad tím zamyslíme, spisy Pavla, který byl po svém obrácení "apoštolem pro národy", a také Lukášova kniha Skutků a občanské dějiny té doby nám umožňují více nahlédnout do případných konkrétních let.[1-3]

[1](Římanům 11:13)
[2](Lukáš 1:3)
[3](Skutky 1:1)

Above: Christ before Herod Antipas, Museum of Fine Arts, Budapest (17th century painting by Nicolaus Knüpfer, Oil on panel, 18 x 24 in)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

24a Lukáš napsal, že se snažil napsat své vyprávění Theofilovi (Lk 1,3) v logickém pořadí, a jeho snaha o přesnost je pozoruhodná z téhož verše. Lukáš byl lékař a

milovaný (Kol 4,14), takže byl zřejmě vzdělaný, a jeho sepsání Skutků, jak vidíme ze spisovatelovy zmínky v nich o Teofilovi a Lukášově evangeliu, může být oprávněné, pokud jde o jeho připsání. Z knihy Skutků se dozvídáme o tom, že Pavel (tj. Saul) byl na cestě do Damašku zasažen slepotou.[1] Pavlovo setkání s Ježíšem na cestě do Damašku, jak je zde popsáno v Lukášově líčení ve Skutcích, je možná právě tou událostí, kterou Pavel popisuje ve 2Kor 12, verši 2 jako „uchvácen“ „do třetího nebe“. Modlíme se, aby událost, která označuje Pavlovo obrácení ke křesťanství u Damašku, nebyla znehodnocena tím, že ji v naší diskusi použijeme jako chronologický ukazatel. Pavel byl zarytým odpůrcem křesťanství a předtím schvaloval smrt křesťanského proroka Štěpána.[2]

[24b] Ve 2Kor 11,30-33 Pavel píše o svém útěku do Damašku, což z jeho listu Galaťanům vyplývá tři roky poté, co na cestě spatřil jasné světlo.[3] V listu Galaťanům 1,18 zmiňuje, že uplynuly tři roky, po které šel do Jeruzaléma navštívit Kéfu (známého také jako Petr), což v kontextu listu Galaťanům 1,16 může jednoduše znamenat tři roky po jeho obrácení.[4,5] Pavel pokračuje v Galatským 2,1 zmínkou o tom, že interval 14 let se vztahuje na jeho druhou návštěvu Jeruzaléma, která byla s Barnabášem, a nejjednodušeji se chápe jako 14 let po počátečním obrácení.[6] Podle toho Pavel během 14 let po přijetí Krista dvakrát navštívil Jeruzalém, poprvé po třech letech a podruhé s Barnabášem. To je logika, podle níž se k tomuto chápání dospělo. My pouze teoreticky předpokládáme, že oba tyto tříleté a čtrnáctileté intervaly jsou měřeny od doby události Pavlova obrácení na cestě do Damašku, ačkoli podle našeho názoru mohou být buď včetně, tak i výlučně. Máme na mysli, že 13 let jako exkluzivní se rovná 14 letům včetně. Pokud k Pavlovu obrácení došlo v roce 30 n. l., navštívil tedy Jeruzalém

včetně. Pokud k Pavlovu obrácení došlo v roce 30 n. l., navštívil tedy Jeruzalém pravděpodobně v roce 30 + 13 = 43 n. l. (jako exkluzivní = 44 n. l.). Pokud se však Pavel obrátil v roce 31 n. l., inkluzivně = 44 n. l.[7] Logika je tedy zatím maximálně jasná a jednoduchá.

[1](Skutky 9:3-9; 13:9)
[2](Skutky 8:1)
[3](Galaťanům 1:15-18)
[4](Viz. Ga 1:16: „...nešel jsem se hned radit s nějakým člověkem...“ Ga 1:18: „O tři roky později...“)
[5](To je předpoklad, který jsme učinili, a na základě tohoto předpokladu pokračujeme v tom, co následuje)
[6](Viz. Ga 2:1 „Potom jsem se po 14 letech znovu vydal do Jeruzaléma s Barnabášem...“ ‚S Barnabášem‘ zde musí znamenat pouze jednu návštěvu Jeruzaléma s Barnabášem.)
[7](31 + 13 = 44 n. l.; 44 - 31 + 1 = 14 let inkluzivně)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

[25] To je důležité, protože na Pavlovu druhou návštěvu se odkazuje také ve Sk 11,28-30, a pokud nás zde zdržuje jednoduchá logika, může to situaci jen zkomplikovat. Nejprve vyhledejme v knize Skutků apoštolů Pavlovu první návštěvu Jeruzaléma, načež zjistíme, že Pavel opouští Damašek "nějaká doba" po svém obrácení, což odpovídá třem letům z listu Galaťanům 1,18, a do Jeruzaléma přichází po útěku z Damašku, což je jasně zopakováno v 2Kor 11,32-33 (Sk 9,22-26). Pavel přijíždí při své první návštěvě Jeruzaléma, jak je uvedeno ve Sk 9,26, a jeho druhá návštěva je tedy jasně patrná ze Sk 11,28-30 a Sk 12,1-25, kde dochází k poměrně podivuhodné shodě s občanským záznamem v Písmu, týkajícím se načasování jeho druhé návštěvy. Zde, mezi dobou, kdy byli Pavel a Barnabáš posláni do Jeruzaléma (Sk 11,30) na pomocnou službu, a jejich pozdějším odjezdem (Sk 12,25), čteme, jak uvádí Lukáš, že král Herodes Agrippa I. umírá (Sk 12,1-23). Nejedná se o téhož krále Heroda, který zemřel krátce po Ježíšově narození, ale o pozdějšího krále Heroda, jehož datum úmrtí je z občanských dějin doloženo k roku 44 n. l.[1-3] Dále je Josephem uváděn hladomor, který nastal za prokurátorství Cuspia Fada a Tiberia Julia Alexandra, „pravděpodobně“ v letech 44-48 n. l., a to včetně roku 44 n. l. (kdy Pavel navštívil Jeruzalém).[4-6] Zdá se, že pro tato data je možný solidní historický základ: jeden přibližný chronologický údaj pro apoštolské dějiny podle badatele F. F. Bruce (1962). [7,8]

[1](The Cambridge History of Judaism, Volume 3, The Early Roman Period (2008), Chronological Table, p. xxxvi, Edited by William Horbury, W. D. Davies, and John Sturdy. Uvádí, že rokem smrti Heroda Agrippy I. je rok 44 n. l.). Ve Skutcích 12,1 je nazýván „Herodes“ a brzy poté umírá na „červy“ ve Skutcích 12,23. Kniha "Bearing Thorough Witness" About God's Kingdom (2009), Chapter 10, par. 19, by the Watch Tower Bible and Tract Society of Pennsylvania, uvádí, že jedna referenční práce uvádí: „Lukášova profesionální přesnost lékaře vyzdvihuje hrůzu [Herodovy] smrti,“ primární zdroj: A Bible Handbook to the Acts of the Apostles (1999), edited by Mal Couch, p. 297)
[2](The Cambridge History of Judaism, Volume 3, The Early Roman Period (2008), p. 142, Edited by William Horbury, W. D. Davies, and John Sturdy, states: „V roce 44 n. l. náhle zemřel král Agrippa I“ see [1], above.)
[3](V době Ježíšova narození vládl Herodes Veliký, poté Herodes Antipas a nakonec Herodes Agrippa I., jak se zdá být v občanských dějinách obecně přijímané.)
[4]("Christianity Under Claudius," Bulletin of the John Rylands Library 44 (March 1962): 309-326. p. 309, by F.F. Bruce)
[5](Antiquities, XX, Ch. 5, sec. 2, by Josephus. Zde se hovoří o prokurátorství v Judsku v množném čísle, z čehož vyplývá, že hladomor začíná za Fadovy správy. See [6], below.)
[6](Ibid., XX, Ch. 1, sec. 1, See [5], above.)
[7]("Christianity Under Claudius," Bulletin of the John Rylands Library 44 (March 1962): 309-326. p. 309, by F.F. Bruce)
[8](Paragraph 7-4, below)

Above: Conversion on the Way to Damascus, Santa Maria del Popolo, Rome (1600-1601 painting by Caravaggio, Oil on canvas, 230 x 175 cm)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

26 V Blahoslavené Greenealogii jsme již dříve viděli, jak se zdá, že pravdivá data umožňují přidávat další fakta.[1-3] To může způsobit, že nás zaplaví velké množství faktů. I když jsem k dosud uvedeným myšlenkám nedospěl ve spěchu, je moudré být skromný a postupovat pomalu.[4] U biblického vyprávění o apoštolu Pavlovi máme pádné indicie, že po ukřižování Ježíše Krista uplynulo 13 let nebo více, než Pavel vykonal svou druhou návštěvu Jeruzaléma, a Lukášovo svědectví ve Skutcích 12. kapitoly je, že Herodes Agrippa I. zemřel ve stejné době jako návštěva, kterou Pavel vykonal s Barnabášem. I když nevěříme občanským dějinám více než biblické knize Skutků apoštolů, smrt Heroda Agrippy I. je podle těchto dostupných historických důkazů uváděna v roce 44 po Kristu. V době této Barnabášovy a Pavlovy pomocné služby také nastal Agabem předpovězený hladomor, který podle Sk 11,28 nastal v době císaře Claudia. Claudius Caesar vládl od 24. ledna 41 n. l. do roku 54 n. l. Křesťanský historik Orosius napsal, že „nejtěžší hladomor nastal v celé Sýrii“ ve čtvrtém roce vlády Claudia, což je rok, který přesně odpovídá roku 44 n. l.[5] Z toho vyplývá, že k ukřižování došlo v roce 30 n. l. Orosius má však k tomu více, když uvádí, že guvernér Palestiny Poncius Pilát podal zprávu císaři Tiberiovi a ten římskému senátu „o Kristově umučení a zmrtvýchvstání“, přičemž víra obou v Kristovo božství byla dostatečnou motivací k tomu, aby Tiberius navrhl senátu, aby „Kristus byl považován za boha“ (Orosius dostává silnou vzpruhu od Tertuliána, který uvádí, že Pilát byl ve svědomí křesťanem).[6,7]

[1](Joseph (2009), by Rolf Ward Green, "We can know, when all of known history fits with the Bible, and when more information and dates can be added, and still cause no conflict in the facts.")
[2](The Ark Of Urartu (2010), Chapter 11 paragraph 8, by Rolf Ward Green and A. R. Rutledge)
[3](The Crucible of Credible Creed (2012), Chapter 10 paragraph 1, by Ward Green et al.)
[4](Přísloví 11:2)
[5](The Seven Books of History Against The Pagans, Book 7, by Paulus Orosius, transl. by Roy J. Deferrari (1964), p. 296)
[6](Ibid., p. 290)
[7](Tertullian's Apology For The Christians, Chapters V and XXI)

Above: Pontius Pilate Inscription, Pontius Pilate Stone, Israel Museum
(Second Temple period)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

27a Orosius uvádí ještě další dvě svědectví o datu ukřižování, z nichž jedno je datováno smrtí Sejana podle Tacitových spisů. Sejanus je zabit Tiberiem za pokus o vzpouru, k čemuž však došlo poté, co se Sejanus "nejzatvrzeleji" stavěl proti přijetí křesťanství, a to v době, kdy římský císař Tiberius navrhuje senátu, aby oficiálně zbožštil Krista, což oni odmítají, protože se s nimi, jak říká Orosius, nejdříve neporadí. Tyto události se tedy odehrávají až po Ježíšově zmrtvýchvstání.[1] Tacitus uvádí, že Agrippina zemřela přesně dva roky po Seianově smrti. Agrippinina smrt je u Tacita datována rokem 33 n. l.[2,3] Sejanus tedy umírá ve stejný den (18. října) 31 n. l.[4] Přijetí všech těchto údajů by vyžadovalo datum ukřižování před 18. říjnem 31 n. l., což znamená, že to podporuje ukřižování a zmrtvýchvstání, k nimž došlo v roce 30 n. l., a je v souladu s tím, že rok 44 n. l. je čtrnáctým rokem po Pavlově obrácení, tedy rokem, kdy zemřel král Herodes Agrippa I. Orosius nám dále uvádí rok ukřižování Pána Ježíše Krista datovaný 17. rokem vlády císaře Tiberia, což z roku 1 v roce 14 n. l. je nyní zhruba rok 30 n. l.: [5]

14 + 17 - 1 = 30 n. l. (ukřižování Ježíše)

27b Z počtu let Ježíšova působení můžeme nyní určit rok jeho křtu Janem Křtitelem.

[1](The Seven Books of History Against The Pagans, Book 7, by Paulus Orosius, transl. by Roy J. Deferrari (1964), pp. 290-291)
[2](The Annals, Book VI, 15-25, by Tacitus)
[3](List of Roman Consuls, 33 CE)
[4](The Annals, Book VI, 25 bottom, by Tacitus)
[5](The Seven Books of History Against The Pagans, Book 7, by Paulus Orosius, transl. by Roy J. Deferrari (1964), p. 291)

Above: Baptism of Jesus (Jehovah's Witnesses, and adjusted by WG Feb 20 2021)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

28a Dosud jsme se neuchýlili k argumentaci založené na konsensu, protože většina se často mýlila. I když máme většinový názor, můžeme se mýlit, ale zastávání menšinového názoru nezaručuje správnost. Jako křesťané se snažíme najít úzkou cestu života.[1] Od roku 70 n. l. jsme se propracovávali zpět, počínaje posledními 40 lety událostí v Druhém chrámu. Víra, že události těchto let byly ovlivněny ukřižováním Ježíše Krista v roce 30 n. l., se z křesťanského hlediska jevila jako rozumné vysvětlení. Nyní můžeme uvažovat o Danielově proroctví a časových obdobích souvisejících s Ježíšovým působením, přičemž toto období se jeví jako přibližně tři a půl roku, neboli polovina sedmiletého týdne, který vidíme v Danielově proroctví:

> Pro mnohé bude udržovat smlouvu v platnosti jeden týden. A v polovině týdne způsobí, že přestane oběť a obětní dar.
> (Daniel 9:27, Bible – Překlad nového světa 2019, Přeloženo z revidovaného anglického vydání z roku 2013)[2]

28b „Je 70 týdnů, které byly určeny“, jak začíná proroctví ve 24. verši, „k dokončení přestoupení, k ukončení hříchů a k usmíření za nepravost a ... k zapečetění ... pomazání Nejsvětějšího.“[3] Každý týden může znamenat sedm let a půl týdne je pak tři a půl roku, což připomíná nebo je podobné Danielovi 7,25 a Zjevení 12,14, kde je výraz „čas a časy a půl času“ určen jako tři a půl roku (1 čas plus 2 časy jsou tři), nebo ze Zjevení 12,6 je 1260 dní (3,5 x 360 dní).

[1](Matouš 7:13-14)
[2](Daniel 9:27, Bible – Překlad nového světa 2019, Přeloženo z revidovaného anglického vydání z roku 2013)
[3](Daniel 9:24, New World Translation of the Holy Scriptures (1984, Reference Version) and the American Standard Version (1901))

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

29 Když se mluví o 1260 dnech, znamená to, že se jedná o časový úsek, který je přesný na den, což by možná mohlo vysvětlovat, proč bylo provedeno tolik výpočtů proroctví z Daniela 9,24-27, které se snažily být velmi přesné, dokonce se snažily být přesné na jeden doslovný den. V 9. kapitole knihy Daniel však máme „týdny“ uvedeny pro sedmileté období, a to bez jakékoli zmínky o „dnech“.[1] Zdá se tedy, že místo toho se v období 70 týdnů požaduje přesnost přibližně na půl týdne. K tomuto poznání jsem dospěl až po mnoha pokusech a pozorováních s přesnými výpočty, které se dají více či méně zprovoznit pomocí vlastní vynalézavosti. Využití lidské vynalézavosti k tomu, aby se proroctví více naplnilo, jistě není účelem proroctví.[2] je však zřejmé, že existují různé způsoby výkladu výroku, a vícenásobné naplnění je mnohem výhodnější. Světské dějiny nejsou spolehlivým zdrojem, z něhož by se dalo čerpat ohledně naplnění proroctví, a přesto mohou být někdy jediným zdrojem, který se zdá být dostupný. V případě Daniela 9,24-27 existují mezi věřícími neshody ohledně počátečního data 70 týdnů, někteří tvrdí, že se vztahuje k Ezdrášovi 7,7 nebo k Artaxerxovu roku 7, a jiní k Nehemiášovi 2,1-8 v Artaxerxově roce 20. V případě Daniela 9,24-27 se jedná o datum,

kdy se má 70 týdnů naplnit. Neshody panují také ohledně datace 1. roku Artaxerxova, což má svůj význam. O těchto věcech pojednal Floyd Nolen Jones.[3,4]

[1](9:24 „Je sedmdesát týdnů, které byly určeny tvému lidu a tvému svatému městu, aby ukončily přestoupení a skoncovaly s hříchem, vykonaly smíření za bludy a zavedly spravedlnost na neurčité časy, vtiskly pečeť vidění a proroku a pomazaly Svatyni svatých. 25 A měli byste vědět a mít vhled, [že] od vyjití slova o obnově a znovuvybudování Jeruzaléma až do Mesiáše Vůdce bude sedm týdnů, také šedesát dva týdnů. Vrátí se a bude skutečně obnoven, s veřejným náměstím a příkopem, ale ve svízelné době. 26 „Po uplynutí šedesáti dvou týdnů bude Mesiáš odříznut a nic mu nezbude. "Město a svaté místo přivede do záhuby lid vůdce, který přichází. A skončí to potopou. A až do konce bude válka; co je rozhodnuto, je zpustošení. 27 „A musí udržet smlouvu v platnosti pro mnohé po dobu jednoho týdne; v polovině týdne pak způsobí, že přestanou oběti a dary. „A na křídle odporných věcí bude ten, kdo způsobí zpustošení; a až do vyhlazení půjde vylévat i to, o čem se rozhodlo, na toho, kdo leží zpustošen.“ New World Translation (1984, Reference Version))
[2](2. Petra 1:21)
[3](The Persian Problem: The Difficulties Encountered in the Holy Scriptures with the Kings of that Empire Historically and Biblically Resolved (2019) Second Edition, The Persian Problem Resolved, Chapter 7, by Floyd Nolen Jones, pp. 111-134)
[4](See also Historical Notes at the end of this article)

Above: St. John the Baptist, Museo-Tesoro Catedralico (1597-1598 painting by Caravaggio, Oil on canvas, 169 x 112 cm)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

2^{10a} Pan Jones nám ve své knize "The Persian Problem Resolved" na str. 129 předkládá důkazy o roce Ježíšova ukřižování a na str. 131 o jeho dni podle Orosia.[1,2] Věk Měsíce je u Orosia udáván na 14 dní v uvedený den (pozn. [2]), ale zde bych poznamenal, že to nemusí nutně odpovídat 14. nisanu - dny totiž závisí na tom, jak brzy je Měsíc vidět po konjunkci. Kalendářem se snad budeme podrobněji zabývat později. Prozatím může být Měsíc 14 dní starý i 13. nisanu, totiž když je vidět až dva dny po konjunkci a když 01. nisan začíná v předvečer prvního spatření. Tímto způsobem se lišíme od pana Jonese a také v některých dalších ohledech vyplývajících z jeho situace 70 týdnů. Podle něj Ježíš zemřel na konci 69 týdnů, tedy po 483 letech, přičemž rok 20 Artaxerxesův je v roce 454 př. n. l., takže rok ukřižování je v roce 30 n. l., protože žádný nulový rok neexistuje.

2^{10b} Ale Daniel 9,27 A v polovině týdne způsobí, že přestane oběť a obětní dar, nemůže se naplnit, ledaže náš Mesiáš zemře v polovině týdne. Polovina týdne je preferovaná doba, protože skutečně všechny oběti a dary jsou nahrazeny Kristem. To vede k pochopení, že 70 týdnů nemusí stát odděleně od předchozích 69 týdnů, ale že

Kristus může zemřít uprostřed 70. týdne, takže střed 1. týdne nastane o 69 týdnů dříve, neboli 483 let před rokem 30 n. l., což zůstává právě rokem 454 př. n. l. Pak v roce 33 n. l., kdy Petr přijímá první pohany, končí 70 týdnů pro Židy, kteří ztrácejí výlučnost ve vztahu k Jehovovi jako jeho vyvolený národ.[3,4]

[1](The Persian Problem: The Difficulties Encountered in the Holy Scriptures with the Kings of that Empire Historically and Biblically Resolved (2019) Second Edition, The Persian Problem Resolved, Chapter 7, by Floyd Nolen Jones, p. 129, footnotes 5-8)
[2](Ibid., p. 131, footnote 3)
[3](Skutky 10:34,35)
[4](Paragraph 7-9, below)

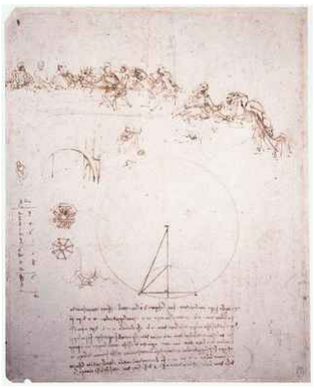

Above: Study for the Last Supper, Royal Library, Windsor (1494-1495 drawing by Leonardo Da Vinci, Pen and ink on paper, 266 x 214 mm)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

2^{11a} Důvod, proč je tento výklad lepší, je opět patrný z počátku 1. týdne, který je nyní situován do roku 458/457 př. n. l., což by podle variantního výkladu bylo blízko 7. roku vlády Artaxerxovy, přičemž 1. rok je 464:

490 - 458 + 1 = 33 n. l. (Petr přijímá pohany)

2^{11b} Je mi opět ctí podělit se o tyto nové názory. Názory různých křesťanů jsou tímto chápáním částečně smířeny, takže se nám dostává vícenásobného naplnění. Rok 30 n. l. pro ukřižování je v tuto chvíli jediným rokem, který takto nabízí naplnění Danielových slov v Danielovi 9,24-27, ale nabízí toho více? Samozřejmě, že Ježíšův křest Janem pochází z roku 30 n. l. jako o tři a půl roku dříve, což je podzim 26 n. l., tedy 483 let po roce 458 př. n. l., také:

483 - 458 + 1 = 26 n. l. (Ježíš pokřtěn Janem)

2^{11c} Po svém křtu začíná Ježíš v roce 26 n. l. svou službu. Židé mají od tohoto okamžiku sedm let na to, aby vstoupili do Nové smlouvy, než budou vpuštěni pohané. Jehovova smlouva s Izraelem zůstává v platnosti až do roku 33 n. l. a během těchto let zůstávají jeho jediným lidem. Doba do Mesiáše Vůdce je dána jako 7 týdnů a také 62 týdnů, o kterých můžeme uvažovat dodatečně.

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

[212a] „Po těch 62 týdnech bude Mesiáš usmrcen ['cut off', odříznout]“ tvoří část Danielova proroctví, a to je pro nás problém, pokud k němu není přidáno 7 týdnů, které mu předcházejí. Nicméně 69 týdnů se zdá být splněno, a to jako celek. Přesto je zde vidět něco mnohem zajímavějšího, když se 62 týdnů počítá od roku 454 př. n. l., přičemž tento rok je pro pana Jonese výše uvedeným rokem 20 Artaxerxovým. Když odečteme 62 týdnů (434 let) od roku 454 př. n. l., dojdeme k roku 20 př. n. l., 18. roku krále Heroda, což je augurální rok, neboť v roce 20 př. n. l. začíná přestavovat Chrám. 1. Jen o 49 let (7 týdnů) později přichází rok 30 n. l., rok ukřižování, kdy je Mesiáš odříznut neboli umírá. Ještě více však naplňuje skutečnost, že v Janově evangeliu 2,20 říkají Židé Ježíšovi o Pesachu, těsně po zahájení jeho služby, a tedy v roce 27 n. l., že Chrám "se stavěl 46 let", což znamená, že byl založen Herodem 46 let před rokem 27 n. l., tedy v roce 20 př. n. l.:

46 - 27 + 1 = př. n. l. 20 (král Herodes, rok 18)

[212b] Danielovo proroctví má několikanásobné naplnění s datem ukřižování v roce 30 n.

Danielovo proroctví má několikanásobné naplnění s datem ukřižování v roce 30 n. l., jak ukazují tyto příklady. Každý hlavní bod nastává polovině týdne. Od poloviny 1. týdne do poloviny 70. týdne je doba trvání 69 týdnů let, neboli rok 30 n. l. Mohl by to být střed dalšího Týdne, který skončil v roce 70 n. l. (nebo 73 n. l. u Masady) a začal v době Ježíšova narození? Doufejme, že se k tomu dostaneme později v našem pojednání.

[1](Antiquities, XV, Ch. 11, sec. 1, by Josephus)

konec Kapitoly 2: Zpětné datování včerejších dnů

Kapitola 3: Tiberius, Herodes, astronomie, svědectví

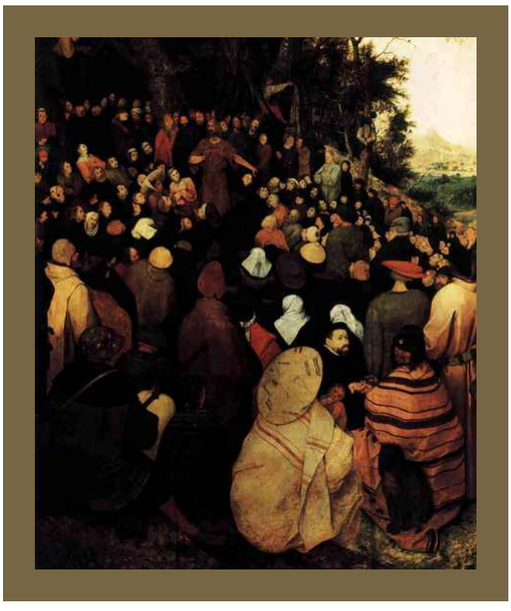

Above: The Sermon of St John the Baptist, Szépművészeti Múzeum, Budapest (1566 painting by Pieter Bruegel The Elder, Oil on wood, 95 x 160.5 cm, detail)

There is no speech, and there are no words;
No voice on their part is being heard.
(Psalms 19:3, New World Translation (1984))

Není tu řeč a nejsou tu slova, jejich hlas není slyšet.
(Žalmy 19:3, Bible – Překlad nového světa 2019 (Přeloženo z revidovaného anglického vydání z roku 2013))

31a Ježíšův křest v roce 26 n. l. odpovídá datu jeho zmrtvýchvstání v roce 30 n. l., přičemž jeho služba trvala 42 měsíců. Při práci zpět od roku 70 n. l. jsme skutečně našli logický základ pro křest v roce 26 n. l. a v Lukášově knize se píše:

V 15. roce vlády císaře Tiberia, když byl Pontius Pilát místodržitelem Judeje, Herodes byl oblastním vládcem Galileje, jeho bratr Filip byl oblastním vládcem území Itureje a Trachonitidy a Lysanias byl oblastním vládcem Abilény, za dnů předních kněží Annáše a Kaifáše, dostal Zecharjášův syn Jan v pustině poselství od Boha.
(Lukáš 3:1-2, Bible – Překlad nového světa 2019, Přeloženo z revidovaného anglického vydání z roku 2013)[1]

31b Výše uvedený verš z Lukáše 3,1-2 je pravděpodobně jedním z nejpádnějších důvodů, proč někteří datují ukřižování do roku 33 n. l. místo do roku 30 n. l., a to na základě Tiberiova letopočtu. Patnáctý rok po roce 14 n. l. je 28-29 n. l. a datum 14 n. l. odpovídá smrti císaře Augusta, který Tiberiovi předcházel i jako císař římské říše.

[1](Lukáš 3:1-2, Bible – Překlad nového světa 2019, Přeloženo z revidovaného anglického vydání z roku 2013)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

[32a] Podle mimořádně důkladného výzkumného článku pana Jeffreyho R. Chadwicka (který nabízí 115 odkazů):

> Široká většina učenců tvrdí, že Ježíš byl ukřižován v roce 30 n. l. v období Pesachu. Jistě se nejedná o výlučný konsenzus, neboť existuje menšina, která navrhuje jiná data. Poměr novozákonních badatelů, kteří dávají přednost roku 30 n. l. před rokem 33 n. l. jako roku Ježíšovy popravy, je však více než dva ku jedné. [zvýraznění přidáno, pozn. red.]
> ("Dating the Death of Jesus Christ," BYU Studies Quarterly, Volume 54:4 (2016), by Jeffrey R. Chadwick)[1]

[32b] Co by tedy mohlo vést seriózní badatele k tomu, aby upřednostňovali rok 30 n. l., když občanské datum uvedené u Tiberia roku 1 je 14 n. l. a Lukáš 3:1 by naznačoval datum křtu 28-29 n. l.? Tentýž článek pana Chadwicka ukazuje, jak mohou kalendářní rozdíly vést k datu již 27-28 n. l., ale jaká je logika, aby se pro křest našlo datum 26 n. l.?

[1]("Dating the Death of Jesus Christ," BYU Studies Quarterly, Volume 54:4 (2016), by Jeffrey R. Chadwick)

Above: Detail from Christ Carrying the Cross, Kunsthistorisches Museum, Vienna (1564 painting by Pieter Bruegel The Elder, Oil on oak panel)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

[33a] Ačkoli je rok 14 n. l. známý jako začátek výlučné Tiberiovy vlády, neznamená to, že se jedná o první Tiberiův rok v Lukášových spisech. Zvláště když vezmeme v úvahu, že Lukáš je dobře hodnocen pro svou přesnost a sám to tvrdí, můžeme si vzpomenout na naši předchozí diskusi z odstavce 1-8 v tomto článku, kde se právě k tomuto bodu uvádí:[1,2]

> ...místo toho se nejstarší uváděný předpoklad královské moci těchto cizích králů stává rokem 1, a to navzdory rozdílům možným v důsledku nástupních let nebo

Spoluvládnutí.
(Absatz 1-8, oben, Hervorhebung hinzugefügt)[2]

33b Tento způsob určení roku 1 pro cizí krále, jak jej vnímají židovští bibličtí autoři, lze chápat jako snížení nejistoty v datech vlády králů maximálně na jeden rok, kdy se vyhneme množství různých kalendářů. Z tohoto pohledu začal Tiberius spoluvládnout kolem roku 12 n. l., tedy ještě před Augustovou smrtí (podle Suetonia).[3]

[1](Lukáš 1:3)
[2](Paragraph 1-8, above)
[3](The Life of Tiberius, 20-21, by C. Suetonius Tranquillus)

Above: St. John the Baptist, Galleria Borghese, Rome (1550-1555 painting by Agnolo Bronzino, Oil on wood, 120 x 92 cm)

34a Stejně jako u mnoha jiných občanských dat, ani o datu, kdy se Tiberius ujal královské moci spolu s Augustem, není nic jistého, ale Lukáš možná věděl víc než my. Apoštol v té době nemohl vědět, jak se budou data zaznamenávat nebo jak nám budou předávána v dnešní době. Aniž bychom tedy kladli nepatřičný důraz na 15. rok vlády Tiberia, jak jej zaznamenal Lukáš, přesto v návaznosti na výzkum konstatujeme, že Fasti Praenestini, známý nápis, k 23. říjnu 12 n. l. uvádí Tiberiovu triumfální jízdu na voze, kterou lze interpretovat jako krátce před nebo po obřadu jeho jmenování císařem, od Patercula:[1,2]

> Poté, co svými výpravami na moři i na souši zlomil sílu nepřítele, dokončil svůj obtížný úkol v Galii a spíše zdrženlivostí než trestem urovnal neshody, které vypukly mezi Viennenses, na žádost svého otce, aby měl ve všech provinciích a armádách moc rovnou své vlastní, tak rozhodl senát a římský lid. Bylo totiž neslučitelné, aby provincie, které bránil, nebyly pod jeho jurisdikcí a aby ten, kdo byl přední v nesení pomoci, nebyl považován za rovnocenného ve cti, kterou je třeba získat. Po návratu do města oslavil triumf nad Panonci a Dalmatinci, který mu již dávno náležel, ale byl odložen kvůli řadě válek.
> (The Roman History, Book II, 121.1-2, by C. Velleius Paterculus)[2]

34b I kdyby Tiberius obdržel jmenování do královského úřadu počátkem roku 13 n. l., víme, že židovský světský rok je od podzimu do podzimu a začíná tak jako tak

přibližně v říjnu, takže 1. Tiberiův rok mohl začít v roce 12 n. l.

[1](The Life of Tiberius, 20-21, by C. Suetonius Tranquillus)
[2](The Roman History, Book II, 121.1-2, by C. Velleius Paterculus)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

35a Augustus zemřel 19. srpna 14 n. l. a díky této události se výročí Tiberiových vladařských let přesunulo na toto roční datum, což umožnilo, aby se 1. rok jeho vlády začal počítat přesně 19. srpna 12 n. l. Mělo by nám však být naprosto jasné, že žádné občanské datování nepředčí Lukáše, když používá nejstarší, židovský rok a skutečný počátek Spoluvládnutí, přičemž Tišri 01 roku 12 n. l. datuje jako počátek 05. září a předpoklad Tiberiova korunovačního roku poblíž 23. října.[1,2] 26 n. l. je tedy logicky „15. rokem vlády císaře Tiberia“.

12 + 15 - 1 = 26 n. l. (15. rok vlády císaře Tiberia)

35b Je zachována dobře odůvodněná zásada, že pro stanovení dřívějších dat se postupuje zpětně od pozdějších dat. Datum 26 n. l. jako rok, kdy Jan přišel křtít, se předpokládá jako stejný rok, kdy je pokřtěn Ježíš.[3] Lukáš 3,23 komentuje, že Ježíšovi je „asi 30 let“. Nyní můžeme začít uvažovat o roce Ježíšova narození.

[1](Kniha Nehemiáš 1,1 a 2,1 se zřejmě odvolává na používání židovského světského roku k datování let perského krále Artaxerxa, protože v tomto případě následuje měsíc nisan po měsíci chislev ve 20. roce Artaxerxa a chislev je 3. měsíc světského židovského roku, přičemž nisan je 7. měsíc. Jinak je nisan 1. měsícem.)
[2](Použití římského kalendářního roku samozřejmě nabízí mnohem jednodušší způsob počítání 15. roku, protože rok 1 v roce 12 n. l. začínající v lednu umožňuje 15. rok začínající 26. ledna n. l. (26 - 12 = 14 + měsíců). Lukáš však měsíce pro tyto události neuvádí, takže volba toho, který kalendář používá, zůstává nejasná.)
[3](Lukáš 3:1-21)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

Above: St. John the Baptist, Galleria Nazionale d'Arte Antica, Rome (1603-1604 painting by Caravaggio, Oil on canvas, 94 x 131 cm)

36a Poté, co jsme zjistili, že Tiberiova léta skutečně odpovídají roku 26 n. l. a Lukášově knize, předpokládáme, že ke křtu, který Jan vykonal, došlo na podzim, nebo možná na konci léta, kdy jsou příznivé teploty. Pokud je Danielova „polovina týdne“ doslovná,

pak Ježíšova služba trvá tři roky a šest měsíců, počítáno zpětně od jeho smrti blízko poloviny nisanu na jaře roku 30 n. l. do křtu v polovině tišri roku 26 n. l. (neboli v září). Je zřejmé, že Ježíšovo datum křtu, datum narození a věk při křtu spolu souvisí, a pokud jde o Ježíšův věk při křtu, máme pouze informaci, že Ježíšovi bylo asi třicet let, což nás od podzimu 26 n. l. vrací do let př. n. l., tedy asi do roku 5 před naším letopočtem, bez nultého roku, pro věk 30 let:

Žádný nultý rok - nula je jen dělící čára
0-0,75 n. l. je prvních devět měsíců roku 1 n. l.
Pád 26. roku n. l. = 25,75 roku n. l.
př. n. l. 1-0,25 je prvních devět měsíců roku př. n. l. 1
25,75 - 30 = př. n. l. 4,25 = podzim př. n. l. 5
Narození Ježíše se odehrálo během jednoho roku před výše uvedeným datem:
Konce roku 6 př. n. l. do podzimu roku 5 př. n. l. (narození Ježíše Krista)

36b Pokud se Ježíš narodil mezi rokem 6 př. n. l. a podzimem roku 5 př. n. l., je mu pak v roce 26 n. l., na podzim tohoto roku, mezi 30 a 31 lety a je mu „asi 30 let“. Tím, že jsme ve výše uvedeném výpočtu použili zlomkové roky, jsme se vyhnuli odečtení „nulového“ dodatečného roku. Jan Křtitel byl o šest měsíců starší než Ježíš a mohl začít křtít na jaře roku 26 n. l., přičemž jeho věk v té době byl rovněž 30 let, neboť Lukáš 1,26 uvádí, že Janova matka Alžběta byla v pátém měsíci těhotenství, když Marie počala z Ducha svatého.

∞∞∞∞∞∞∞∞∞∞∞∞∞∞∞∞∞∞∞

37a Jan byl synem levity Zacharjáše, který v té době sloužil jako kněz v druhém jeruzalémském chrámu.[1] Jedním z požadavků Mojžíšova zákona v Numeri 4,3 bylo, aby levité začali oficiální službu ve věku 30 let. Ježíš, ačkoli nebyl levita, koná prorockou službu „podle způsobu Melchisedechova“, krále-kněze.[2-4] 30 let je tedy pro Jana Křtitele i Ježíše Krista vhodným věkem pro zahájení kázání.[5,6]

37b Pád roku 26 n. l. pro Ježíšův křest činí jeho narození v roce 6 př. n. l. určitou možností, jak jsme již ukázali v odstavci 3-6a výše, a v roce 26 n. l. mu může být mezi 30 a 31 lety, přičemž se narodil v pozdním roce 6 př. n. l. Další úvahou je smrt krále Heroda, krále, který krátce po Ježíšově narození nařídil zabíjení chlapců, přičemž určil věk dva roky a méně.[7]

[1](Lukáš 1:5-8)
[2](1. Mojžíšova 14:18)
[3](Žalmy 110:4)
[4](Hebrejcům 5:6,10; 6:20, 7:1-17)
[5](Lukáš 3:3)
[6](Lukáš 3:23)
[7](Matouš 2:16-18)

Above: Journey of the Three Magi to Bethlehem, New York Historical Society, New York
(1638-1640 painting by Leonaert Bramer, Oil on panel, 79 x 107 cm)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

38a Tradiční datum úmrtí krále Heroda je 4 př. n. l.[1] Říká se mu Herodes Veliký, jeho smrt datovaná do dubna téhož roku (4 př. n. l.) nemohla logicky předcházet jeho vlastnímu příkazu k vyvraždění malých chlapců a zdá se, že mezi narozením Ježíše na konci roku 6 př. n. l. a Herodovou smrtí o dva roky později je výborná shoda. Přibližně v době Ježíšova narození byli v Betlémě mudrci z Východu, kteří spatřili „hvězdu“ a přišli do Jeruzaléma.[2] Z Mt 1,7-12 vyplývá, že Herodův hrůzný příkaz zabít všechny chlapce v Betlémě od dvou let a mladší je ovlivněn informacemi, které získal od astrologů či mudrců, a je tedy ovlivněn i dobou, kterou jim cesta do Jeruzaléma trvala. Na základě těchto okolností se nezdá, že by datum Ježíšova narození bylo pravděpodobné po konci roku 6 př. n. l., ani že by Herodes mohl zemřít dříve než v dubnu roku 4 př. n. l.

38b Pokud jsou to skutečná data těchto událostí, není zde nejmenší prostor pro odchylky, ale odehrály se tak, že nabízejí vysokou provenienci.[3] Herodova smrt v roce 4 př. n. l., jak se všeobecně traduje, nabízí, aby datum Ježíšova narození bylo dřívější než v roce 5 př. n. l., takže ukřižování nenastalo později než o 34 let později, včetně Ježíšova tříapůlletého působení, což nyní jasně nepodporuje ukřižování po roce 30 n. l.![4] Rok ukřižování 30 n. l. je tedy posílen tím, že Herodes zemřel v dubnu roku 4 př. n. l., což je přesná provenience. Nyní můžeme prozkoumat datum Ježíšova narození, tedy konec roku 6 př. n. l.

[1](Antiquities, XIV, Ch. 16, sec. 4, by Josephus [Je zde popsáno dobytí Jeruzaléma v roce 37 př. n. l. a smrt Antigona, kterou tehdy Herodes zařídil podplacením Antonia.]; Antiquities, XVII, Ch. 6, sec. 4, last sentence, by Josephus [Zatmění Měsíce zde zmiňuje Josephus a podle jeho překladatele pana Williama Whistona je to jediné zatmění některého ze "světelných těles", které Josephus zmiňuje "v některém ze svých spisů". Pan Whiston jej identifikoval jako zatmění Měsíce 13. března 4 př. n. l. a také bylo jako takové všeobecně přijato]; Antiquities, XVII, Ch. 8, sec. 1, by Josephus [Herodes umírá v roce 4 př. n. l., jak potvrzuje zatmění 13. března v kap. 6 výše, a je uvedeno, že to bylo 34 let poté, co Herodes zajistil smrt Antigona v roce 37 př. n. l., což vychází na rok 4 př. n. l. (při počítání let včetně).])
[2](Matouš 2:1-6)
[3](cf. Trojan War (2015), Chapter 4, paragraphs 7, 11, and Chapter 12, paragraph 4, by Ward Green et al., kde jsme provenienci považovali za související s těsností, a tedy bližší korelací chronologie)
[4](Lukáš 3:23)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

39a Ve svém článku Green jsem informoval o nových důkazech o Ježíšově narození na

mincích z 1. století před naším letopočtem. Pan Michael R. Molnar objevil v těchto mincích datum označené jako „hvězda“ v židovském souhvězdí Berana a dal je do souvislosti s Jupiterem s Měsícem v roce 6 př. n. l. a se zjevným zatměním „hvězdy“ Jupitera v Beranu Měsícem v té době.[1] Planeta Jupiter znamená velkého krále, protože je třetím nejjasnějším nebeským objektem (po Měsíci a Venuši) a pohybuje se mnohem pomaleji než Měsíc nebo Venuše, přičemž je po Saturnu nejvzdálenější viditelnou planetou, která se pohybuje rychleji proti stálým hvězdám:

> Johanes Kepler na počátku 17. století vyslovil domněnku, že „hvězda“ je ve skutečnosti třikrát opakovaná konjunkce Jupitera a Saturna ve "znamení" Ryb, k níž došlo v roce 7 př. n. l....
>
> ...Planeta Saturn v tomto kosmickém dramatu představuje Jahveho, zatímco planeta Jupiter, zvaná Sedeq, představuje jeho „syna“, Mesiáše.
> (The "Star of the Messiah" Reconsidered, Biblica Vol. 53, No. 1 (1972), pp. 105-109, by Roy A. Rosenberg)[2]

39b Možná bychom se nyní měli zamyslet nad planetárními a lunárními konfiguracemi právě v těchto letech 7 a 6 př. n. l., zejména nad pohyby Měsíce, Jupitera a Saturna.

[1]("The evidence for Aries the Ram as the astrological sign of Judea," Journal for the History of Astronomy (ISSN 0021-8286), Vol. 34, Part 3, No. 116, p. 325 - 327 (2003), by Michael R. Molnar)
[2](The "Star of the Messiah" Reconsidered, Biblica Vol. 53, No. 1 (1972), pp. 105-109, by Roy A. Rosenberg)

Above: Star of Bethlehem commemorative coin (6 CE - 253 CE coin, Star and ram, see "Star of Bethlehem Coins - A Set of Serial Commemoratives" (2014), by T. B. Cartwright)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

310a Objektivita vědy by nám jistě řekla, že neexistuje žádný astrologicky optimální čas pro něčí narození. Mudrci Ježíšovy doby však v astrologii věřili. Je to nad rámec našeho nynějšího článku, ale planety Saturn a Jupiter v souhvězdí Berana, jak vědci poznamenali v bodě 3-9 (výše), jsou spojeny s Jehovou, Mesiášem a židovským národem Izraele. Když hledáme konjunkce Saturnu a Jupiteru v konjunkci s Měsícem, vidíme, že od 7. do 6. roku př. n. l. dochází k četným konjunkcím těchto tří objektů mezi sebou v souhvězdí Berana, a to velmi mnoho! Solex 12.00, Celestia 1.6.1 a SkyChart III Demo tyto jevy ukazují, i když Solex 12.00 je jediný z těchto tří, který považuji za velmi přesný. Dne 20. března 6 př. n. l. je Jupiter zákryt Měsícem v Beranu, jak ukazují všechny tři tyto programy, a nachází se méně než polovinu lunárního poloměru od středu Měsíce (v Solexu od Jeruzaléma a Perského zálivu)! Pokud by byl viditelný, mohl by ho po západu Slunce poblíž západního obzoru pozorovat ten, kdo se dívá z východu![1]

310b Je to ještě vzácnější tím, že je to těsně po novoluní toho rána, takže Měsíc je černý a zakryl by Jupiter temnotou Měsíce, což je podobné, jako když se Jupiter mihne a zmizí, když je na západní obloze. To by souviselo s Ježíšovým početím, kdy nebeský Ježíš sestoupil z nebe do Mariina lůna. 17. dubna došlo k menšímu zákrytu v Beranu, a to za denního světla (neviditelného), ale heliakický východ Jupitera s Měsícem dříve toho dne, v Beranu na východním obzoru za svítání, by byl snadno viditelný a astrologové by ho mohli vidět!

310c O devět měsíců později, 19. prosince 6 př. n. l., prochází Měsíc v Beranu opět blízko Jupiteru, na vzdálenost 2,25 stupně (tedy méně než pět měsíčních průměrů), a nad ním, opět blízko západního obzoru, tentokrát však kolem třetí hodiny ranní, kdy Saturn začíná klesat pod obzor (v Rybách). V tomto okamžiku také konjunkce Jupitera se Saturnem, které byly v 7. př. n. l. tři, končí. To naznačuje narození Mesiáše v prosinci 6 př. n. l., jak učí někteří učenci (pokud jde o rok) a tradice (pokud jde o měsíc), událost předznamenanou již dříve spojením Jupitera (jako

Mesiáše) se Saturnem (Jehovou). Rozdíl je v tom, že v roce 6 př. n. l. se skutečně nachází konjunkce Jupitera s Měsícem v Beranu, což astrologům signalizuje právě narozeného židovského krále. Po prosinci 6 př. n. l. pokračují konjunkce Saturna a Jupitera s Měsícem jako obvykle, protože dráhy všech planet leží zhruba ve stejné rovině, ale 10. února 5 př. n. l. (pouhých 53 dní po 19. prosinci 6 př. n. l.) už Jupiter není vidět v Beranu, ale přešel do Býka.[2]

[1](Matouš 2:2, New World Translation (2013))
[2](Celestia 1.6.1)

Above: Head of the Twelve Year Old Christ, Graphische Sammlung Albertina, Vienna
(c. 1506 drawing by Albrecht Dürer, Brush drawing on blue Venetian paper, 275 x 211 mm)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

311a Zdá se, že konjunkce Jupitera se Saturnem v roce 7 př. n. l. a zákryt Jupitera Měsícem 20. března 6 př. n. l. v Beranu naznačují Jehovův záměr týkající se Ježíše Krista a židovského národa, přičemž tento záměr skončí před 10. únorem 5 př. n. l., kdy Jupiter opustí Berana, jak mohli pozorovat astrologové. Narození Ježíše v prosinci 6 př. n. l. dobře zapadá do astronomických informací, které by astrologové zaznamenali. Odpovídá to také Lukášovi 3,23, že Ježíšovi bylo v roce křtu „asi 30 let“, u nás právě 26 n. l. Židovský král narozený v prosinci roku 6 př. n. l., tedy sotva před odchodem Jupitera z židovského souhvězdí Berana, by měl 30 let v prosinci roku 25 n. l. (viz 3-6a).

311b Zdá se tedy, že Ježíšovo narození navržené „hvězdnou“ mincí funguje, když „hvězdou“ je planeta Jupiter. Jak se hvězda zastavila nad místem, kde se Ježíš nacházel (Mt 2,9), není možné astronomicky pozorovat, pokud nepřijmeme názor, že hvězda předcházela astrologům v chronologickém smyslu a „zastavila se“ po návštěvě astrologů u Ježíše, poté co Jupiter opustil Berana. Jiné interpretace samozřejmě zůstávají vždy vítány. Ti, kdo se 19. prosince 6 př. n. l. blížili k Betlému od východu, mohli vidět Jupiter pod poloplným Měsícem. Astrologové možná přišli asi měsíc po Ježíšově narození, 16. ledna 5 př. n. l., kdy Jupiter zůstal v Beranu, což je možná myšleno výrokem v Matoušově evangeliu 2:9, že hvězda „šla před nimi“, ale může to znamenat jen to, že Měsíc nešel za nimi.

°°°°°°°°°°°°°°°°°°°°

[312a] Datum Ježíšova narození je spojeno s pastýři při jejich práci, kdy v noci hlídali venku svá stáda. Pastýři hlídající svá stáda v noci naznačují narození v teplejší části roku, což nepředstavuje problém, protože Ježíš se mohl narodit v teplejší části roku 6 př. n. l., což by stále umožňovalo, aby astrologové přišli později toho roku, a Ježíšův věk by byl při křtu jen o něco vyšší. "Asi 30 let" je možná 31 let, nicméně jistě také očekáváme, že Jan Křtitel jako levita začal kázat ve věku 30 let, a to, že byl o pět (nebo šest) měsíců starší než Ježíš, klade určitou hranici Ježíšova věku v závislosti na tom, kolik času uplynulo od doby, kdy Jan začal kázat před Ježíšovým křtem. Na druhou stranu, možná bylo v měsíci Ježíšova narození nezvykle teplé počasí, takže stáda byla venku.

[312b] Viděli jsme, že v letech 7-6 př. n. l. docházelo ke zjevným nebeským událostem, které by mohly velmi dobře vysvětlit biblickou zprávu o astrolozích, kteří se vydali do Jeruzaléma hledat "jednoho narozeného krále Židů." To, že by se cizinci vydali na cestu ze vzdálené země na základě toho, že viděli působivý nebeský úkaz spojený s židovským souhvězdím Berana, tak jasným kritériem i pro nás, kteří žijeme v pozdější době, že jsme byli schopni lokalizovat Jupiter v Beranu v roce 6 př. n. l. Možná je důležité si všimnout, že ani Jupiter, ani Saturn nebyly v Beranu v předchozím roce 7 př. n. l., ale oba jsou v Rybách předtím, než Jupiter vstoupí do Berana, právě včas, 9. března 6 př. n. l., zatímco Saturn vstoupí do Berana až 2. března 5 př. n. l., poté, co Jupiter z Berana vystoupí. Předpoklad roku 6 př. n. l. jako roku Ježíšova narození nevznikl na základě astronomie, ale na základě jeho věku při křtu z Lukáše 3,23 a zpětně vypočteného roku křtu, 26 n. l. Astronomie to však potvrzuje pádnými důkazy.

[312c] Je ještě mnoho dalších studií, které by bylo možné v této věci v astronomii provést, a my je, dá-li Jehova, provedeme ve vhodnou dobu, ale délka našeho článku nedovolí úplnost, kterou vyžadují, a výše odhalené podrobnosti budou více než dostačující, zejména proto, že fakta je silně podporují. Ježíšovo datum narození jsme totiž určili na základě následné časové osy jeho křtu, služby, ukřižování, Daniela 9:24-27, Petrova vítání národů, Pavlova příchodu do Jeruzaléma 14 let po jeho obrácení, který se shoduje s rokem, kdy umírá král Herodes Agrippa I., s datem esejských Pesachů a s problémy Druhého chrámu během jeho posledních 40 let, jak je doloženo v Talmudu. Zatím vše dobře a bez větších zkoušek zapadá. Samozřejmě budeme i nadále otevřeni upřesněním.

[312d] Zdá se, že je vhodná chvíle zkontrolovat, jak se Daniel 9,24-27 naplnil podle eventuální chronologie.

[1](Lukáš 2:8)
[2](Matouš 2:2)

konec Kapitoly 3: Tiberius, Herodes, astronomie, svědectví

Kapitola 4: Daniel jako numericky interní koncové body naučené

Into all the earth their measuring line has gone out, And to the extremity of the productive land their utterances. In them he has set a tent for the sun.
(Psalms 19:4, New World Translation (1984))

Ale jejich svědectví se rozneslo po celé zemi, jejich poselství do nejvzdálenějších končin země. V nebesích Bůh postavil stan slunci.
(Žalmy 19:4, Bible – Překlad nového světa 2019 (Přeloženo z revidovaného anglického vydání z roku 2013))

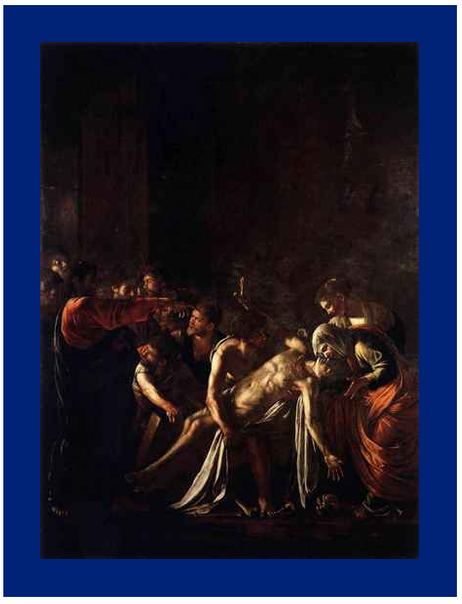

Above: The Raising of Lazarus, Museo Regionale, Messina (1608-1609 painting by Caravaggio, Oil on canvas, 380 x 275 cm)

41 Ze spánku mě probudilo klepání - kdo by to mohl být - jaká drzost! Otevřel jsem oči, abych viděl, kdo klepe, a uvědomil jsem si, že stojím na semaforu severně od Manoticku a že svítí zelená! To byl výsledek dlouhých hodin společně s jízdami do Barrhavenu za mou ženou během jejích posledních dnů. Mé „drsné probuzení“ bylo spíše záchranou života. Mé pocity hněvu se změnily ve vděčné „děkuji“. Muž za mým oknem se otočil zpět ke svému autu. Jak je možné, že jsem si dovolil překročit své hranice? Bylo to na podzim roku 2016 a ten den jsem skutečně pocítil Jehovovu přítomnost a zároveň jsem se cítil pokořen jeho Mocí. V tom spánku jsem měl nohu na brzdě, ale co když... Krátce jsem se zamyslel nad tím, co se mohlo stát. Byl to jen jeden z případů Jehovovy nezasloužené laskavosti. Byl jsem ve stresu, když jsem řešil zdravotní problémy své ženy.

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

42 Tato událost ukazuje, jak můžeme někdy získat nevyvážený pohled, a proto bychom se měli snažit zůstat pokorní. Zejména v případě proroctví chybí autorita lidského rozumu nebo vědeckých tvrzení. Pokud něco takového platí pro proroctví, pak se zdá, že ještě více v případě mesiášských proroctví je velmi vhodné, abychom zůstali pokorní a odolali „vnucování“ faktů. Je příliš mnoho příkladů na to, abychom je mohli spočítat, kdy se ti, kdo hledají naplnění proroctví Daniela 9,24-27, velmi snažili najít přesná

denní nebo roční data, která by odpovídala sedmi-, 62-, 69- nebo 70týdenním částem tohoto proroctví, přičemž shoda nebyla příliš přesvědčivá. Když jsme vzali v úvahu, že toto proroctví nemá být vnímáno jako přesné, a předpokládali jsme, že „polovina týdne“ se vztahuje na každý koncový bod těchto období, zjistili jsme, že získané výsledky souhlasí tak, jak jsme skutečně očekávali. To nás vede k pokornému přijetí našeho vlastního výkladu a také k přijetí Mesiáše, kterým je Ježíš Kristus. Modleme se, abychom prozkoumali občanská data, která to potvrzují.

Above: Entry of Christ into Jerusalem, Pinacoteca Stuard, Parma (1435-1440 painting by Pietro Di Giovanni, Tempera on wood, 29 x 65 cm)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

[43] Je třeba poznamenat, že zahájení stavby Chrámu králem Herodem Velikým je pozoruhodné, protože Danielovo proroctví se zmiňovalo o tom, že vyjde slovo o obnově a znovuvybudování Jeruzaléma. Od data Herodova příkazu k přestavbě Chrámu v jeho 18. roce podle Josepha (Antiq. XV, kap. 16) do Mesiáše Vůdce (Daniel 9,24) uplynulo podle občanského datování sedm týdnů neboli přesně 49 let. Zde bylo ukřižování datováno rokem zničení Jeruzaléma (70 n. l.), smrtí Agrippy I. (44 n. l.) a Pavlovými 14 lety, smrtí Sejana v roce 31 n. l. (která následovala po ukřižování) a rokem 15 Tiberia od Lukáše, podle výše uvedeného náčrtu, což vše souhlasilo s rokem 30 n. l. pro Mesiášovu oběť. Tyto věci jsou však velmi složité, což je pravděpodobně důvod, proč jsme se pokusili o křest jako Mesiášovo datum.[1,2] Ti, kdo používají ukřižování jako konec období týdnů z Daniela, nemohou přijmout „polovinu týdne“ (Da 9,27), jak se naplnila časem Mesiáše.

[1](The Ark Of Urartu (2010), Chapter 10 paragraph 3, Table 10, by Rolf Ward Green and A. R. Rutledge)
[2](Preservation (2019), Chapter 11 paragraph 10, by Ward Green)

Above: The Virgin Mary, Christian Museum, Esztergom (Painting by Pietro Di Giovanni, tempera on wood, 47 x 30 cm)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

[44] Mesiášova oběť je chápána jako „polovina týdne“, protože je to oběť, která ukončí všechny oběti, což je totéž jako prorokův výrok v Danielovi 9,27. „Sedm týdnů“ však vidíme, že se hodí jak na začátek 69 týdnů, tak na jejich konec, a stejně tak i 62 týdnů, i když můžeme chápat, že „sedm týdnů“ se hodí na dobu po Herodově stavbě chrámu, která je popsána jako „46 let“, kdy Ježíš začal svou službu.[1,2] Pak, stejně jako jsme pracovali zpětně od roku 70 n. l., tak je možné, že 62 týdnů pracuje zpětně od 18. roku krále Heroda, kdy byl podniknut nový Chrám, kde bylo k Chrámu přidáno „veřejné náměstí“ jako jedno z pozoruhodných naplnění Daniela 9,25, tj: „Bude skutečně obnoven, s veřejným náměstím.“ Od roku 20 př. n. l. počítáme-li 434 let zpět, dostáváme rok 454 př. n. l. jako „polovinu týdne“, která začala v roce 458/457 př. n. l. [3] Jak je však možné, že Mesiáš je „usmrcen [odříznout]“ po 62 týdnech, když se Mesiáš narodí až po těch 62 týdnech? Slovo „usmrcen [odříznout]“ použité v hebrejském textu má také význam „uzavřít smlouvu“ ("krt"="kaw-r'ath"). Ježíš uzavřel smlouvu se svými učedníky (L 22,29), takže „usmrcen [odříznout]“ se vztahuje i na jeho životní dílo.

[1](Jan 2:20)
[2](Paragraph 2-12a, above)
[3](Paragraph 2-9, footnote [1], above)

Above: Massacre of the Innocents, Rijksmuseum, Amsterdam
(1590 painting by Cornelis Van Haarlem, Oil on canvas, 245 x 358 cm)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

[45] Datum dobytí Jeruzaléma králem Herodem pochází z Josephových Starožitností, XIV, kap. 16, odd. 4 [Antiquities, XIV, Ch. 16, sec. 4], a je tam uvedeno z několika referenčních bodů: Po prvé, římski konzuli v roku, ktorý tu Jozefus uvádza, boli Marcus Agrippa a Caninius Gallus, známy ako rok 37 pred Kristom z občianskych záznamov Ríma, čo je veľmi špecifický bod. Ale kdyby to nestačilo, pan Flavius Josephus doplňuje konzulský rok tím, že uvádí, že Pompeius zajal Židy také ve stejný den o 27 let dříve, což bylo v roce 63 př. n. l. o 27 let (včetně) dříve než v roce 37 př. n. l., takže to, co je uvedeno jako druhé, souhlasí s tím, co je uvedeno jako první. Za třetí, Josephus datuje dobytí Jeruzaléma 126 let po začátku dynastie Hasmoneovců, což pro začátek dynastie Hasmoneovců znamená roky 164-163 př. n. l. (126 + 37 = 163), tedy v rozmezí jednoho roku od obecně uznávaného roku, nebo naznačuje, že Josephus použil stejnou přibližnou dobu začátku dynastie Seleukovců (která je datována rokem 312 př. n. l., ačkoli 50letý jubilejní cyklus by pro ni znamenal datum 314 př. n. l. na základě několika málo sabatických roků, které jsou zaznamenány u Josepha a Makabejských), i když méně jistě.[1] Čtvrté potvrzení nám dává 107 let velekněží (včetně) od Herodova dobytí Jeruzaléma v roce 37 př. n. l. do zničení Druhého chrámu v roce 70 n. l. Pátým potvrzením je výrok Josefa, že Herodes začal obnovovat Chrám ve svém roce 18, a výrok Jana 2,20, že Chrám byl v době prvních Pesachů Ježíšova působení 46 let ve výstavbě, což před rokem 27 n. l. dává rok 20 př. n. l.[2-4]

[1](Antiquities, XIV, Ch. 16, sec. 4, by Josephus)
[2](Antiquities, XX, Ch. 10, sec. 1, by Josephus)
[3](See 2-12a)
[4](Mějte na paměti, že neexistuje Rok „0“)

Above: Christ at Simon the Pharisee
(1618-1620 painting by Peter Paul Rubens, Oil on canvas transferred from wood, 189 x 285 cm)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

46 Osmnáctý rok krále Heroda 20 př. n. l. vychází z jeho prvního roku 37 př. n. l., což je obecně přijímané datum Herodova dobytí Jeruzaléma, ačkoli mohl být oficiálně jmenován králem v letech 40-39 př. n. l., což by jeho osmnáctý rok posunulo ještě dříve. Židé by však jistě pravděpodobně nepřijali Heroda za krále před jeho dobytím Jeruzaléma, stejně jako by Herodes sám jako Žid nepočítal svůj vlastní královský rok jako počátek před rokem 37 př. n. l., což je v naprostém souladu s rokem 27 n. l. v Ježíšově době, přičemž Herodův 18. rok je v roce 20 př. n. l., což naplňuje Danielova slova.[1] Zda by Židé v Herodově a Ježíšově době byli schopni přesně počítat až do 20. nebo 7. roku Artaxerxova, aby věděli, že 62 týdnů v Danielově proroctví odpovídá Herodovu 18. roku, kdy začala přestavba Chrámu, je pro nás v současné době těžko zjistitelné. Pro nás je však dnes geniální, že 49 let (neboli sedm týdnů, Dan 9,25) před naším letopočtem spadá do let př. n. l. 20-30 n. l.[2]!

[1](Paragraph 4-5, last sentence, above)
[2](Mějte na paměti, že neexistuje Rok „0“)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

47a Rok 454 př. n. l. se tak zdá být pro nás v Danielově proroctví významný jako polovinu prvního týdne a odpovídá buď 7. (v Ezd 7,7-8), nebo 20. (Nehemiáš 1,1; 2: 1) Artaxerxova roku, které jsou různými tábory různě považovány za ztělesnění „vydání příkazu, aby byl obnoven a znovu postaven Jeruzalém“ v proroctví Daniela 9,25, po němž mělo následovat „7 týdnů a 62 týdnů“, což je celkem 69 týdnů neboli 483 let počínaje rokem 454 př. n. l.:

483 - 454 + 1 = 30 n. l. (Ježíšovo ukřižování) [1]

47b V obou případech (Ezdráš a Nehemjáš) musíme považovat rok 457 př. n. l. za počátek 1. týdne Danielova, máme-li připustit, že „oběť a obětní“ přestávají v „polovině týdne“, což odpovídá Danielovi 9,27. Jinými slovy, roky 454 př. n. l. a 30 n. l. od sebe dělí 483 let a oba odpovídají polovině prorockého týdne.

[1](See also paragraphs 2-10a,b and 2-11b, above)

Above: Descent from the Cross (centre panel), O.-L. Vrouwekathedraal, Antwerp
(1612-1614 painting by Peter Paul Rubens, Oil on panel, 421 x 311 cm)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

[48] Veškerá pozornost se soustřeďuje na rok 454 př. n. l., „polovinu týdne“ ze sedmi let začínajících v roce 458/457 př. n. l., jehož přesnost není pro naši víru zcela zásadní, ačkoli o pravdivosti roku 458 př. n. l. oproti roku 457 př. n. l. bylo napsáno zdánlivě nekonečné množství pojednání. Význam Danielových slov „vydání“ se někdy vztahuje k Ezdrášovu obnovení služby v jeruzalémském chrámu, které se běžně datuje do roku 457 př. n. l. V tomto případě se jedná o rok 457 př. n. l., kdy Ezdráš obnovil službu v jeruzalémském chrámu. Protože však Ezdráš Jeruzalém neobnovil, je dalším výkladem „vydání“, který je rovněž často navrhován, Nehemjášova výprava do Jeruzaléma ve 20. roce Artaxerxově, datovaná do roku 454 nebo 445 př. n. l.[1] Aby se přizpůsobili nižšímu datování roku 445 př. n. l., navrhují někteří autoři zkrácení roku pouze na 360 dní a jeho přepočet na redukovaný počet, na 365denní roky. Důvodem je všeobecná shoda ohledně data Ježíšova ukřižování, přičemž mnozí se snaží odhalit naplnění proroctví z knihy Daniel 9. Ježíšovo ukřižování se tak stalo v době, kdy byl Ježíš ukřižován. Je moudré zvolit střední cestu, cestu spravedlnosti. 2. Máme náležitý důvod považovat verše Daniela 9,24-27 za naplněné.

[1](Rok 445 př. n. l. je rok 20 Artaxerxovy vlády založený na roce 1 roku 464 př. n. l., což je konvenční datování, na němž je založen i rok 458 př. n. l. jako rok 7 Artaxerxovy vlády)
[2](Přísloví 8:12-20)

Above: Simeon and Anna Recognize the Lord in Jesus, Kunsthalle, Hamburg (c. 1629 painting by Rembrandt Harmenszoon Van Rijn, Oil on wood, 56 x 44 cm)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

[49] Proroctví z knihy Daniel 9 jsme zatím podrobně neprobírali, ale jeho naplnění jsme již v mnoha ohledech viděli v Ježíšově službě a ukřižování. O „polovině týdne“ můžeme uvažovat různými způsoby kromě těch, které jsme již zvážili, když vidíme, že týden v prorockém jazyce znamená prostě jakýchkoli sedm časových jednotek, jako je sedm desetiletí, sedmkrát nějaký jiný počet let nebo sedm jakýchkoli jiných intervalů. V Danielově proroctví není uvedeno, zda se jedná o 70. týden, nebo o nějaký jiný časový úsek, který spadá pod prorocký výrok „polovina týdne“. Můžeme tedy uvažovat o období 70 let společné éry, 74 let od Ježíšova narození do roku 70 n. l. a také o období od Ježíšova narození do roku 66 n. l., kdy Římané a Židé začali poprvé válčit (v letech 66-73 n. l.). Všechna tato období trvají přibližně 70 let, tedy týden, blízko jehož poloviny byl Ježíš v roce 30 n. l. zabit, což způsobilo, že v roce 70 n. l. přestane oběti a obětní. Všimněte si, že židovské slovo „týden“ znamená jednoduše „sedm“.

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

[410] Od roku 6 př. n. l. do roku 30 n. l. je pouze 35 let (přičemž rok „0“ neexistuje) a od roku 30 n. l. do roku 66 n. l., kdy začala 1. římsko-židovská válka, je to 36 let; takže rok 30 n. l. se také blíží „polovině týdne“ z těchto 70 let. Nero byl pátým římským císařem, který vládl v letech 54-68 n. l., což bylo vhodné naplnění „bezzákonného“, o němž se píše v 2Te 2,1-9 a který měl přijít před koncem. „Ten, který způsobí zpustošení“ v Danielovi 9,27, se pak naplní v roce 70 n. l., kdy Titus zničí Jeruzalém. Pozdější naplnění Danielova proroctví se očekává v naší době, protože proroctví je mesiášské a my čekáme na Ježíše. Období od roku 6 př. n. l. (Ježíšovo narození) do roku 33 n. l. (začátek pozvání pohanů) je dobou 37 let, která se téměř rovná 37 letům od roku 33 n. l. do roku 70 n. l. Pozorujeme zde tedy další naplnění „poloviny týdne“, přičemž „týden“ je pro tento případ 74 nebo 75 let. Předpokládá se, že Masada byla obléhána v letech 73 až 74 n. l., což dává další „Týden“ 77 až 79 let od narození Krista po Masadu, přičemž „polovina“ tohoto „Týdne“ připadá nedlouho po roce 33 n. l., přibližně kolem roku 34 n. l. Takže i v 1. století vidíme mnoho naplnění.

Above: Adoration of the Magi, Musée des Beaux-Arts, Rennes
(c. 1650 painting by Bartolomeo Biscaino, Oil on canvas, 124 x 173 cm)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

411 Těžko si lze představit, že by nějaký rok narození Mesiáše lépe odpovídal Danielovi 9,24-27 než rok 6 př. n. l. Samozřejmě jsme si výše všimli astronomických zarovnání, kdy se planeta Jupiter nachází poblíž Saturnu a Měsíc také. Židé očekávali příchod svého Mesiáše v 6. tisíciletí po Stvoření, které v naší greenealogii nastalo v roce 5550 př. n. l., Ježíš tedy přichází včas, více než 5000 let po Adamovi, což jsme v předchozí práci zmínili jako důvod, proč Židé změnili Svatou knihu. Události 1. století v Ježíšově životě jsou naplněním nejen Daniela 9,24-27, ale z toho jsme vysledovali, jak občanská data poskytují naplnění. Tak nám Danielovo proroctví pomohlo sladit občanské dějiny s rokem 30 n. l. (ukřižování), s rokem 6 př. n. l. (narození Krista) a se zánikem druhého izraelského chrámu v Jeruzalémě v roce 70 n. l. V tomto ohledu je třeba se zaměřit na to, jak se naplňuje proroctví Danielovo. Dokonce i rok pozvání pohanů (33 n. l.) je přesně poloviční (z hlediska čísel Společné éry) oproti číslu roku zahájení římsko-židovské války (66 n. l.)! A 40 let, kdy Urim a Thumim vyšly pro Azazela před rokem 70 n. l., nám dává ukřižování v roce 30 n. l.[1]

[1](Ezekiel 4:6, see Paragraph 4-12a, below)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

412a Daniel 9,2 zmiňuje 70 let prorokovaných ohledně zpustošení Jeruzaléma, od Jeremjášova slova na „počátku království Jehojakimova“ v roce 608 př. n. l. (BG), let, která se naplnila, když Kýros dobyl Babylon 539 př. n. l. a poté začal svůj oficiální rok 1 jako král v roce 538 př. n. l.[1] Je velmi zajímavé, jak rok zničení Jeruzaléma v roce

70 Společného letopočtu („náš letopočet“, „n. l.“) obsahuje přesně stejné číslo „70“, což ukazuje na božskou moudrost Stvořitele. Protože volba počátku Společné éry byla dílem lidí dlouho po roce 1 n. l., pouze Jehova mohl dopustit, aby se věci udály tak, aby k tomu došlo. Rok Kristova narození je dalším příkladem toho, jak pozdější volba povolená Jehovou způsobuje, že čísla přijatá podle Společné éry vykazují moudrost, neboť rok 6 př. n. l. zobrazuje číslo o jednu menší než božská „sedmička“ jako číselnou připomínku toho, že Ježíš je „Syn člověka“.[2-4] Čtyřicet let od ukřižování v roce 30 n. l. do roku 70 n. l. při zničení Jeruzaléma také naplňuje Ezechiel 4,6 s ohledem na to, že dny Judy trvají 40 let (viz 1-11).[5] Proroctví z knihy Daniel 9 tedy není jediným proroctvím, které se naplnilo událostmi prvního století, ani jediným proroctvím, které se naplnilo „Mesiášem“. Přesto Daniel 9 potvrzuje naši Blahoslavenou Greenealogii, protože se vztahuje na 1. století a na Ježíše Krista.

4_{12b} Toto je náš první pokus o podrobné studium Ježíše, pokud jde o jeho narození, křest, službu, smrt a jaká jsou jejich data ve vztahu k Herodově přestavbě Chrámu (20 př. n. l.), smrti Heroda Agrippy I. (44 n. l.), zabití Seiana císařem Tiberiem (31 n. l.), válce mezi Římany a Židy (66-70 n. l.), Masadě (73-74 n. l.) a jak na to vše vrhá světlo Danielovo proroctví.

[1](Jeremjáš 27:1,6,7)
[2](Zjevení 5:6)
[3](Matouš 20:28)
[4](2. Paralipomenon 21:20)
[5](Paragraph 1-11, above)

konec Kapitoly 4: Daniel jako numericky interní koncové body naučené

Kapitola 5: Zásadový Ramsay nabízí velmi povzbudivý příběh

And it is like a bridegroom when coming

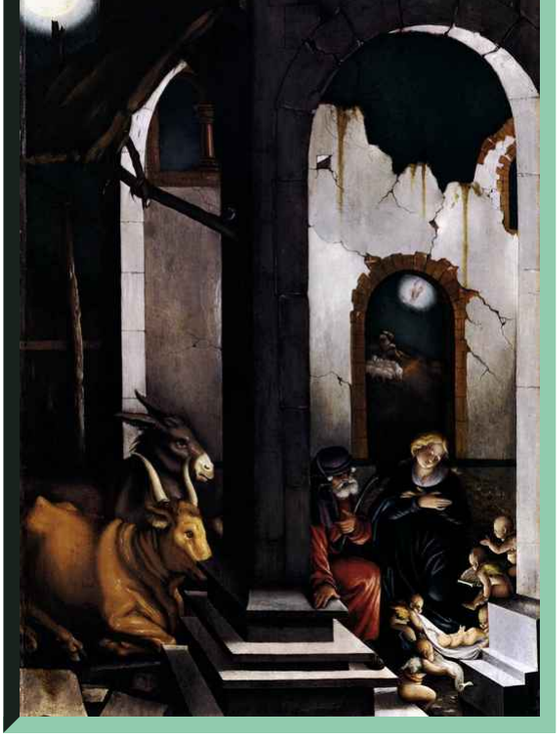

Above: Nativity, Alte Pinakothek, Munich (1520 painting by Hans Baldung Grien, Oil on wood, 105.5 x 70.4 cm)

out of his nuptial chamber; It exults as a mighty man does to run in a path.
(Psalms 19:5, New World Translation (1984))

To je jako ženich vycházející ze svatební komnaty, raduje se jako silný muž, když běží po své cestě.
(Žalmy 19:5, Bible – Překlad nového světa 2019 (Přeloženo z revidovaného anglického vydání z roku 2013))

51 Nyní, když jsme si prošli Danielovo proroctví a získali představu o jeho vztahu ke dnům Ježíše Krista, by bylo dobré se ještě trochu věnovat Ježíšovu narození a jeho historickému, občanskému pozadí. Kniha Was Christ Born at Bethlehem?-- A Study on the Credibility of St. Luke, od Williama M. Ramsaye je fascinující studií týkající se Lukášova svědectví v Lukášově knize (kapitola 2, verše 1 až 4), kde je uvedeno jméno (Quirinius) spojené se Sýrií:[1]

V té době vydal císař Augustus nařízení, aby se v celé říši provedl soupis obyvatel. (Tento první soupis se konal, když byl místodržitelem Sýrie Quirinius.) Všichni lidé se šli dát zapsat, každý do svého města. Také Josef se vydal z galilejského města Nazaretu do Judeje, do Davidova města Betléma, protože pocházel z Davidova rodu.
(Lukáš 2:1-4)[2]

Výše uvedený úryvek je, jak víme, začátkem příběhu o Ježíšově narození a zmínka o syrském guvernérovi je na něm tím nejzajímavějším.

[1](Was Christ Born at Bethlehem?: A Study on the Credibility of St. Luke (1898), by Sir William Mitchell Ramsay)
[2](Lukáš 2:1-4, Bible – Překlad nového světa 2019 (Přeloženo z revidovaného anglického vydání z roku 2013))

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

52 Dvě zajímavé části tohoto Lukášova výroku se týkají guvernéra Kvirinia a 1. registrace, která se stala v době, kdy byl Kvirinius guvernérem. Z toho vyplývá, že se nejednalo o jednu, ale o řadu registrací a Lukáš o tom věděl. Musíme mít na paměti, že vzhledem k tomu, že se občanské záznamy z té doby nedochovaly v úplnosti, je malá pravděpodobnost, že by někdo Lukášova fakta ověřoval. Když tedy moderní kritici napadají Lukášovu věrohodnost na základě tohoto výroku o Kvirinovi, můžeme se držet své víry o Lukášově znalosti vlastní doby. Zdá se, že by bylo velmi iracionální hodnotit Lukáše na základě moderních kritiků, kteří mají menší renomé, než má on sám. Přesto nám může prospět, když prozkoumáme civilní záznamy. Právě to dělá sir William M. Ramsay v knize, o níž jsme začali hovořit, když důkladným zkoumáním zkoumá to, co nazývá periodickými zápisy, jak vyplývá z výroku v Lk 2,2, a nabízí

vysvětlení obtíží způsobených tím, že Lukáš uvádí jako místodržitele jméno Quirinia, zatímco se zdá být známo, že v té době vládl jako místodržitel Varus.[1] Pan Ramsay poznamenává, že jiné řešení, které navrhl pan R. S. Bour, bylo prakticky totožné a současné s tím, co on sám navrhl k vyřešení této obtíže.

[1](Was Christ Born at Bethlehem?: A Study on the Credibility of St. Luke (1898), p. 247, by Sir William Mitchell Ramsay)

Above: The Adoration of the Shepherds, Galleria degli Uffizi, Florence (1476-1479 painting by Hugo Van Der Goes, Oil on wood, 253 x 304 cm)

53 Zmínka v Lukášově evangeliu 2,1 o dekretu vydaném císařem Augustem se ve vyprávění objevuje velmi blízko době, kdy se Ježíš narodil, takže se domníváme, že blízko roku 6 př. n. l. Je veřejně známo, že Augustus začal vládnout jako první císař římské říše v roce 27 př. n. l., jak je mu připisováno (tuto poctu nepřijal), a že zemřel v roce 14 n. l. poté, co se Tiberius stal císařem společným. Jelikož byl Ježíš pokřtěn v 15. roce vlády císaře Tiberia, je zřejmé, že se narodil za vlády císaře Augusta, neboť Ježíšovi bylo v době křtu 30 let. Lukášův výrok v Lk 2,1 o císaři Augustovi je tedy v jasném souladu s jeho výrokem v Lk 3,1 a prokazuje jasnou znalost doby římské vlády. To není mezi starověkými historiky všeobecně vnímané a díky tomu se Lukášovo vyprávění jeví jako autentické. Když se tedy Lukáš zmiňuje o Quiriniovi, je vidět, že se významně vyjadřuje o vládních úřednících v Sýrii v době Ježíšova narození, tedy v roce 6 př. n. l. Kniha pana Ramsaye je logickým a působivým pojednáním o Lukášově

věrohodnosti ohledně roku Ježíšova narození.

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

Quirinius jako guvernér Sýrie

54 Na základě známých občanských záznamů, které jsou současné s tehdejší dobou, je možné zjistit pravděpodobnost skutečností a občas interpolovat mezi různými daty. Důvěryhodnost pramene je nesmírně důležitá, takže kdykoli je uvedena nepodložená skutečnost, jako například skutečnost, že Kvirinius byl guvernérem Sýrie, zpochybňuje to spolehlivost pramene, známého jako Lukáš. Nabízí se otázka, zda můžeme toto faktické tvrzení ověřit? Je známo sčítání lidu v letech 6-7 n. l., kdy byl Kvirinius guvernérem Sýrie, ale to je pro Ježíše příliš pozdě. Lukáš 1,5 ukazuje, že právě v době, kdy byl Herodes ještě naživu (před rokem 4 př. n. l.), byl Jan Křtitel počat Zacharjášovou manželkou Alžbětou a Ježíš byl vnesen Duchem svatým do Mariina lůna o pouhých měsíců později. Sčítání lidu, k němuž došlo v době Ježíšova narození, se tedy odehrálo před přelomem letopočtu, nikoli po něm. Otázka nyní zní: Vládl Kvirinius Sýrii dvakrát? Lukášovy znalosti totiž neopravňují k domněnce o omylu, který by spočíval v záměně jednoho sčítání lidu za druhé. Na druhou stranu, je-li tomu tak, jak říká sir William:

> Spisovatel, který zaměňuje pohádku za skutečnost a snaží se svůj omyl podepřít omylem nejhrubšího druhu, si nemůže zachovat kredit historické autority.
> (Was Christ Born at Bethlehem?: A Study on the Credibility of St. Luke (1898), p. 21, by Sir William Mitchell Ramsay)[1]

[1](Was Christ Born at Bethlehem?: A Study on the Credibility of St. Luke (1898), p. 21, by Sir William Mitchell Ramsay)

Above: Rest on the Flight into Egypt, Private collection (1755-1760 painting by Noël Hallé, Oil on canvas, 52 x 40 cm)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

[55] V podstatě všichni badatelé tohoto období, i když se mnohdy liší v uváděných přesných datech, se domnívají, že král Herodes zemřel před začátkem letopočtu, a tak logickým důsledkem tohoto přijatého faktu je, že k Ježíšovu narození došlo také před letopočtem, ale také až dva roky před Herodovou smrtí, protože k masakru nevinných chlapců došlo ještě za Herodova života. Otázky týkající se Kvirinia tedy skutečně nebudou příliš zpochybňovat rok, kdy se Ježíš narodil. Viděli jsme, že tímto rokem je rok 6 př. n. l., což jsou pouhé čtyři roky a málo více před rokem 1 naší společné éry. Pan Ramsay ve své úžasné diskusi k tomuto období uvádí, že císař Augustus zahájil sérii zápisů, o čemž svědčí papyry těchto registračních seznamů dochované v Egyptě. Papír se ve vlhčím podnebí nebo v zemích na sever od Egypta špatně uchovával a všechny zanikly. Přísně střežené knihy, jako je Lukášova, samozřejmě nepostihl osud mnoha jiných veřejných záznamů, což je další důvod, proč těmto Lukášovým záznamům věřit.

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

[56] Není pochyb o tom, že římský vliv přinesl mnoho vylepšení ve veřejném vnímání autority a jejích projevů, a to jak v právu, tak v literatuře. Vzhledem k tomu, že se převládající římská civilizace snažila o velmi vysoký stupeň organizace, zdá se být vhodné, aby se právě v této době narodil náš Mesiáš. Král Herodes před touto dobou ztratil přízeň římského císaře Augusta kvůli Herodově samostatnosti v jednání a Augustův hněv pociťuje Herodes jako chlapec, který si zablátí své nejlepší nedělní šaty. Když Herodes z vlastní vůle rozpoutal válku, napsal císař Herodovi, že „zatímco dosud s ním [Herodem] jednal jako s přítelem“, nyní s ním bude jednat „jako s poddaným“.[1] Vznik tohoto dopisu se odhaduje na období cca 8-7 př. n. l.[2]

[1](Was Christ Born at Bethlehem?: A Study on the Credibility of St. Luke (1898), p. 178, by Sir William Mitchell Ramsay)
[2](Ibid.)

Above: Holy Family with St Jerome, Galleria degli Uffizi, Florence (1534 painting by Lorenzo Lotto, Oil on canvas, 69 x 88 cm)

Quinctilius Varus

57 Varusovo jméno se objevuje na mincích z Antiochie, jejichž datování bylo provedeno podle aktské éry na stejných mincích, počínaje rokem 31 př. n. l. v Bitvě u Actia, což tedy umožňuje datovat guvernéra Sýrie Varuse podle pana Ramsaye od roku 7-4 př. n. l.[1] Pokud se tedy Ježíš narodil v době, kdy byl guvernérem Kvirinius, jak nám říká Lukáš, a v roce 6 př. n. l., jak jsme určili, znamená to, že Kvirinius byl jiným druhem guvernéra, přičemž jednou z možností je, že byl Augustem jmenován, aby prováděl sčítání lidu, a vládl pouze v tomto smyslu.[2] Věrohodnost Kvirinia jako guvernéra však můžeme zkoumat i co do jeho časového zařazení do doby jeho života. Při tom všem zachováváme nejvyšší úctu k Lukášově knize jako k Bohem inspirovanému slovu, aniž bychom o tom pochybovali. To udělal pan Ramsay, který poznamenal, že v Kvirinově životě jsou události, které předcházely době, kdy byl guvernérem Sýrie, přičemž podruhé zastával tento úřad v Sýrii od roku 6 n. l., což je let poté, co jakýkoli moderní učenec datuje narození Krista, takže by to pravděpodobně vyžadovalo další zkoumání.

[1](Was Christ Born at Bethlehem?: A Study on the Credibility of St. Luke (1898), p. 247, by Sir William Mitchell Ramsay)
[2](Ibid.)

Above: The Infant Redeemer, National Gallery of Art, Washington (1485-1495 painting by Andrea Mantegna, Tempera on unprepared canvas, 70 x 35 cm)

Quirinius

58 Výzkum pana Ramsaye odhalil, že jediná data v Quiriniově životě, která jsou považována za „jistá“, jsou čtyři: Za prvé, konzulát v roce 12 př. n. l.; za druhé, jeho 2. guvernérství v Sýrii, o němž je známo, že začalo v roce 6 n. l.; za třetí, jeho soudní spor s bývalou manželkou v roce 20 n. l.; a za čtvrté, jeho smrt a pohřeb v roce 21 n. l.

Přesto jsou známy důležité události v jeho životě před Sýrií v roce 6 n. l. (a po jeho konzulátu v roce 12 př. n. l.[1] Ty jsou odvozeny, věřím, z předpokladu, že se jedná o osobu popsanou v titulus Tiburtinus, což je předpoklad, který se zdá být rozumný i ostatním).[2,3] Mezi tyto významné události patří zastávání úřadu v Sýrii a vedení války s Homonadeny (za což si vysloužil dvě supplicationes [prosby]), po nichž následovalo guvernérství v Asii, které obvykle trvalo jeden rok. Supplicatio (sic) je jednodenní nebo delší modlitba, pronesená v římském náboženství, v tomto případě jako vysoká pocta vítěznému generálovi za nějaké velké vítězství. Po vítězstvích nad Homonadeny skončila jeho první správa Sýrie a Quirinius byl pověřen funkcí guvernéra Asie, k jejímuž datování se pan Ramsay blíží tím, že vylučuje roky, o nichž je známo, že je zaujímají jmenování dalších známých guvernérů.

[1](Was Christ Born at Bethlehem?: A Study on the Credibility of St. Luke (1898), pp. 230-237, by Sir William Mitchell Ramsay)
[2](Ibid., pp. 227-228)
[3](To, že Kvirinius vedl válku s Homonadeny, jak je uvedeno v naší další větě, je ve skutečnosti ověřeno Strabónem ve "Strabo's Geography", kniha XII, 6.5 (kde je Kvirinius nazýván „Cyrinius“), jak je uvedeno také v knize Was Christ Born at Bethlehem?: A Study on the Credibility of St. Luke (1898), p. 243, by Sir William Mitchell Ramsay)

Above: Presentation of Jesus at the Temple, San Zaccaria, Venice (c. 1710 painting by Andrea Celesti, Oil on canvas, 314 x 261 cm)

59a Vylučovací metodou tedy Asinius Gallus je guvernérem Asie v letech 6-5 př. n. l. a Cn. Lentulus Augur je guvernérem Asie v letech 2-1 př. n. l. plus 1 př. n. l.-1 n. l., dále M. Plautius Silvanus v letech 1-2 n. l. a Marcius Censorinus v letech 2-3 n. l., přičemž je třeba poznamenat další pravděpodobnost, že Quirinius byl zaneprázdněn pobytem v Arménii jako vychovatel Gaia Caesara v roce 3 n. l., zbývají pro jeho jednoroční funkční období guvernéra Asie pouze: roky 5-4, 4-3, 3-2 př. n. l. nebo (v letech naším letopočtem) 4-5, 5-6 n. l. Pak v roce 6 n. l., obecně přijímaném pro Kvirinia jako guvernéra Sýrie během sčítání lidu v tomto období, jak je uvedeno výše (v odstavcích 5-7 a 5-8), je Kvirinius jednoznačně spojován zejména s tímto sčítáním lidu. Nejzávažnější otázka, kterou lze formulovat a která by mohla napomoci přesnému pochopení této situace (tj. dřívějšího guvernérství Kvirinia), může znít:

> Mohl by nějaký rozumný člověk dojít k závěru, že určitý Kviriniův soupis v roce 6 n. l. má vůbec nějaký vliv na to, zda Kvirinius vládl Sýrii v dřívější době?
> (Důležitá otázka.)

[59b] Zdá se mi, že jde o natolik důležité téma, že vyžaduje pečlivou úvahu, a takovou mu věnujeme. S tím, co jsme uvedli, se nyní pojí fascinující korelace, která nám pomůže s časovým hlediskem.

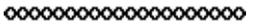

[510a] V tomto ohledu se pan Ramsay opírá o „nejvyšší autoritu“ v těchto záležitostech, kterou je podle něj M. Waddington, který (jak říká pan Ramsay) zdůrazňuje: Obvyklý interval mezi oficiálními tituly konzulátu a prokonzulátu v Asii za Augustovy vlády byl pouze pět nebo šest let... Jediný delší interval [Augustovy vlády byl] dvanáct let, a to v případě Cn. Lentula Augura, který byl konzulem 14 B.C. [tj. před n. l.] a prokonzulem Asie 2 B.C. [tj. před n. l.]. Jak tedy uzavírá pan Ramsay: „není tedy pravděpodobné, že by Quiriniův prokonzulát byl odložen o tak dlouhý interval, jako je šestnáct let“, tedy 12 př. n. l. až 4 n. l., ale Quirinius „pravděpodobně“ vládl Asii mezi lety 5 př. n. l. a 2 př. n. l.: tedy nejpozději 3-2 př. n. l.[1]

[510b] Protože jeho asijské prokonzulství pravděpodobně spadá nejpozději do roku 3 př. n. l. a druhé guvernérství Sýrie i Fénicie je uvedeno pro nejmenovaného úředníka v titulus Tiburtinus, jeho první funkční období v Sýrii rovněž předchází roku 3 př. n. l., pokud připustíme, že Quirinius je tímto nejmenovaným úředníkem, a tak jeho první funkční období v Sýrii, kdy bojuje s Homonadeny, může být datováno do roku 5-3 př. n. l. nebo dříve, a to na základě dvou supplicationes [prosby], jako dva roky, kdy Quirinius obnovuje guvernérství Sýrie.[2] Z jeho konzulátu v roce 12 př. n. l. (viz výše) však vychází zhruba rok 12-3 př. n. l., což souhlasí s Lukášem 2,2, že doba, kdy Quirinius vládl Sýrii, byla v době Ježíšova narození. Rok 6 př. n. l., náš rok Ježíšova narození, funguje dobře, navzdory zmatkům, které tato válka obvykle vyvolává:

> Neexistuje pravděpodobně žádná válka, která by sama o sobě měla zcela druhořadý význam a která by byla spojena s tolika a tak zásadními otázkami historického zájmu jako tato válka s Homanadensem. To se ukáže v pokračování tohoto článku. Už samotné jméno velícího generála, tj. Quirinius, vyvolává všechny spletité a obtížné otázky, které vyplývají z historické narážky na něj v Lukášově evangeliu ii. 2. Literatura vztahující se k této narážce je obrovská co do rozsahu a mimořádná co do rozdílnosti názorů mezi vysoce postavenými učenci.
> ("Studies in the Roman Province Galatia: I. The Homanadeis and the Homanadensian War," The Journal of Roman Studies Vol. 7 (1917), pp. 229-283, W. M. Ramsay [emphasis ours, Ed.])[3]

[1](Was Christ Born at Bethlehem?: A Study on the Credibility of St. Luke (1898), pp. 232-233, by Sir William Mitchell Ramsay)
[2](Ibid., p. 236)
[3]("Studies in the Roman Province Galatia: I. The Homanadeis and the Homanadensian War," The Journal of Roman Studies Vol. 7 (1917), pp. 229-283, W. M. Ramsay)

Above: The Adoration of the Magi, Historisches Museum, Bamberg
(1674 painting by Jan De Bray, Oil on canvas, 41 x 159 cm)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

511a Někteří badatelé se domnívají, že právě v této době zastávala funkci guvernéra Sýrie dvakrát jedna osoba, a to na základě nápisu objeveného v roce 1764 n. l. - titulus Tiburtinus.[1,2] Jméno hodnostáře na tomto nápisu chybí. Quirinius zde však byl s jistotou naznačen. Argumentů je příliš mnoho a jsou příliš rozmanité, než aby nám mohly být k užitku, uvážíme-li, že máme k dispozici svědectví Lukášovo. Z historického hlediska není pochyb o tom, že Quirinius žil. Kromě toho se na citovaný nápis hodí jen málokterý jiný. A také, jak jsme již měli příležitost poznamenat dříve, je chybou stavět poškozený text v kamenných úlomcích jako nadřazený kompletnímu, dochovanému biblickému rukopisu.[3]

511b Samotný fakt, že titulus Tiburtinus by mohl být nějakým způsobem potvrzením Lukáše, je závažným bodem.[4] Z učenců je však pan Ramsay jediný, kdo klade Lukášovo svědectví jako nejvyšší autoritu a kdo také navrhuje datovat Ježíšovo narození do roku 6 př. n. l. Zmiňuje však, že M. R. S. Bour v publikaci předložené v roce 1897 n. l. v některých těchto bodech souhlasil.[5,6]

[1](Was Christ Born at Bethlehem?: A Study on the Credibility of St. Luke (1898), p. 227, by Sir William Mitchell Ramsay)
[2]("The Honorand of the Titulus Tiburtinus: C. Sentius Saturninus?," Zeitschrift für Papyrologie und Epigraphik Bd. 105 (1995), pp. 21-36, by Nikos Kokkinos)
[3](The Crucible of Credible Creed (2012), Part 2, Ch. 11, paragraph 9-b, by Ward Green et al.)
[4](Was Christ Born at Bethlehem?: A Study on the Credibility of St. Luke (1898), pp. 227-230, by Sir William Mitchell Ramsay)
[5](Ibid., pp. 239-244)
[6](Ibid., p. 248, footnote *)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

[512a] Při dokončení tohoto zkoumání by se dalo považovat za logické ještě jedno tvrzení, a to tvrzení pana Emila Schürera, že v provincii mohl vést válku pouze místodržící, a provincie, v nichž se Homonadenští nacházeli, byly v pohoří Taurus a zahrnovaly snad „Asii, Pamfýlii, Galatii, Kilikii nebo Sýrii“, z nichž první tři nemohly splňovat podmínky, protože neměly legie, s nimiž by mohly vést jakoukoli válku. Protože také Kilikie je v tomto období součástí Sýrie, čili není konzulskou provincií (což platí i pro Pamfýlii a Galatii), a „konzul nebyl nikdy poslán do pretoriánské provincie“, kterou spravuje prétor, říká zde také, že zatímco „Quirinius vedl válku proti Homonadenským jako ten, kdo byl konzulem“, vystupoval v této válce jako konzul a jako guvernér Sýrie. [1] Dále pan Schürer dodává, že vzhledem k tomu, že tato válka předchází roku 3 n. l., kdy byl Quirinius jmenován do Arménie jako poradce C. (tj. Gaia) Caesara, jde o guvernérství v Sýrii před slavným rokem 6 n. l., kdy Quirinius vládne Sýrii, jak uvádí Josephus.[2]

512b V letech 7-4 př. n. l. vládne Sýrii Quinctilius Varus, ale nikoli jako vojenský vůdce, což je funkce, pro niž se Quirinius hodí. Názor, že Lukáš jmenoval nesprávného místodržícího, můžeme odmítnout s odvoláním na již předložené důkazy a dojít k závěru, že Quirinius vládl Sýrii, jak navrhuje pan Ramsay, ve stejné době jako Varus (nikoli po něm, jak usuzuje pan Schürer), a to ve vojenské funkci, jak bylo pozorováno v jiných případech římské císařské praxe.[3]

512c Především jsme zjistili, že doba uvedená na základě událostí z Quiriniova života umožňuje stejně jako jakékoli jiné datum, že bojuje s Homonadenses v roce 6 př. n. l., tedy právě v roce, kdy se v našem BG narodil Ježíš. Chtěl bych také dodat, že článek pana Marka Smithe z roku 2000 n. l. datuje Quiriniovo „tažení v Kyrenaice a proti Homonadénům v Malé Asii“ někdy před rok 6 př. n. l. (jako 6 př. n. l.), přičemž pro toto datování uvádí jak Tacitovy Annales [Letopisy], tak Florův Epitome, plus dvě modernější práce (jmenovitě R. E. Brown v "The Birth of the Messiah" (1993) 551; A. N. Sherwin-White, "Roman Society and Roman Law" (1960-61, 1963) 164-65).[4] To by souhlasilo s tím, že sčítání lidu bylo iniciováno Římem těsně před Ježíšovým narozením, což by umožnilo, aby sčítání lidu proběhlo během jednoho roku.[5] Konečně "The Purpose and Plan of the Gospel of Luke" (Účel a plán Lukášova evangelia) od Ernesta De Witta Burtona nenabízí žádné „vážné námitky na základě jiných údajů„ proti Ježíšovu narození, jak uvádí pan Ramsay spolu s námi, v roce 6 př. n. l.[6]

512d Nyní se můžeme začít zabývat problémem zápisu v Římské říši a tím, jak zde může být v korelaci právě s naším rokem, jak o něm ve své knize pojednává pan Ramsay. Ačkoli následující kapitola tohoto článku může poskytnout velmi významnou oporu pro předchozí a je užitečná pro zasvěcenou a důkladnou diskusi o ní, čtenář se může rozhodnout, že čtení kapitoly 6 prozatím přeskočí a přejde bez předsudků ke kapitole 7. Pokud to čas dovolí, bylo by důkladné přečtení kapitoly 6 poučné, aby se předešlé body posílily.

[1](A History of the Jewish People in the Time of Jesus Christ, Part 1, Volume 1 (1896), pp. 352-353, by Emil Schürer)
[2](Antiquities, XXVIII, Ch. 1, sec. 1, by Josephus. Here, „Cyrenius“ is used for Quirinius.)
[3](Was Christ Born at Bethlehem?: A Study on the Credibility of St. Luke (1898), pp. 238-239, by Sir William Mitchell Ramsay)
[4]("Of Jesus and Quirinius," The Catholic Biblical Quarterly Vol. 62, No. 2 (April 2000), p. 279, by Mark D. Smith)
[5](Was Christ Born at Bethlehem?: A Study on the Credibility of St. Luke (1898), p. 134, by Sir William Mitchell Ramsay)
[6]("The Purpose and Plan of the Gospel of Luke," The Biblical World Vol. 16, No. 5 (Nov., 1900), p. 350, by Ernest De Witt Burton)

konec Kapitoly 5: Zásadový Ramsay nabízí velmi povzbudivý příběh

Kapitola 6: Římské soupisy, Augustus, Lukáš

Above: Augustus of Prima Porta, Vatican Museums (1st century statue by unknown artist, white marble, height: 204 cm (80.3 in))

From one extremity of the heavens is its going forth, And its [finished] circuit is to their [other] extremities; And there is nothing concealed from its heat. (Psalms 19:6, New World Translation (1984))

Z jednoho konce nebes vychází a obloukem směřuje k druhému, nic se neschová před jeho žárem. (Žalmy 19:6, Bible – Překlad nového světa 2019 (Přeloženo z revidovaného anglického vydání z roku 2013))

61a Bylo by velmi snadné zkompromitovat naši víru, jak to udělali ti, kteří ve svém výkladu Lukášova evangelia připustili možnost, že jeho zmínka o syrském guvernérovi Quiriniovi je odkazem na pozdější sčítání lidu. Celý vědecký svět totiž uznává, že v roce 6 n. l. je Quirinius guvernérem Sýrie a předsedá sčítání lidu, které schválil římský císař Augustus.

61b Nedostatek dochovaných důkazů o dřívějším sčítání lidu v roce 6 př. n. l. (o 11 let dříve) nedokazuje (protože nedostatek důkazů není důkazem neexistence), že k němu nedošlo. Existuje však mnoho událostí, pro něž se dosud nedochovaly žádné důkazy, ale o nichž se domníváme, že se odehrály, neboť záznamy, jak víme, chybějí a ne vše je zaznamenáno. Je pravda, že ne každý občanský záznam se dochoval, stejně jako je pravda, že mnoho literárních děl je ztraceno nebo zaniklo, přestože je známe z odkazů. V případě, že se literární dílo nedochovalo, ale odkazuje se na něj v jiné starověké literatuře, máme někdy tvrdit, že se autor, který na něj odkazuje, mýlil? Je zřejmé, že to je ta nejabsurdnější představa, jakou si lze představit, protože popírá princip komunikace jako prvořadý. V případě Božího slova však bylo považováno za tak velkou Prozřetelnost a ti, kdo jej komentovali, v něm viděli tak velkou příležitost k prosazení vlastních názorů, že pokušení učinit poznámku, která by posílila každou pochybnost, bylo neodolatelné.

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

62a Musíme odolat jakémukoli podobnému pokušení, protože nelze příliš mnohokrát

opakovat, že Boží slovo bylo znovu a znovu ospravedlňováno objevy učiněnými po pochybnostech vyjádřených v takových případech. Pontius Pilát je toho jen jedním z příkladů, kdy byl zpochybněn a později takovým objevem prokázán jako historický.[1] Pan Nelson Glueck se v roce 1963 objevil na obálce časopisu Time jako světoznámý archeolog, který ve své knize Rivers in the Desert (1959) uvedl:

> Žádný archeologický objev nikdy nevyvrátil biblickou zmínku.
> (Rivers in the Desert (1959), 1st Printing, p. 31, by Nelson Glueck, [emphasis ours, Ed.])[2]

62b Přesto se nenechme mýlit, že je velmi lákavé dovolit, aby naše snaha o získání důkazů, které mohou potvrdit Bibli, nabyla většího významu, než si zaslouží. Máme sklon zapomínat, že právě Bible byla důvodem, proč jsme s hledáním důkazů vůbec začali.[3] Upřímně řečeno, jen proto, že Bible je inspirovaným Božím slovem, máme zájem na jejím ověření.[4] Pokorně řečeno, je to nemístná ctižádost, která člověka vede k přesvědčení, že jakýkoli důkaz může Boží slovo potvrdit.

[1](Pilátův kámen je jediným známým současným nápisem, na němž je uvedeno jméno „P[on]tius Pilatus“, který je jinak znám z Nového zákona jako místodržitel Judska (např. Lukáš 3,1; Matouš 27,3).)
[2](Rivers in the Desert (1959), 1st Printing, p. 31, by Nelson Glueck, [emphasis ours, Ed.])
[3](cf. Izajáš 49:15)
[4](2. Timoteovi 3:16)

Above: Garden of Eden, Galleria Doria Pamphilj, Rome (1570-1573 painting by Jacopo Bassano, Oil on canvas, 77 x 109 cm)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

63a Jako prach na vahách mají naše argumenty jen malou váhu.[1] Za svou existenci však vděčíme Jehovovi, svému Stvořiteli, nedlužíme mu tedy i za to, že se snažíme ověřovat jeho slovo? Kdyby se Ježíš narodil v roce 6 n. l., nebylo by mu asi 30 let, jak nám říká Lukáš, ale asi 20 let, když byl pokřtěn (tj. 15. rok Tiberiův).[2] Takže vidíme, že jakákoli argumentace v tomto směru se zdá být velkým odklonem od samotného

biblického textu. Přesto takový odklon činí veškerý další výzkum sporným. Pokud totiž Bible není pravdivá, není třeba žádného dalšího zkoumání. To je důvod, proč je špatné zkoušet Boží slovo.[3,4]

63b V době Ježíšova narození, jak se zdá být mezi učenci jednomyslné, se shodujeme na tom, že římským císařem byl císař Augustus a že někdy během své vlády zavedl povinné zápisy.[5] Takové zápisy byly objeveny výzkumem někdy před rokem 1898 n. l., protože pan Ramsay to uvádí ve své knize z roku 1898 a jmenuje tři různé badatele, kteří v téže době nezávisle na sobě oznámili „objev, že v Egyptě se za římské říše prováděly pravidelné zápisy“, k nimž docházelo pravidelně v cyklu „ne 15 let, jako v pozdějším systému indikce, ale“ spíše v cyklu 14 let.[6] Klement Alexandrijský je ten, kdo žil v Egyptě asi v letech 150 až 215 n. l. a koho pan Ramsay cituje jako autora výslovného názoru, že systém zápisů v Sýrii „začal tím který“, se odehrál při narození Krista.[7]

[1](Izajáš 40:15)
[2](Lukáš 3:1)
[3](Lukáš 4:12)
[4](Matouš 4:7)
[5](Was Christ Born at Bethlehem?: A Study on the Credibility of St. Luke (1898), pp. 123-130, by Sir William Mitchell Ramsay)
[6](Ibid., p. 131)
[7](Ibid., p. 129)

Above: Adoration of the Magi, The Hermitage, St. Petersburg
(1567-1569 painting by Francesco Bassano, Oil on canvas, 98 x 129 cm)

64a Roky cyklu v Egyptě, které se mohou lišit od Sýrie, uvádí pan Ramsay jako 23 př. n. l., 9 př. n. l., 6 n. l., 20, 34, 48, 62, 76, 90, 104, 118, 132, 146, 160... 328 n. l.[1] Začínají v době Augustovy vlády (27 př. n. l. až 14 n. l.). V případě Sýrie začínají zápisy později než v roce 23 př. n. l., jak naznačuje Klement, a pan Ramsay poznamenává, že nalezené fragmenty egyptských sčítacích listin byly v době vzniku jeho knihy datovány ne dříve než „v roce 20 n. l.“.[2,3] Ale v míře, v jaké Klement naznačuje nebo reprezentuje názor převládající v Egyptě zhruba na konci 2. století, byl tím, kdo je zahájil, Caesar Augustus.[4]

64b Nejstarším příkladem sčítání lidu je rovněž rok 20 n. l., za vlády Tiberia Caesara, z

dochovaných fragmentů, jak bylo citováno výše, ačkoli existuje shoda předpokládaného začátku cyklu sčítání lidu v roce 23 př. n. l. také s 1. rokem Augustova oficiálního císařského titulu, který začal 27. června 23 př. n. l., což ukazuje, že cyklus zápisů nebyl zahájen v Egyptě, ani pouze pro Egypt.[5] To platí tím spíše, že Augustus vládne Egyptu od 29. srpna 30 př. n. l., a tak 14letý cyklus začínající sedm let po tomto datu zřejmě nemá pouze egyptský původ, ale logicky se vyskytuje v celé říši. [6]

[1](Was Christ Born at Bethlehem?: A Study on the Credibility of St. Luke (1898), p. 134, by Sir William Mitchell Ramsay)
[2](Ibid., Preface, p. x, bottom, Postscript, by Sir William Mitchell Ramsay)
[3](Ibid., p. 129)
[4](Ibid., pp. 129-130)
[5](Ibid., p. 140)
[6](Ibid., p. 141)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

65a Na základě těchto závěrů se zdá být pravděpodobné, že první zápisný rok Augusta byl zahájen 14 let poté, co jeho císařská léta začínají funkčním obdobím tribunicia potestas v roce 23 př. n. l., jehož příklad je první v řadě římských císařů, kteří takto počítali svá vladařská léta, přičemž císař byl po této době prodchnut mocí, která ho činila „šampionem commons“.[1] Organizace potřebná k prvnímu zápisu může být navržena (jak říká pan Ramsay) jako důvod pro zpoždění 14 let od počátku tenuovaných let, než „vyšel dekret“ v roce 9 př. n. l. (viz Lk 2,1).[2] Lukáš uvádí, že „tento první soupis se konal“.[3]

65b To, že rok 9 př. n. l. byl prvním rokem zápisu, je patrné z použití „jiného stylu“ zápisového papíru pro Egypt v letech 19-18 př. n. l., což jsou roky neobvyklé.[4,5] Taková neobvyklost spočívá v tom, že roky 14letého cyklu (23, 9 v letech př. n. l.) se nekryjí s roky 19 nebo 18 př. n. l., a takový soupis 10 let před rokem 9 př. n. l. lze snadno sladit, neboť předchází začátku cyklu. Takovou logikou dochází pan Ramsay ke stejnému bodu, k jakému dospěl Klement pro počátek v roce 9 př. n. l., což je cyklus nejbližší datu narození Krista.[6]

[1](Was Christ Born at Bethlehem?: A Study on the Credibility of St. Luke (1898), p. 140, by Sir William Mitchell Ramsay)
[2](Ibid., p. 141, by Sir William Mitchell Ramsay)
[3](Lukáš 2:1,2)
[4](Was Christ Born at Bethlehem?: A Study on the Credibility of St. Luke (1898), p. 139, by Sir William Mitchell Ramsay)
[5](Ibid., p. 141, by Sir William Mitchell Ramsay)
[6](Paragraph 6-3 and 6-4a, above)

Above: Landscape with the Parable of the Tares among the Wheat, Walters Art Museum, Baltimore (1624 painting by Abraham Bloemaert, Oil on canvas, 100 x 133 cm)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

66 Protože datum uvedené pro první zápis 9 př. n. l. vychází spolehlivě z roku 23 př. n. l. jako prvního roku v oficiálním počítání římského ústavního principátu císaře Augusta a čtrnáctiletého cyklu, je „průkazné“, že to byl Augustus, kdo jej zahájil.[1] V Egyptě následuje pro roky 90 až 230 n. l., přičemž příklad je z roku 20 n. l., jak jsme poznamenali výše.[2] Existuje také příklad z roku 62 n. l., od Nerona.[3] Myšlenka zápisu domácností je však pravděpodobně mnohem starší než Augustus v Egyptě - ten ji pouze převzal.[4] Čtrnáctiletý cyklus byl něčím, co inicioval Augustus. Výše uvedený závěr je ostatně zcela v souladu s Lukášovým tvrzením, že dekret vydal Augustus.[5] zbývá jen určit, jak je možné, že k zápisu došlo v roce 6 př. n. l., a ne v roce 9 př. n. l.[6]

[1](Was Christ Born at Bethlehem?: A Study on the Credibility of St. Luke (1898), p. 140, by Sir William Mitchell Ramsay-- noting that the 1st official year of tribunician power began with Augustus, in BCE 23.)
[2](Paragraph 6-4a, above)
[3](Was Christ Born at Bethlehem?: A Study on the Credibility of St. Luke (1898), pp. 135-136, by Sir William Mitchell Ramsay)
[4](Ibid., pp. 138-139)
[5](Lukáš 2:1)

Above: An Angel Telling Joseph in a Dream to Flee to Egypt, Szépművészeti Múzeum, Budapest (c. 1650 painting by Rembrandt Harmenszoon van Rijn, Oil on canvas, 105 x 83 cm)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

67 V první řadě nemá cenu doporučovat žádnou teorii, pokud nedokáže vysvětlit v podstatě všechny pozorované události. Přesto zde máme nesrovnalost nemalého významu. Ačkoli lze připustit, aby dekret císaře Augusta vydaný v roce 9 př. n. l. byl uzavřen v roce 8 př. n. l., můžeme se smířit s více než jednoroční lhůtou pro samotnou registraci? Jsme velmi zavázáni panu Ramsayovi, významnému vědci, za jeho úsilí o vyřešení této nesrovnalosti. Někteří učenci by možná byli ochotni připustit, že jde o dostatečně malý problém, který lze vyřešit beze sporu. Jiní učenci si práce pana Ramsaye běžně všímají. Jeho názor mezi nimi z dobrého důvodu zaujímá přední místo. Pan Ramsay uvádí, že Palestina se stala součástí Římské říše až při 2. syrském místodržitelství Kvirinia v roce 6 n. l. (Anno Domini), kdy byla začleněna (před 2. registrací, což naznačuje i zmínka v Lukáš 2,2 o „prvním“ soupisu).[1]

[1](Was Christ Born at Bethlehem?: A Study on the Credibility of St. Luke (1898), p. 143, by Sir William Mitchell Ramsay)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

68a Stáli bychom zde před téměř nepřekonatelným problémem, nebýt toho, že volba

jakéhokoli alternativního výkladu Lukášova evangelia 2,2 je problematická.[1] K prvnímu soupisu došlo podle slov nejspolehlivějšího svědka, lékaře Lukáše, v době, kdy byl guvernérem Sýrie Quirinius, což, abychom se vyhnuli obtížím způsobeným jinými výklady, můžeme chápat pouze tak, že Augustus nařídil první soupis pro celou obydlenou zemi v době, než se Palestina stala součástí Římské říše, tedy Lukášova slova „celé říši“ [ale doslova „celá obydlená země, svět, vesmír“]. Lukáš si ve své době nemohl uvědomit, že občanský záznam o této „první soupisu“, který možná znají mnozí z jeho doby, může být později ztracen, pro nás.

68b Mnohé dosud chybějící občanské záznamy se mohou později najít a my musíme z naší víry připustit všechny možnosti. Plinius zmiňuje, že v roce 48 n. l. byl Caesar Claudius schopen pomocí záznamů ze sčítání lidu ověřit věk jednoho občana, který tehdy tvrdil, že je mu 150 let.[3] V Augustových letech byla Palestina považována za součást Sýrie, tedy o něco dříve, ale Judské království s hlavním městem Jeruzalémem bylo výjimečné tím, že se Izraelité pod vedením Jehovy postavili na odpor římské moci.[4] To nakonec vedlo k římsko-židovské válce v roce 66 n. l., která byla vyvrcholením nenávisti, kterou Židé k Římu cítili. Jak jsme již poznamenali, židovským králem v Jeruzalémě byl od dobytí tohoto města v roce 37 př. n. l. král Herodes.[5]

[1](Paragraph 6-3a, above)
[2](Římanům 14:23)
[3](Was Christ Born at Bethlehem?: A Study on the Credibility of St. Luke (1898), pp. 156, 163-164, by Sir William Mitchell Ramsay)
[4](Ibid., p. 175)
[5](B4 Chronology- History of Babylon (2015), Ch. 3 paragraph 6b, by Ward Green et al.)

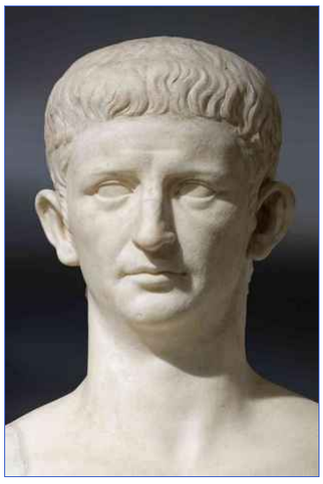

Above: Claudius, Roman Emperor, Musée du Louvre, Paris
(c. 40 CE statue by unknown artist, marble, height 80.7 in)

69a Pan Ramsay zde zdůvodňuje, že vzhledem k tomu, že rok oficiálně sledovaný v provincii Sýrie (jejíž součástí byla Judea) „začínal na jaře, periodický rok byl

pravděpodobně 9-8 př. n. l. a skutečné sčítání by se uskutečnilo v roce 8-7 př. n. l.“, ale upřesňuje to s ohledem na události v Palestině, které naznačují zpoždění.[1,2] Co pan Ramsay ve svém skvěle důkladném zpracování všech aspektů tohoto časového období nebere v úvahu, je efekt způsobený zahájením nového sčítání.

69b Ačkoli bychom mohli očekávat, že to bude platit zejména pro Palestinu, kde převládala nenávist k římské správě, vždy platí, že nové právní předpisy vyžadují čas na zavedení a pro podporu jejich plného přijetí je často nutná shovívavost. U Židů se mohlo stát, že vnucování římského sčítání lidu by mohlo podnítit národní hrdost a podnítit vzpouru:

> Za předpokladu, že by Herodes uposlechl Augustova příkazu, že soupis musí být proveden, bylo by zcela v souladu s duchem, v němž se s těmito poddanými královstvími zacházelo, aby způsob provedení soupisu byl ponechán na uvážení odpovědné autority, tj. krále.
> (Was Christ Born at Bethlehem?: A Study on the Credibility of St. Luke (1898), p. 186, by Sir William Mitchell Ramsay)[3]

69c Vzhledem k výše uvedenému se nezdá být vůbec vyloučeno, že došlo ke zpoždění nebo že pro soupis byla poskytnuta delší doba.

[1](Was Christ Born at Bethlehem?: A Study on the Credibility of St. Luke (1898), p. 185, by Sir William Mitchell Ramsay)
[2](Ibid., p. 174-185)
[3](Ibid., p. 186)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

610a Židé nebyli jedinými obyvateli Palestiny, ale Římané za Augusta si museli být vědomi, že v případě cizích poddaných je třeba brát ohled na národní zvyky a různé s nimi spojené pocity:

> Obdivuhodný úspěch římské provinční správy byl dán dovedností a taktem, s jakým se úředníci přizpůsobovali předsudkům poddaného obyvatelstva; a toto byl zjevně případ, kdy bylo možné zohlednit židovské náchylnosti, pokud jde o způsob číslování.
> (Was Christ Born at Bethlehem?: A Study on the Credibility of St. Luke (1898), p. 186, by Sir William Mitchell Ramsay)[1]

610b Po zúžení časového rámce tohoto sčítání na roky 8-7 př. n. l., kdy bylo provedeno, jsme o dva roky dříve než v roce 6 př. n. l., kdy se narodil náš Pán. Židovský národ byl však jedinečný v detailech způsobu sčítání, jak poznamenává pan Ramsay výše. Jeden z rozdílů spočíval v tom, že zápis měl vždy náležet příslušnému městu jejich kmene a rodu.[2] Zdá se, že nepříjemnost, kterou by každá rodina musela podstoupit, aby se dostala do města svého rodokmenu, a čas, který by jí taková cesta zabrala, stejně jako případná ztráta mzdy, potvrzují možnost několikaletého zpoždění.

[1](Was Christ Born at Bethlehem?: A Study on the Credibility of St. Luke (1898), p. 186, by Sir William Mitchell Ramsay)
[2](Ibid., p. 188)

Above: Christ Among The Doctors, Private collection
(1640-1645 painting by Leonaert Bramer, Oil on panel, 51 x 38 cm)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

611a Okolnost, v jakých nesnázích se král Herodes ocitl už u Augusta, jsme zaznamenali výše.[1] Není vyšší autority než sám Jehova Bůh, a proto by člověk jako král Herodes, který byl vychován jako Žid, i sami Židé trpěli velkým zármutkem při pomyšlení na podřízení se římskému právu. Pro křesťany zůstává Bible dodnes naší nejvyšší autoritou, pokud jde o vše, co se týká lidstva.[2] Palestina je poměrně malá země, ačkoli když Augustus nařídil provést sčítání lidu, sotva se zdá, že by novost sčítání stála tyto kmenové obyvatele menší nepříjemnosti než to, že byli dočasně vykořeněni, odnětí obživy, takže kdyby každému kmeni byly přiděleny jen dva měsíce na splnění úkolu, uplynuly by dva roky.

611b Ať už se tento zápis mohl uskutečnit v průběhu několika let, jak se zdá být rozumné z důvodu vyhnutí se ekonomickým obtížím, nebo zda došlo k prodlevě při provádění tohoto prvního sčítání kvůli snaze zabránit vzpouře, můžeme nyní vidět, jak se zdá, že datum Ježíšova narození v roce 6 př. n. l. odpovídá.

[1](Paragraph 5-6, above)
[2](Daniel 4:25)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

612a Saturninus sice mohl být syrským guvernérem v době blízké době vydání Augustova dekretu, jak připouštějí pan Ramsay i Tertulián, ale protože po Saturninovi

nastoupil Quinctilius Varus, je možné, že Publius Sulpicus Quirinius bojuje nebo brzy bude bojovat proti Homonadenům (jak jsme zkoumali v 5. kapitole).1,2 Quirinius tedy mohl v době Ježíšova narození zastupovat Sýrii jako guvernér v této vojenské funkci. Přesto to nelze dokázat vyšší autoritou než samotným Božím slovem uvedeným v Lukášově knize.[3] Jak uvádí pan Ramsay, Quirinius nemohl svá vítězství proti Homonadenům vybojovat po roce 3 př. n. l., jak uvádí str. 236, ale mohl tak učinit dříve, což je zcela v souladu s Lk 2,2 a 6 př. n. l. Pan Bour souhlasí s tím, že Quirinius bojoval v bitvách v letech 7-6 př. n. l. a v té době zřejmě zastával funkci rovnající se syrskému místodržícímu, a to je bod.[4]

612b Opět se ukazuje, že biblická autorita se velmi dobře shoduje s útržkovitými civilními záznamy a dostává se jí ještě větší pozornosti jako nezpochybnitelnému Božímu slovu! Práce pana Ramsaye to velmi obšírně ilustruje.[5] Ještě větší jistotu nacházíme v době, kdy se Ježíš narodil!

[1](Was Christ Born at Bethlehem?: A Study on the Credibility of St. Luke (1898), p. 182, by Sir William Mitchell Ramsay)
[2](Adversus Marcionem, Book 4, Chapter 19, v. 10, by Tertullian)
[3](Lukáš 2:2)
[4](Was Christ Born at Bethlehem?: A Study on the Credibility of St. Luke (1898), pp. 240-241, by Sir William Mitchell Ramsay)
[5](cf. Galaťanům 1:8)

konec Kapitoly 6: Římské soupisy, Augustus, Lukáš

Above: Rest during the Flight to Egypt, Pinacoteca, Vatican
(Painting by Francesco Mancini, Oil on canvas, 136 x 100 cm)

Kapitola 7: Křesťané jednají s Římem v bezpečném svědectví

Above: The Expulsion from the Garden of Eden, Cappella Brancacci, Santa Maria del Carmine, Florence (1426-1427 painting by Masaccio, Fresco, 208 x 88 cm)

The law of Jehovah is perfect, bringing back the soul. The reminder of Jehovah is trustworthy, making the inexperienced one wise.
(Psalms 19:7, New World Translation (1984))

Jehovův zákon je dokonalý, obnovuje síly. Jehovovy připomínky jsou spolehlivé, nezkušený díky nim zmoudří.
(Žalmy 19:7, Bible – Překlad nového světa 2019 (Přeloženo z revidovaného anglického vydání z roku 2013))

71 Viděli jsme, že rok 6 př. n. l. jako rok Ježíšova narození může odpovídat tomu, co je známo od doby prvního římského sčítání lidu až do zničení Jeruzaléma. Sčítání lidu z let 6-7 n. l., které je dobře známé, neodpovídá rokem Ježíšova narození s ostatními známými údaji. Quirinius je guvernérem Sýrie zaznamenaným v letech 6-7 n. l., přesto se nám 6 př. n. l. ukázalo jako správné datum. S Quiriniem koreluje předchozí sčítání lidu v Sýrii, a tedy i v Betlémě v době, kdy se Ježíš narodil. Tehdy se Quirinius věnuje vojenským povinnostem. Narození Mesiáše pomáhá upevnit datum ukřižování, a tak ovlivňuje Danielovo proroctví. Ovlivňuje to také rok Ježíšova křtu, protože při následující Pesachu (Jan 2,20) se dozvídáme, že uplynulo 46 let stavby chrámu a Ježíšovi bylo v tomto období 30 let (Lk 2,23), tedy v roce 27 n. l. Král Herodes začal se stavbou Chrámu kolem roku 20 př. n. l. Při tom všem jsme však počítali zpětně od roku 70 n. l. [1]

[1](Paragraph 1-9, above)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

72 O 1. století n. l., kdy vzniklo křesťanské náboženství, toho víme překvapivě málo. Máme však k dispozici evangelia a autory Bible. Bible se zabývá proroctvím a mesiášským příslibem Jehovy, že zachrání lidstvo před hříchem a smrtí. Tvrdí, že je Božím slovem, a nabízí se jako pravda.[1] Neexistují srovnatelná světská díla, která by si nárokovala takovou autoritu, a to na Bibli přitahuje mnoho zloby.[2] Pro srovnání je tu římský historik Tacitus. Narodil se v roce 56 n. l. a zemřel asi v roce 120 n. l. ve věku 64 let, narodil se tedy až poté, co byl Ježíš vzkříšen ze smrti. Orosius (asi 375 až po roce 418 n. l.) žije mnohem později a je to teolog a historik, Augustinův žák. Tertulián (asi 155 až 240 n. l.) je křesťanský apologeta, který píše latinsky, o teologii a proti heretikům. Flavius Josephus je římsko-židovský spisovatel 1. století, který zaznamenává římské a židovské dějiny v Palestině.

[1](Jan 17:17)
[2](1. Petra 4:4)

Above: Flavius Josephus
(Works Translated by William Whiston - 1879 - Frontispiece)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

[73a] Tacitus píše, že křesťané jsou v Neronově době vystaveni hrůzám, když jsou „oblékáni do kůží divokých zvířat a trháni psy“, připevňováni na kříže, pak: „byli upalováni, aby v noci sloužili jako lampy“. Tacitus ověřuje, že „sektu“ založil „Christus“, který již dříve založil jméno Christianus a který byl za Tiberia odsouzen k trestu smrti.[1] Datovací konvence Common Era [Společná éra, nebo n. l.] (= AD, jak se nachází v BC/AD notaci) je stanovena Dionysiem Exiguem ze Skythie Minor v roce 525 n. l., takže Orosius datuje tuto oběť od data založení Říma (údajně 753 př. n. l.) ab urbe condita do roku 767 AUC + 16 let:

767 - 753 + 16 = 14 + 16 = 30 n. l. (ukřižování Ježíše)

[73b] Takže ze zápisu Paula Orosia, že Židé připravili Ježíše o život v 17. roce vlády Tiberia, datovaného od smrti Augusta v roce 767 AUC (14 n. l.), 30 n. l. je (jak ukazujeme také, výše) tedy datum ukřižování, od konvenčního roku založení Říma, 753 př. n. l.[2] Caesar Augustus umírá v roce 14 n. l. (neboli 767 - 753), čímž také začíná rok 1 Tiberiovy výlučné vlády. Sedmnáctý rok po roce 14 n. l. (+ 16) = 30 n. l. (náš letopočet).

[1](The Annals, 15.44, by Tacitus)
[2](The Seven Books of History Against The Pagans, Book 7, by Paulus Orosius, transl. by Roy J. Deferrari (1964), pp. 290-291)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

[74a] Pan F. F. Bruce (1910-1990), plodný novozákonní učenec z nedávné doby, který psal o životě a službě apoštola Pavla, uvádí ve „všech svých dílech“ jako rok Ježíšovy smrti tentýž rok 30 n. l.[1] Pan Bruce je mezi biblisty velmi uznáván.[2] V bodě 2-5 výše uvádíme, jak pan Bruce datuje Agabem předpovězený hladomor „pravděpodobně“ do let 44-48 n. l.[3-6] Josephova zmínka o „prokurátorech“ (v množném čísle, nikoliv v jednotném) při datování tohoto hladomoru ukazuje, že časově spadá již do roku 44 n. l., jak bylo uvedeno výše, a odpovídá roku smrti krále Heroda Agrippy I.[7,8] Pan Rainer Riesner (1998) píše: „Mince rozšíření až do osmého roku Agrippovy vlády ([od roku 37 n. l.]) potvrzují i rok A.D. 44 [n. l.]“ jako Herodovu smrt.[9] Pan Riesner, stejně jako my, datuje ukřižování do roku 30 n. l.:

> Rok A.D. 30 [n. l.] je podle všeho i podle názoru většiny současných badatelů zdaleka nejpravděpodobnějším datem Ježíšova ukřižování.
> (Paul's Early Period: Chronology, Mission Strategy, Theology (1998), p. 58, by Rainer Riesner, transl. by Doug Stott)[10]

[74b] Pan Riesner souhlasí s panem Brucem ohledně datování hladomoru:

> Nejpřesvědčivější svědectví o době těžkého stresu v Judsku ukazují na léta A.D. 44-46 [n. l.].
> (Ibid., p. 134)[11]

[74c] Kniha pana Riesnera, chválená jako magisterské dílo, které dlouho zůstane předním výzkumem tohoto silně diskutovaného tématu, si zaslouží určité studium.[12]

[1]("Dating the Death of Jesus Christ," BYU Studies Quarterly, Volume 54:4 (2016), by Jeffrey R. Chadwick)
[2](Ibid.)
[3]("Christianity Under Claudius," Bulletin of the John Rylands Library 44 (March 1962): 309-326. p. 309, by F.F. Bruce)
[4](Skutky 11:28)
[5](Antiquities, XX, Ch. 5, sec. 2, by Josephus)
[6](Antiquities, XX, Ch. 1, sec. 1, by Josephus)
[7](The Cambridge History of Judaism, Volume 3, The Early Roman Period (2008), Chronological Table, p. xxxvi. It states the year of death of Herod Agrippa I as 44 CE.)
[8](Paragraph 2-5, above)
[9](Paul's Early Period: Chronology, Mission Strategy, Theology (1998), p. 117, by Rainer Riesner, transl. by Doug Stott)

Stott)
[10](Ibid., p. 58)
[11](Ibid., p. 134)
[12](Statement by Martin Hengel on the front cover, as mentioned in the very positive review in: "Reviewed Work: Paul's Early Period: Chronology, Mission Strategy, Theology by R. Riesner," Review by: James D. G. Dunn, Novum Testamentum Vol. 42, Fasc. 3 (Jul., 2000), pp. 296-297)

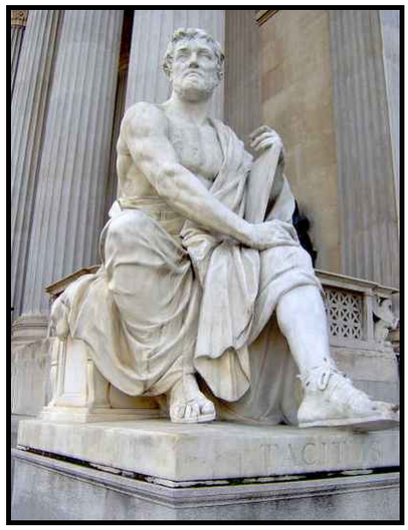

Above: Tacitus, Austrian Parliament Building, Vienna
(Dec 05 2009 photo of statue by unknown artist, white)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

[75a] Zde cituji pana Chadwicka, který cituje pana Browna, a pan Brown cituje studii pana Josepha Blinzlera z roku 1969, která zjistila, že: že 53 ze 100 učenců „tvrdí, že rok 30 n. l. [n. l.] musí být datem Ježíšovy smrti.“ [Ze 100:] .

> Pro roky 26, 27, 28, 31, 32 a 36 se rozhodli jeden až tři [učenci]. Třináct se rozhodlo pro rok 29 [n. l.], padesát tři pro rok 30 [n. l.] a dvacet čtyři pro rok 33 [n. l.].
> ("Dating the Death of Jesus Christ," BYU Studies Quarterly, Volume 54:4 (2016), by Jeffrey R. Chadwick, who cites:The Death of the Messiah, 2 vols. (New York: Doubleday, 1994), 2:1375, by Raymond E. Brown)[1]

[75b] „Je zřejmé, že naprostá většina dotázaných učenců podporuje rok 30 n. l. [n. l.] a více než dva ku jedné se přiklání k roku 30 n. l. [n. l.] oproti roku 33 n. l.,“ komentuje pan Chadwick, přičemž „naprostá většina“ dotázaných učenců podporuje rok 30 n. l. a čtyři ku jedné se přiklání k roku 30 n. l. oproti roku 29 n. l.[2,3]

[75c] V anglickém překladu knihy Der Prozess Jesu od pana Blinzlera, nazvaném The Trial of Jesus (Ježíšův proces) a obsahujícím studii z roku 1959 na str. 72-73, jsou v počtech určité rozdíly, ale větší počet (36) badatelů se "hlásí" k roku 30 n. l., přičemž 20 z nich se přiklání k roku 33 n. l. a 10 k roku 29.[4] Devět z nich se rozhoduje pro jiný rok než tyto, což dává dohromady 75 učenců (36 + 20 + 10 + 9 = 75), z nichž 36 se vyslovuje pro rok 30 n. l. (tj. 48 %), 20 (27 %) upřednostňuje rok 33 n. l. Studii z roku

1969 jsem neviděl, ale přesto z mého vlastního přehledu právě předloženého anglického překladu vyplývá, že 30 CE je v mírné menšině (36/75), přesto je o 80 % příznivější než 33 CE (36 = 1,8 x 20; 1,8 = 100 % + 80 %). Dřívější vydání je podpůrné, neboť v obou případech se pro 30 n. l. vyslovuje znatelně větší počet badatelů.

[1]("Dating the Death of Jesus Christ," BYU Studies Quarterly, Volume 54:4 (2016), by Jeffrey R. Chadwick, who cites:The Death of the Messiah, 2 vols. (New York: Doubleday, 1994), 2:1375, by Raymond E. Brown)
[2]("Dating the Death of Jesus Christ," BYU Studies Quarterly, Volume 54:4 (2016), by Jeffrey R. Chadwick [emphasis ours, Ed.])
[3](Der Prozess Jesu (1969), pp. 101-102, by Josef Blinzler, cited in: "Dating the Death of Jesus Christ," BYU Studies Quarterly, Volume 54:4 (2016), by Jeffrey R. Chadwick)
[4](The Trial of Jesus (1959), pp. 72-73, by Josef Blinzler, transl. from the second revised and enlarged edition by Isabel and Florence McHugh)

Above: Elohim Creating Adam, Tate Gallery, London
(1795 painting by William Blake, Watercolour, 420 x 535 mm)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

76 Otázka data ukřižování má svůj význam v proroctví Daniela 9,24-27, jak jsme zjistili. [1-4] Není tedy pouze a v žádném případě vyhraněna většinově. Přesto je uklidňující vidět odbornou podporu. Jak už to tak bývá, učenci nemusí reprezentovat všeobecný názor. To vysvětluje, proč nám není vždy předkládán rok 30 n. l., přestože se jeví jako nejlepší nebo jediné datum. Sám pan Blinzler se také přiklání k datu 30 n. l. pro toto datum. Pan Chadwick si všímá toho, že od studie tohoto německého učence se k seznamu těch, kteří upřednostňují rok 30 n. l., přidali i další významní učenci, jak si byl vědom i učenec Raymond Brown, což tento případ posiluje. Jak jsem se zmínil ve svém článku True, stačí najít „jednu“ možnou cestu k pravdivé historii, která nám umožní potvrdit historickou pravdu událostí.[5]

[1](Paragraph 4-11, above)
[2](Paragraph 4-8, above)
[3](Paragraph 2-11b, above)
[4](Paragraph 2-9, above)
[5](True (2018), Ch. 8 paragraph 5, by Ward Green)

Above: Adam and Eve in the Garden of Eden, Royal Collection, Windsor
(1610s painting by Jan Brueghel The Elder, Oil on copper, 48.6 x 65.6 cm)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

[7] V případě Ježíše se o něm Josephus zmiňuje dvakrát, a to ve Starožitnostech [Antiquities], ačkoli jeho zmínka o Ježíši jako Mesiáši je často podezřelá z křesťanské redakce. Josephus se stejně jako Tacitus narodil až po Ježíšově zmrtvýchvstání, ale Písmo zná, protože je Žid. Pozoruhodnější je, že se Žid odvolává na Mesiáše, když vidíme, že Židé byli ve Starém zákoně učeni očekávat vysvobození od Mesiáše, Mojžíšova nástupce.[1,2] Navíc je absurdní obviňovat křesťany nebo Židy ze lži, protože oběma je to přikázáno.[3,4] Mnohem obvyklejší je, že lháři jsou ti, kteří nebyli vyškoleni Písmem a stali se sobci.[5] Lidská nedokonalost zdůrazňuje potřebu Mesiáše a jeho oběti, která z člověka sejmula hříchy.[6,7] I bez evangelijních zpráv máme svědectví.[8] V roce 1838 bylo uvedeno, že Josephova díla jsou „hlavním pramenem“, vedle vlastního Božího slova, „pro dějiny a starožitnosti Palestiny“.[9]

[1](5. Mojžíšova 18:15)
[2](Izajáš 9:6)
[3](2. Mojžíšova 20:16)
[4](Jakub 3:14)
[5](2. Timoteovi 3:13)
[6](Job 33:24)
[7](2. Korinťanům 5:14-15)
[8](Zjevení 5:6)
[9](Biblical Researches in Palestine, and in the Adjacent Regions (Journal of Travels in the Year 1838) (1838), Appendix I, vol. 2, p. 533, by E. Robinson and E. Smith)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

Above: Johannes Kepler (1610 painting)

[78] Výše uvedená poznámka se vztahuje spíše k Bibli než k Josephovi. Říká vlastně, že Bible je ve skutečnosti nejlepším pramenem pro veškeré historické studium Palestiny. Dvě z evangelií o Ježíšově životě, Matoušovo a Janovo, jsou vlastně očitými svědky událostí![1,2] Z těchto zpráv a z knih Lukášovy a Markovy, jakož i z první kapitoly Skutků apoštolských (od Lukáše), získáváme nejpřesnější poznatky, které mají s tímto Ježíšem co dělat. Naše letopočty společné éry jsou nyní 2020 n. l., která éra sama se počítá od roku blízkého roku jeho narození; letopočet se může mýlit, ale byl založen pro označení jeho doby. Dionysius Exiguus v roce 525 n. l. uvedl, že právě tento rok je 525 let od vtělení našeho Pána. Dodnes počítáme roky od téhož odhadu.
To je možná nejlepší důkaz toho, že Ježíš byl Mesiáš. Bible však nabízí mnoho důkazů o téže skutečnosti. O Mesiáši se muselo naplnit vše, co je v Bibli předpovězeno, ale vše Ježíš skutečně naplnil, čímž skončil židovský chrám a jeho bohoslužby.[3-5]

[1](Matouš)
[2](Jan)
[3](Matouš 5:17)
[4](Římanům 10:4)
[5](Matouš 24:2)

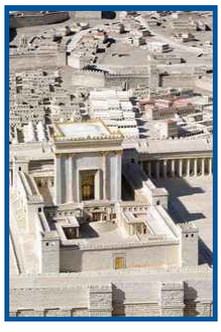

Above: Model of Herod's Temple in Jerusalem, Shrine of the Book exhibit at the Israel Museum, Jerusalem
(Nov 09 2008 photo)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

79a Samozřejmě, že v letech, která uplynula od Ježíšova příchodu na zem, se odpůrci křesťanství z řad židovského kněžstva odvážili udržovat víru v Mesiáše, který teprve přijde. V roce 30 n. l., po Ježíšově zmrtvýchvstání, se mnoho Židů, kteří viděli vzkříšeného Ježíše nebo o něm slyšeli, stalo věřícími.[1] v době svého působení Ježíš dával věřícím nabídku, aby se s ním připojili k nové smlouvě, stali se vládci v nebi a soudili Izrael.[2] To se rozšířilo i na ty z jeho učedníků, kteří s Ježíšem zůstali během jeho těžkostí a kteří jsou v knize Zjevení sečteni na nějakých 144 000, kteří zpívají novou píseň.[3] Ve Zjevení 4,4 sedí 24 starších na 24 trůnech.[4] Prorokoval se však také velký zástup, který měl být nesčetné, ze všech národů, kmenů, lidí a jazyků, a uznaný na zemi v roce 1935.[5,6]

79b Od té doby se „velký zástup“ početně zvětšuje.[7] Nevěřící židovští stoupenci jsou stále Bohem zvýhodňováni, aby se vrátili a byli jeho vyvoleným národem, jako na počátku.[8] Ale od roku 33 n. l. jsou pozvány i jiné národy.[9] V roce 33 n. l. se však "velký zástup" zvětšuje.

[1](Skutky 2:41; 4:4; 5:14; 6:7)
[2](Lukáš 22:29)
[3](Zjevení 14:1-5)
[4](Zjevení 4:4,10; 5:8; 11:16; 19:14)
[5](Zjevení 7:9,10)
[6](Jehovah's Witnesses— Proclaimers of God's Kingdom (1993), Chapter 12, pp. 166-170, The "Great Crowd"-- Who Are They?)
[7](The Watchtower, Dec 15 1982, Love as a "Bond of Union", Proves to Be "Perfect," pp. 17-22, par. 6)
[8](Římanům 11:24)
[9](Paragraph 2-10b, above)

Above: St. John the Baptist, City Art Gallery, Manchester (c. 1676 painting by Baciccio, Oil on canvas, 184 x 119 cm)

7[10a] Izrael je pravým kořenem křesťanství a o možnost tvořit celý strom přišel teprve tehdy, když jako celý národ nepřijal Mesiáše, Ježíše.[1] Neměli bychom tedy být spokojeni se svým „postavením“.[2] Neboť všichni zhřešili a chybí jim Boží sláva (Římanům 3:23), ale Jehova nás miluje natolik, že je na nás, zda jeho láskyplné dary přijmeme.[3] Jedním z těchto darů je výkupná oběť, pokud ji přijmeme, aby odstranila všechny naše hříchy.[4] Bůh dává všem, dokonce i těm, kteří nevěří.[5,6] Podobně i my dáváme všem, ale především svým druhům.[7] Chceme být spoluobčany svatých Božích.[8] Ďábel je ten, kdo lže a obviňuje naše bratry a kdo lstivě svádí celou obydlenou zemi.[9-11]

7[10b] Doufejme, že se nám podaří odrazit Satanovy posměšky.[12] Jehova chce požehnat všem národům skrze Abrahamovo potomstvo.[13] Ježíš nám jako Abrahamovu potomstvu tato požehnání nabízí.[14,15] Někdy se můžeme cítit osamělí, ale můžeme mít bratry.[16,17] Tak se cítil Eliáš, který se dozvěděl, že je jedním ze 7000.

[1](Římanům 11:17-20)
[2](Římanům 3:9)
[3](Římanům 3:24)
[4](Římanům 3:29)
[5](Matouš 5:45)
[6](Žalmy 145:16)
[7](Galaťanům 6:10)
[8](Efezanům 2:19)
[9](Zjevení 12:9-10)
[10](Jan 8:44)
[11](Matouš 4:1)
[12](Jakub 4:7)
[13](1. Mojžíšova 22:18)
[14](Galaťanům 3:16)
[15](Matouš 1:1-16)
[16](1. Královská 19:18)
[17](Římanům 11:5)

7[11a] Dočasné uspokojení nám nedokáže přinést největší radost.[1-5] Pavel byl ten, kdo byl ochoten ve své službě hodně trpět, protože měl velké potěšení ze služby Kristu.[6] Dělal to proto, aby pomáhal druhým, ne proto, aby sám získal uznání.[7]

7[11b] Petr věděl, že je lepší trpět při konání dobra.[8] Mnoho je trápení spravedlivého, a přesto ho Jehova ze všech těchto bolestí vysvobozuje.[9]

7[11c] Ježíš svým následovníkům řekl, že na světě zažijí soužení, ale že on je překonal.[10] pokud jde o Jehovu, on stvořil nebesa; obklopuje ho vznešenost a nádhera, v jeho příbytku je síla a radost.[11]

[1](Galaťanům 3:3)
[2](1. Petra 4:2)
[3](Římanům 13:14)
[4](1. Mojžíšova 3:6)
[5](Skutky 20:35)
[6](2. Korinťanům 11:23; 12:10)
[7](2. Korinťanům 13:7)
[8](1. Petra 3:17)
[9](Žalmy 34:19)
[10](Jan 16:33)
[11](1. Paralipomenon 16:26-27)

Above: Rest during the Flight to Egypt, Pinacoteca, Vatican
(Painting by Francesco Mancini, Oil on canvas, 136 x 100 cm)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

7 12a Význam Mesiáše spočívá v tom, že byl ustanoven pro celé lidstvo, aby znovu získalo to, co ztratilo po hříchu Adama a Evy, naději na věčný život. Čas příchodu Mesiáše byl doplňkem k dalším identifikačním prostředkům uvedeným v dřívější Bibli. Proroctví z Daniela 9,24-27 nám pomohlo určit, že roky 26 a 30 n. l. nejlépe odpovídají předpokládaným rokům jeho křtu a ukřižování, ale názorů předložených jinými badateli je mnoho a modifikují jedno nebo více námi odhalených dat.[1]

712b Příkladem může být to, že někteří učenci považují Ježíšovo působení za pouhých dva a půl roku a pro období mezi Herodovým rokem 18 a první Pesach Ježíšova působení dávají přednost plným 46 letům, přičemž toto druhé datum (první Pesach Ježíšova působení) kladou do roku 28 n. l., což znamená, že 18. rok krále Heroda považují za konec roku 20 př. n. l. nebo začátek roku 19 př. n. l. Mezi nimi vidíme pana Chadwicka a pana Blinzlera. Jejich úvahy nemají vliv na rok 30 n. l., který uvádějí oni i my jako rok ukřižování, ale dávají možnost považovat za rok 14 n. l. rok 1 Tiberia.[4,5] Danielova „polovina týdne“ je z našeho pohledu lepší, když za začátek a konec jeho služby považujeme roky 26 n. l. a 30 n. l., což klade první Pesach do roku 27 n. l., a ne do roku 28 n. l.

712c Zdá se, že vědecký argument neexistuje ani v jednom případě, a přesto chce být potřeba naplnění Daniela považována za primární pro přijetí Mesiáše, a důkazem je, že Ježíšovi bylo skutečně uvěřeno. To je pro mesiášský příběh klíčové a jakýkoli důvod k odmítnutí uchazeče má přednost před důvodem k jeho přijetí. Domníváme se tedy, že Jehova zde sdílí náš názor, protože „polovina týdne“ je tři a půl a ne dva a půl, takže věřící se rozhoduje pro první.

712d Ignorování Danielovy „poloviny týdne“ nepreferujeme, protože naplnění tohoto proroctví, stejně jako všech mesiášských proroctví, je pro nás věřící klíčové.[6] Pokus říci, že na detailech nezáleží, selhává. Učenci se tím nadále zabývají, i když se shodují. Učenost vycházející z pochybovačného pohledu je falešná, protože pochybovači nemohou věřit ani svým vlastním výsledkům.[7,8] „Všeobecně přijímaný“ názor od doby Eusebia (cca 260-c. 340 n. l.) až do roku 1905 n. l. (neboli půldruhého tisíciletí) je Ježíšovo působení delší než tři roky.[9] Není rozumné ani možné vyvrátit všechny potenciální nebo oblíbené opačné názory - všichni jsme dostali svobodnou vůli, ať chceme, nebo ne.[10,11] Occamova břitva podporuje každý názor, který je prostě jasný.[12,13]

[1]("The Chronology of Jesus' Public Ministry," The Biblical World Vol. 26, No. 6 (Dec., 1905), pp. 425-430, p. 425, by Clyde Weber Votaw)
[2]("Dating the Death of Jesus Christ," BYU Studies Quarterly, Volume 54:4 (2016), by Jeffrey R. Chadwick)
[3](The Trial of Jesus (1959), p. 74, by Josef Blinzler, transl. from the second revised and enlarged edition by Isabel and Florence McHugh)
[4]("Dating the Death of Jesus Christ," BYU Studies Quarterly, Volume 54:4 (2016), by Jeffrey R. Chadwick)
[5](The Trial of Jesus (1959), p. 73, by Josef Blinzler, transl. from the second revised and enlarged edition by Isabel and Florence McHugh)
[6](Daniel 9:27)
[7](Římanům 14:23)
[8](Jakub 1:6)
[9]("The Chronology of Jesus' Public Ministry," The Biblical World Vol. 26, No. 6 (Dec., 1905), pp. 425-430, p. 428, by Clyde Weber Votaw)
[10](Jozue 24:15)
[11](Jan 7:17)
[12](Matouš 6:22)
[13](Lukáš 11:34)

konec Kapitoly 7: Křesťané jednají s Římem v bezpečném svědectví

Above: Adam and Eve, Kunsthistorisches Museum, Vienna (c. 1485 painting by Hans Memling, Oil on oak, 69.3 x 17.3 cm (each))

Kapitola 8: Bůh vydává Abrahamovo novorozeně do věčných dnů

The orders from Jehovah are upright, causing the heart to rejoice; The commandment of Jehovah is clean, making the eyes shine.
(Psalms 19:8, New World Translation (1984))

Nařízení od Jehovy jsou správná, rozradostňují srdce, Jehovova přikázání jsou čistá, rozzařují oči.
(Žalmy 19:8, Bible – Překlad nového světa 2019 (Přeloženo z revidovaného anglického vydání z roku 2013))

Above: The Sacrifice of Isaac, Private collection (17th century painting by Philippe De Champaigne, oil on canvas, 70.7 x 58.8 in)

8 1 Když se Abraham chystal obětovat svého syna Izáka, ačkoli mu to přikazoval Jehova, stalo se, že mu anděl udělil milost.[1] Ježíš jako Abrahamův potomek se oběti ujal.[2-7] Ježíšovo vzkříšení do nebe mu dalo věčný život a udělilo mu Moc druhou po Bohu.[8-15] Ježíšovo vzkříšení do nebe mu dalo věčný život a udělilo mu Moc druhou po Bohu. Jan napsal, že Slovo se stalo tělem, protože Ježíš je Slovo Boží, které se zrodilo ze samotného Jehovy, a duchovní stvoření, z něhož jsou stvořeny všechny ostatní věci.[16,17] Bible učí, že Ježíš se ponížil až k smrti a stal se výkupným za celé lidstvo za Adamův hřích.[18-20] Stejně jako Matouš a Jan byl i Petr očitým svědkem Ježíšovy velkoleposti, jak poznamenává ve druhém listu.[21] „Vždyť proroctví nebylo nikdy proneseno z lidské vůle, ale lidé mluvili z Boha, jak byli vedeni svatým duchem.“[22] Za časů krále Davida si vzpomněl na zaslíbení dané Abrahamovi, které zahrnovalo dar kanaánské země.[23,24] David byl synem Abraháma, z něhož pocházela Ježíšova matka, kterému byl přislíben král z jeho rodu.[25-27] Jišaj byl Davidův otec, z jehož pařezu podle Izajášova proroctví vzejde plodný výhonek.[28,29] Prorok Jeremjáš souhlasil s tím, že Davidovi vyroste výhonek, který bude spravedlivý.[30]

[1](1. Mojžíšova 22:11-12)
[2](1. Mojžíšova 21:12; 22:18)
[3](Římanům 9:7)
[4](Hebrejcům 11:18)
[5](1. Petra 3:18)
[6](Hebrejcům 9:28)
[7](Izajáš 53:6)
[8](1. Petra 3:22)
[9](Matouš 28:18)
[10](1. Korinťanům 15:25)
[11](Efezanům 1:21)
[12](Filipanům 2:9)
[13](1. Korinťanům 15:24-25)
[14](Žalmy 110:2)
[15](Daniel 2:44)
[16](Jan 1:14)
[17](Kolosanům 1:16)
[18](Filipanům 2:8)
[19](Matouš 20:28)
[20](1. Korinťanům 15:22)
[21](2. Petra 1:16)
[22](2. Petra 1:21)
[23](1. Paralipomenon 16:15-18)
[24](1. Mojžíšova 15:18)
[25](Žalmy 89:4)
[26](Žalmy 132:11)
[27](Lukáš 1:32)
[28](Izajáš 11:1,10)
[29](1. Samuelova 17:58)
[30](Jeremjáš 23:5; 33:15)

Above: The Virgin with the Infant Jesus and St. John the Baptist, Musée des Beaux-Arts, Rennes (Painting by Lubin Baugin, Oil on canvas, 120 x 93 cm)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

82 Zacharjáš prorocky pojmenoval služebníka Výhonek.[1] V naplnění těchto slov Písma je Ježíš vzkříšen ve městě Nazaret, což znamená: Město Výhonek.[2] Prorok Micheáš zjevil, že Mesiáš přijde z Betléma, místa Ježíšova narození, a apoštol Jan v této souvislosti napsal o zmatku.[3-5] Ozeáš 11,1 prorokoval, že Mesiáš bude povolán z Egypta, což se v případě Ježíše naplnilo, když Herodes přiměl jeho rodiče, aby v Ježíšově dětství uprchli do Egypta a vrátili se později, když se dozvěděli, že Herodes je mrtev.[6,7] Jeremjáš prorokoval o zabíjení dětí, což se naplnilo masakrem, který

provedl král Herodes.[8,9] Tím, že Matouš v 2,22 označuje Archelaa za Herodova syna, dává jasně najevo, že „Herodes“, který vládl v době Ježíšova narození, je Herodes Veliký. Ježíš byl počat svatým duchem, který sestoupil na jeho matku Marii, ještě pannu, a zastínil ji, jak také Izaiáš prorokoval, že se Mesiáš narodí mladé ženě. [10,11] to, že Ježíš mohl splnit všechna taková proroctví a také dělat zázraky, ho identifikovalo jako Mesiáše.[12,13] Výše jsme také uvedli, že astrologové, kteří cestovali z východu, viděli „hvězdu“ a přišli do Jeruzaléma v době blízké době, kdy se Ježíš narodil, a uvěřili v něj.[14]

[1](Zecharjáš 3:8)
[2](Matouš 2:23)
[3](Micheáš 5:2)
[4](Matouš 2:1,6)
[5](Jan 7:42)
[6](Ozeáš 11:1)
[7](Matouš 2:15)
[8](Jeremjáš 31:15)
[9](Matouš 2:17-18)
[10](Lukáš 1:34)
[11](Izajáš 7:14)
[12](Matouš 11:5)
[13](Jan 21:25)
[14](Paragraphs 3-8a; 3-10, 3-11; 3:12a,b)

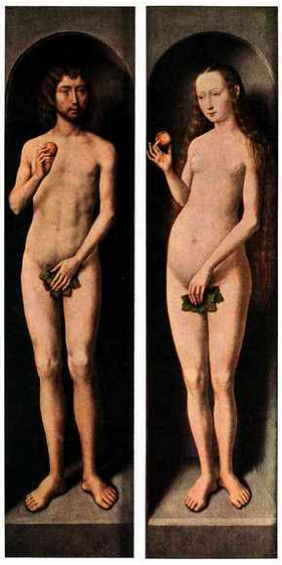

Above: Adam and Eve, Kunsthistorisches Museum, Vienna (c. 1485 painting by Hans Memling, Oil on oak, 69.3 x 17.3 cm (each))

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

[83] To, že Mesiáš skutečně přišel v šestém tisíciletí po stvoření Adama, bylo něco očekávaného mezi Židy, kteří chápali koncept sedmidenního týdne, kde se jeden den rovnal tisíci let (Žalmy 90,4), ale Ježíš byl židovskými vůdci odmítnut, přestože se narodil v roce 6 př. n. l., v roce 5544 po Adamovi, tedy 77 x 72 let podle toho, jak se roky sčítají. Těchto 5544 let se blíží předpokládané době poloviny 6. tisíciletí AM (Anno Mundi), kdy měl Mesiáš přijít v „den“ neboli tisíciletí před 7. dnem „týdne“, což je den Páně neboli „den“ odpočinku, nazývaný sobota obvyklého týdne. Protože Židé Ježíše odmítli, přestože patřil k jejich lidu a vykazoval všechna znamení předpovězená o Mesiáši, dostali se do nepříjemné situace, pokud jde o dobu jeho příchodu, která se navíc velmi blížila době, kdy očekávali příchod Mesiáše, takže byli nuceni ve svém myšlení změnit svá Písma, jak je také doloženo v článku Preservation.[1] Udělali to tak, že změnili letopočty patriarchů tak, že zkrátili generace neboli dobu mezi narozením synů v postupné řadě, takže se v masoretském textu pozdějších Židů liší od řecké Septuaginty, která je přesným překladem starší, hebrejské verze do řečtiny.

[1](Preservation (2019), by Rolf Ward Green)

Above: Summer (Ruth and Boaz), Musée du Louvre, Paris (1660-1664 painting by Nicolas Poussin, Oil on canvas, 118 x 160 cm)

84 Rok Adamova stvoření, 5550 př. n. l., se rovná překvapivě božskému součinu 7 a 1/7 krát 777, a to z důvodu, který zná pouze Jehova, protože tvůrce Společného věku neměl o roce 5550 žádné znalosti, pokud to nebyl on. Nový svět, který začal s habsburskou dynastií v roce 1452 n. l., kdy byl korunován Fridrich III. se dostává bez jakékoliv závislosti na tomto referenčním bodě 1 n. l. na 7000 let po Adamovi, bez roku „nula“ a stvoření po 19. březnu 5550 n. l. pro Adama, což nám dává dokončení božského „týdne“ 7000 let přibližně v této době 1452 n. l., 1000 let po vpádu Attily Huna, který zahájil nápor, jenž vedl ke konci Římské říše, když padla Konstantinopol, v roce 1453. Pád Západní říše začínal přibližně ve stejném roce, kdy Attila v roce 452 n. l. vpadl do Itálie a poslední italský císař byl brzy poté v roce 476 n. l. sesazen. Den Páně neboli Soudný den je v Bibli uváděn jako období 1000 let, sedmý den týdne o délce 7000 let, přičemž Mesiáš přijde šestý den. Den Páně je v křesťanství považován za neděli, jako první den nového týdne po sobotním šabatu, který ukončil židovský týden jako sedmý den, den odpočinku. Ježíš prohlásil, že jeho Otec pokračoval v práci, takže to odpovídá i tomu, že to bylo před sobotou.[1] Ježíš konal zázraky v sobotní den, což rozzuřilo jeho nepřátele z řad židovských vůdců. Pro větší tisícileté měřítko to však sobota nebyla.

[1](Jan 5:17)

Above: Enea Silvio Piccolomini Presents Frederick III to Eleonora of Portugal, Fresco Piccolomini Library, Duomo, Siena, Italy (1502-1508 painting by Pinturicchio, Fresco, detail)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

85 V prorockém smyslu měl Mesiáš šestého dne vykonat nějaké uzdravující skutky, než by mohl přijít konec systému věcí nebo začít sobota. Sabat 1000 let neboli Soudný den by tedy mohl být považován (jak jsme viděli v kapitole Joseph and On) za období začínající asi čtyři sta let po Ježíši. Po této tisícileté sobotě začala „renesance“. V roce 1452 n. l. se narodil Leonardo da Vinci, který renesanci charakterizoval snad více než kdokoli jiný v té době. Attila zemřel v roce 453 n. l., tedy 1000 let před rokem 1453 n. l., kdy padla Byzanc (Konstantinopol, Istanbul). Židovský systém chrámových služeb skončil v roce 70 n. l., jak jsme viděli, a celková shoda událostí i samotné časové osy nám ukazují, že Ježíš je Mesiáš. Jeho vzkříšení je pro nás stejně důležitou zárukou, že Ježíš bude navždy naživu, aby nám pomáhal, a že přijde vzkříšení, po němž budou všichni souzeni.[1,2] stejně jako skončil židovský systém, pomine duchovním ohněm i zlý systém dnešního světa.[3] tato naděje nás křesťany posiluje a přináší radost.[4]

[1](Skutky 17:31)
[2](Skutky 24:15)
[3](2. Petra 3:12)
[4](2. Korinťanům 12:10)

Above: Moses Striking the Rock, Metropolitan Museum of Art, New York (1596 painting by Abraham Bloemaert, Oil on canvas, 80 x 108 cm)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

[86] Židovská Písma jsou plná věcí, které mají ekvivalentní událost v Ježíšově pozemském životě, a řecká Písma byla napsána, aby tyto pravdy dokumentovala. Naplnění dřívějších, hebrejských Písem má mnoho společného s tím, jak dobře bylo možné Mesiáše identifikovat. Ale tento záznam sám o sobě, zejména evangelia, umožňují dnešním lidem, aby si tyto skutečnosti sami prověřili. V Mojžíšových dnech, kdy Izrael 40 let putoval pouští, byl u nich Ježíš, aby je vedl v podobě „oblačného sloupu“ ve dne a „ohnivého sloupu“ v noci, dokud nedošli do zaslíbené země.[1-4] I když se Mojžíš blížil ke konci svého života, tentýž sloup byl stále s nimi a sloužil jim jako průvodce, skrze něhož k nim Jehova promlouval, aby jim odpustil, a přesto „jejich hříchy jsi nenechával bez trestu“, a byl duchovní skalní masou představující samotného Krista.[5-7] Putování pouští skončilo v roce 1452 př. n. l., jak jsme již dříve uvedli v naší BG chronologii, a to je bod přímo naproti datu Společné éry krále Fridricha III. z rodu Habsburků, který vládl od roku 1452 n. l. V tomto bodě se nachází i datum, které je uvedeno na obrázku. V „zrcadle“ Společného letopočtu se tedy Ježíš stává vůdcem, který přímo odpovídá Fridrichovi III. v tom smyslu, že Fridrich umírá v roce 1493 n. l., zatímco Ježíš jako oblačný sloup začal vést Izrael v roce 1493 př. n. l., kdy je v naší BG chronologii vyvedl Mojžíš v Exodu.[8-11]

[1](2. Mojžíšova 13:21,22)
[2](2. Mojžíšova 14:24)
[3](4. Mojžíšova 14:14)
[4](Nehemjáš 9:12,19)
[5](5. Mojžíšova 31:15,16)
[6](Žalmy 99:7,8)
[7](1. Korinťanům 10:4)
[8](The Crucible of Credible Creed (2012), Ch. 11 paragraph 7, by Ward Green et al.)
[9](Joseph and On (a.k.a. On, a.k.a. Poseidon) (2010), by Ward Green)
[10](Phoenix (a.k.a. Redemption of the Phoenix), by Ward Green and A. R. Rutledge)

[10](Phoenix (a.k.a. Redemption of the Phoenix), by Ward Green and A. R. Rutledge)
[11](Joseph (a.k.a. Joseph, Ruler of Egypt) (2009), by Rolf Ward Green)

Above: Frederick III Crowning Enea Silvio Piccolomini with a Laurel Wreath, Fresco Piccolomini Library, Duomo, Siena, Italy (1502-1508 painting by Pinturicchio, Fresco, detail)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

87 Z výše uvedeného vyplývá, že je důležité, aby si věřící uvědomili, jak významnou roli hrál Ježíš ve své předlidské existenci v Jehovově jednání s lidstvem. Podle Přísloví 8:30 měl předlidský Ježíš ještě důležitější úlohu dávno předtím, než Izrael jako národ existoval a než byl stvořen dokonce Adam, a sloužil jako mistr stavitel s Jehovou a stvořil všechny věci.[1,2] Přísloví 8:22 spolu s Kolosanům 1:15 ukazují, že Ježíš je prvorozený ze všeho, co bylo stvořeno a je první ze svých Jehovových dávných činů. Jméno „Ježíš“ nebo jeho hebrejský ekvivalent „Jehóšua“ dostal, teprve když se narodil své lidské matce. Také je znám jako archanděl Michael, který ve Zjevení 12:7 poráží ďábla, a jako nejpřednější z Jehovových andělů je zmíněn také v Danielovi a Judovi.[3,4] Je to antitypický král, pro kterého sloužil Šalomoun jako předobraz, a vzhledem k tomu, že král Šalomoun byl velmi moudrým králem nad Izraelem na vrcholu jeho pozemské slávy (doba, která má pro Boží lid velký význam, protože je to doba, kdy byl postaven první Jehovův chrám), je jasné, že v jistém smyslu předobrazuje Mesiáše.[5,6] Jinými slovy, král Šalomoun je prorockým předobrazem pro většího, antitypického krále, který byl nadějí Izraele.

[1](Přísloví 8:22-30)
[2](Kolosanům 1:16)
[3](Daniel 12:1)
[4](Juda 9)
[5](1. Královská 3:8-4:34)
[6](1. Královská 6:1)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

Above: Holy Family with St. Elisabeth and the Infant St. John the Baptist, Christian Museum, Esztergom, Hungary (c. 1550 painting by unknown master, Oil on canvas, 170 x 106 cm)

88 Ježíšovo narození, jak jsme viděli výše, se odehrálo v době velmi blízké roku 6 př. n. l., což je v naší Blahoslavené Greenealogii také asi 1000 let po roce dokončení 1. chrámu králem Šalomounem (podle 1Kr 6,37.38 byl Šalomounův chrám dokončen v 8. měsíci 11. královského roku, přičemž rok 1017 př. n. l. je v naší BG chronologii jeho 1. rokem, takže rok 1007 př. n. l.). Hebrejský světský kalendář má rok začínající 7. měsícem (tišri), takže rok 1007 př. n. l. můžeme brát také jako rok končící tišri roku 1006 př. n. l., a tím je rok Ježíšova narození o 1000 let vzdálen od roku dokončení 1. Chrámu, a to velmi přesně. Význam toho, že se jedná o období 1000 let, je dán, jak již bylo řečeno, představou sedmidenního týdne, který se skládá vždy z 1000 let, přičemž Mesiáš má vládnout jeden z těchto dnů, ale jeho příchod se očekává až v šestém dni týdne. Šalomoun, který přichází tak, jak přichází (v roce 1007 př. n. l.), zhruba 4500 let po Adamovi v naší chronologii, tedy zjevně není Mesiášem, ale přesto zosobňuje Mesiášovu vládu. V článku Green jsem psal o etiopských králích, kteří vzešli ze Šalomounova manželského svazku s královnou ze Sáby, který je datován do roku 975 př. n. l. pro krále Menelika, syna Šalomounova, přičemž toto datování je patrné ze Seznamu etiopských králů, seznamu „úplného až do doby Kristovy“ (v průměru 16 let na jednu vládu).[1,2] Přesná doba Šalomounovy vlády je stanovena, jak bylo zmíněno i v předchozích článcích (již od Joseph), podle vyrovnání osy Chrámu (podle práce pana Reidingera), ale také pomocí data zničení Chrámu (587 př. n. l., B4 Chronology, kapitola 1), aby bylo možné provést mrtvé počítání podle přesných let izraelských a judských králů, jak je vidět v Písmu.[3]

[1](1. Královská 10:1-13 and 2. Paralipomenon 9:1-12 Královna ze Sáby je zmíněna, ale bez jakéhokoli náznaku o Menelikovi)
[2](Green (2009), by Rolf Ward Green)
[3](1. Královská 11:42-2. Královská 25:10; 1. Paralipomenon 28:6, 2. Paralipomenon 9:30-36:11)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

89a Načasování Ježíšova příchodu jako Mesiáše tak v mnoha ohledech odpovídá

očekávané chronologii. Existuje však ještě jeden způsob, jakým bylo načasování Ježíšova příchodu jako Mesiáše věřícím ukázáno v proroctví. Jedná se o proroctví o „sedmi časech“, proroctví ze 4. kapitoly knihy Daniel (ano, další proroctví z této knihy), založené na Nebukadnecarově snu. Když se za „čas“ považuje prorocký rok o 360 dnech a za „den“ rok, stává se „sedm časů“ sedmkrát 360 let, což je právě „2520 let“, což představuje „časy pohanů“ jako období, kdy Jehovův lid trpěl „vládou pohanů“. Toto období vlády pohanů je politický pojem a znamená pro Jehovův lid období velkého strádání. V Nebukadnecarově době se však vztahovalo na „sedm časů“ (pravděpodobně „let“), během nichž ztratil moc a stal se podobným zvířeti, které se živí vegetací a nechává si nekontrolovaně růst vlasy a nehty, daleko od lidí.

[89b] Větší naplnění tohoto proroctví se však týkalo vlastního Božího lidu Jehovy a jeho vládní moci. Království Izraele, které začalo králem Saulem jako autonomní izraelský král pro Jehovu v roce 1100 př. n. l., skončilo asi o 490 let později, když král Jóšijáš prohrou v bitvě s egyptským faraónem Nechem II. u Megida v Palestině v roce 609 př. n. l. tuto izraelskou autonomii ztratil. Načasování této události je velmi dobře známo jak z data zničení Jeruzaléma v roce 587 př. n. l., tak z egyptské chronologie, přičemž její význam se stal počátkem časů pohanů.

Above: The Garden of Eden, Städelsches Kunstinstitut, Frankfurt (c. 1410 painting by unknown master, German, Tempera on wood, 26 x 33 cm)

[810a] Jestliže „smrt“ samostatnosti izraelského království na Zemi může být označena číslem „86“, pak to bylo také sedmkrát 86 (602) let poté, co na Zemi přišel Ježíš:

609 - 7 x 86 = 7 př. n. l.
(„sedm časů“, sedmkrát 86)

„Sedm časů“ pohanů se tedy v Ježíši částečně naplnilo v době Mesiášova narození či početí, ačkoli Ježíš v té době neobnovil královskou moc Izraele (jak vysvětlil svým následovníkům).[1] Naopak jsme viděli, jak byl chrám využívaný Židy v Ježíšově době zničen až 40 let po jeho ukřižování a vzkříšení, takže židovské naděje na pozemské království byly v té době v troskách. Jeruzalém byl zničen v roce 70 n. l., což se stalo 40 let po zmrtvýchvstání Ježíše Krista, které je udáváno jako rok 30 n. l.

8[10b] K prvnímu zničení Jeruzaléma došlo v roce 587 př. n. l., tedy 616 let před ukřižováním v roce 30 n. l., a zde můžeme vidět další naplnění „sedm časů“. „Sedm časů [sedmkrát]“ osmdesát osm je šest set šestnáct.

7 x 88 = 616 = 587 + 30 - 1
(„sedm časů“, sedmkrát 88)

Když Ježíš v roce 30 n. l. vystoupil na nebesa, došlo ke skutečnému obnovení moci Království pro věřící. „Sedm časů“ pohanů se tedy může naplnit více způsoby, jak tomu často v proroctvích bývá.

[1](Skutky 1:6)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

8[11a] V návaznosti na toto prorocké slovo si Jehovův lid všiml velkého způsobu, jakým se „sedm časů“ mohlo naplnit během desetiletí před rokem 1914, kdy bylo v časopise The Watchtower věž poznamenáno, že naplnění časů pohanů přišlo do roku 1914 n. l. [1,2] Velká válka, jak se tehdy říkalo, byla pozoruhodným naplněním, když vypukla v roce 1914, protože znamenala, že tehdejší „známý“ svět skončil[2]. Pro křesťany to však znamenalo konec systému.[3] Došlo však ještě k dalšímu naplnění téhož proroctví, jak je uvedeno v článku 17, Preservation.[4]

8[11b] Židovský národ Izraele byl 14. května 1948 obnoven na pozici světové moci, což byla událost, která znamenala, že Izrael měl světovou moc poprvé od roku 608 př. n. l., což je interval „sedm časů“ nebo sedmkrát 365 (= 2 555 dní) let.[4] Poté, co byl Joziáš zabit faraonem Nechem II., ovládal izraelské království Egypt, dokud se vlády ve třetím roce vlády Jehojakima neujal babylonský Nebukadnecar. Později izraelské vládce ovládal Kýros a následní perští králové, poté seleukovští králové (s výjimkou krátké vlády Hasmoneovců), následoval Řím, islámské chalífáty, Osmanská říše (vše před příchodem Izraele v roce 1948).

8[11c] Výjimkou v rámci tohoto období 2 555 let je přibližně 47 let od roku 110 do roku 63 př. n. l., během nichž dynastie Hasmoneovců získala nezávislost podléhající pouze souhlasu Římské říše, a proto toto období nelze považovat za nezávislé, pouze pod vládou Jehovy. Nicméně ani vyhlášení Izraele v roce 1948 nebylo takové, aby bylo bez pozemské pomoci, když v roce 1917 n. l. bylo vydáno britské prohlášení známé jako Balfourova deklarace na podporu židovského národního domova v Palestině. Počítáme-li dobu od roku 608 př. n. l. do roku 111 př. n. l., kdy vládl Hasmoneus Jan Hyrkanus, dostaneme se na „sedm časů“:

608 - 7 x 71 = 608 - 497 = 111

(„sedm časů“, sedmkrát 71)

Období od roku 111 př. n. l. do roku 1948 n. l. činí 2058 let, tedy takové číslo, které je ve faktorech „sedmkrát“ trojnásobně božské:

7 x 7 x 7 x 6 - 111 + 1 = 2058 - 110 = 1948 n. l.
(„sedm časů“, sedm [na mocninu 3] krát 6)

811d Celé období od roku 608 př. n. l. do roku 1948 n. l. se jeví jako:

7 x 365 - 608 + 1 = 2555 - 607 = 1948 n. l.
(„sedm časů“, sedmkrát 365)

[1](God's Kingdom Rules! (2014) p. 15, paragraph 10, The Watchtower Bible and Tract Society)
[2](The Watchtower Announcing Jehovah's Kingdom (May 01 1982) p. 13, par. 7, The Watchtower Bible and Tract Society)
[3](Matouš 24:3)
[4](Be. 'Preservation' (2019), Ch. 11 paragraph 11, by Rolf Ward Green)

Above: A morte de Judas Macabeu, Bahia Museum of Art, Salvador, Bahia, Brazil (18th-19th century painting by José Teófilo de Jesus, Oil on canvas, 48 x 64 cm)

812a S „prorockým rokem“ 360 (12 měsíců po 30 dnech) dnů, „sedm časů“ počítáno od roku 608 př. n. l. bylo:

7 x 360 - 608 + 1 = 2520 - 607 = 1913 n. l.
(„sedm časů“, sedmkrát 360)

Naše jistota ohledně roku 608 př. n. l. není natolik jistá, abychom zcela vyloučili rok 607 př. n. l. jako počátek našich časů pohanů. Můžeme tedy tyto roky považovat za dostatečně shodné.

812b Když v červenci roku 1914 vypukla první světová válka, mnozí z tehdejších

věřících nebo biblistů to považovali za důkaz, že Ježíš začal vládnout z nebe. Jak vysvětluje Zjevení 12,9, „velký drak“, tedy sám satan, byl v určitém okamžiku svržen z nebe, aby měl špatný vliv a sváděl národy na zemi. Velká válka by mohla být považována za důkaz této události.

[812c] Poznamenáváme, že jako Mesiáš a král Jehovova nebeského království má vzkříšený Ježíš hrát důležitou roli v proroctví o časech pohanů. Začátek těchto časů pohanů v roce 608 př. n. l. byl 1. rokem Jehojakima, přičemž Jeremjášovo proroctví naznačovalo, že od tohoto roku začne 70 let otroctví Izraele pohanům, které bude pro tehdejší Izrael dobou zpustošení, protože mu byl odňat božský král.[1-3] Je tedy zřejmé, že časy pohanů začaly nebo je lze považovat za začátek také v tomto roce. O pouhých 69 let později dobyl Kýros Babylon, čímž skončilo 70 let Jeremjášova proroctví, přičemž rok 1 Kýra začínal v roce 538 př. n. l. (608 - 70 = 538) a jeho prohlášení v roce 1 př. n. l. 538 osvobodilo Izrael a ukončilo miniaturní pohanské časy (70 let jako 7 x 10).

[812d] Jak poznamenal apoštol Pavel v Římanům 9:8, záměr zaslíbení, které Jehova dal Abrahamovi, byl určen k Božímu vyvolení, takže „děti zaslíbení se počítají za semeno“ (nikoli pouze za jeho potomky).[4] Ačkoli Mesiáš přišel jako doslovný potomek z Abrahamova semene po linii Marie, matky Ježíše Krista, požehnání mělo být určeno „všem národům“.[5] Jehova to ukázal tím, že si vybral linii semene vedoucí ke Kristu a dovolil mladšímu synovi Jákobovi, aby Ezaua ošidil o jeho prvorozenství, jak bylo také předpovězeno.[6] Takže jen díky Jehovově nezasloužené laskavosti bylo v Kristu poskytnuto semeno, které mělo požehnat všem národům. Na základě zaslíbení Abrahamovi je požehnáno nejen Abrahamovo potomstvo, ale všechny národy, stejně jako dnes. Král David jako syn Abrahamův mluvil o jejím růstu:[7]

> Není můj dům před Bohem právě takový? Vždyť se mnou uzavřel trvalou smlouvu, pečlivě připravenou a spolehlivou. Ta je mou záchranou a mým potěšením. Proto Bůh nechá můj dům vzkvétat.
> (2. Samuelova 23:5)[7]

[812e] Izajáš později prorokoval o růstu počtu věřících, jakého jsme byli svědky v letech po roce 1914:[8]

> Z malého se stane tisíc a z nepatrného mocný národ. Já, Jehova, to v pravý čas urychlím.
> (Izajáš 60:22)[8]

[812f] Božímu lidu je dána moc, jak opět píše Izajáš:[9]

> Ale ti, kdo doufají v Jehovu, znovu získají sílu. Vznesou se na křídlech jako orli. Poběží a nevyčerpají se, půjdou a neunaví se.
> (Izajáš 40:31)[9]

[1](Jeremjáš 25:11, A New English Translation of the Septuagint (2007; second printing with corrections and emendations, 2009), Edited by Albert Pietersma and Benjamin G. Wright: "They shall be slaves among the nations seventy years.")
[2](Jeremjáš 25:11, English translation of the Septuagint (1851), by Sir Lancelot Charles Lee Brenton (1807-1862): "They shall serve among the Gentiles seventy years.")
[3](Paragraphs 9-2b and 9-5, below)
[4](Římanům 9:8, New World Translation (1984))
[5](1. Mojžíšova 12:3; 22:18; 26:4; 28:14)
[6](1. Mojžíšova 25:23)
[7](2. Samuelova 23:5, New World Translation (1984))
[8](Izajáš 60:22, New World Translation (1984))
[9](Izajáš 40:31, New World Translation (1984))

Above: Resurrection of the Hof Altarpiece, Alte Pinakothek, Munich
(1465 painting by Hans Pleydenwurff, Mixed technique on pine panel, 177 x 112 cm)

konec Kapitoly 8: Bůh vydává Abrahamovo novorozeně do věčných dnů

Above: The Adoration of the Magi (Bargello Diptych), Museo Nazionale del Bargello, Florence
(1380s painting by unknown master, Tempera on wood, 50 x 31 cm)

Kapitola 9: Shrnutí datování podle pohanů

Above: Presentation of Jesus at the Temple, Pinacoteca di Brera, Milan
(1529 painting by Girolamo Romanino, Oil on canvas, 188 x 140 cm)

The fear of Jehovah is pure, standing forever. The judicial decisions of Jehovah are true; they have proved altogether righteous.
(Psalms 19:9, New World Translation (1984))

Bázeň před Jehovou je ryzí, trvá navždy. Jehovova soudcovská rozhodnutí jsou pravdivá, naprosto spravedlivá.
(Žalmy 19:9, Bible – Překlad nového světa 2019 (Přeloženo z revidovaného anglického vydání z roku 2013))

9[1] V roce 4 krále Jehojakima, tedy v roce 605 př. n. l. podle naší BG chronologie, prorok Jeremjáš prorokoval 23 let a v témže roce začal vládnout babylonský král Nebukadnecar, jak uvádí Jeremjáš 25,1. Z History of Babylon, našeho článku z roku 2015, byl rok 1 krále Nebukadnecara stanoven podle všech obchodních záznamů a také podle astronomie na rok 604 př. n. l. Rok 1 judského krále Jóšijáše jsme vzali jako rok 639 př. n. l., a tak u Jeremjáše 25,3 je rok 13 Jóšijášův rok 627 př. n. l., a to je také velmi blízko 23 let před rokem 604 př. n. l. Protože k nástupu krále došlo rok před jeho 1. oficiálním rokem vlády, není v tom žádný problém. Pokud je rok 639 pro Jóšijáše přesný, může se stát, že Jeremjáš káže 22 let a několik měsíců, a to by přesto nezpůsobilo žádný problém, protože v jazyce staré hebrejštiny se často používalo místo ordinálu (23) kardinál (23), jak se lze běžně setkat.

Above: Prophet Jeremiah, Museo dell'Opera del Duomo, Florence, Italy (1423-1426 statue by Donatello, Marble, height 191 cm)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

92a Důraz na přesnost není nutně moudrý při posuzování starověkých kalendářních systémů, o nichž nemáme přesné znalosti, ale zdá se, že je důležité hledat spíše konzistenci. V proroctví o časech pohanů jsme si pro jeho počátek ukázali datum velmi blízké roku 608 př. n. l., přičemž výsledná data 1913 a 1948 n. l. jsou konečnými pozdějšími naplněními, která odpovídají začátku první světové války 1914 n. l. a vlastnímu vyhlášení Izraele v roce 1948 n. l.[1] Je jednodušší uvažovat o rozdílu oproti přesnému výpočtu, než všechna čísla označit za přibližná. Po začátku pohanských časů v roce 608 př. n. l., jak to počítáme v naší Blahoslavené Greenealogii, začalo pro Judsko v Jeruzalémě soužení, které bylo v plném souladu s tím, co Jeremjáš prorokoval (2Ki 24,2) ve 4. roce vlády Jehojakima v Jeremjášovi 25,11 a co se týkalo 70 let.[2]

92b Babylónské královské záznamy ukazují, že babylónský král Nebukadnecar II. dobyl Jeruzalém v roce 597 př. n. l. a na trůn dosadil krále Sedechiáše (který v těchto záznamech ještě není jmenovitě uveden) z biblických textů. Tento rok byl nazván sedmým rokem Nebukadnecarovým, což je v souladu s tím, že Nebukadnecarův první rok byl rok 604 př. n. l. (s jeho nástupem v roce 605 př. n. l., po smrti jeho otce). Protože Jeremjáš v Jeremjášovi 25,11 předpověděl v roce 605 př. n. l. 70 let nadvlády cizích nebo pohanských národů, které skončí v Babylonu, a protože perský král Kýros dobyl Babylon v roce 539 př. n. l., tedy o několik let méně než 70 let po roce 605 př. n. l., můžeme vidět, že období pohanské nadvlády začalo v roce 608 př. n. l. poté, co byl judský král Joziáš zabit v bitvě. Ačkoli po něm na trůn usedl jeho syn Jóachaz, Egypťané po třech měsících zasáhli a dosadili na trůn v Jeruzalémě Jehojakima jako judského krále. Jehojakim byl tedy v podstatě pohanským králem a sloužil jako judský král, zatímco začínaly pohanské časy. Po Jehojakimovi nastoupil v roce 597 jeho syn Jehojakin, který byl králem zřejmě zajatým Nebukadnecarem.[3]

[1](Paragraphs 4-12a, 8-11, and 8-12, above)
[2](2. Královská 24:2)
[3](2. Paralipomenon 36:5-10)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

[93] Biblické záznamy se tak v tomto období dokonale doplňují s babylónskými královskými záznamy, zatímco zničení Jeruzaléma přišlo v roce 587 př. n. l., což je Nebukadnecarův 18. rok (604 - 17 = 587), což znamená začátek období, které Josephus označil za 50 let, kdy jeruzalémský chrám stál zpustošený.[1] Ve 2Kron 36,21 čteme, že se naplnil Jeremjášův výrok o 70 letech, přičemž verš 22 dodává, že král Kýros napomohl tomuto naplnění, když v 1. roce svého působení ve funkci babylónského krále nařídil, aby byl jeruzalémský chrám na jeho místě znovu postaven. Ta však měla být dokončena až v 6. roce Dareiově (asi 517 př. n. l.), tedy 70 let po jeho zpustošení.[2] Josephus připouští, že Jeruzalém po svém zničení ležel zpustošený „po dobu 70 let“, a teprve poté se zmiňuje o „nejasnosti“ trvající 50 let.[3,1] Josephovo líčení nám tedy pomáhá sladit tyto důkazy s inspirovaným biblickým vyprávěním. Perské a babylonské dějiny jsou zde podrobně popsány a jsou natolik přesné, že potvrzují mnohé biblické detaily.

[1](Against Apion, Book I, Section 21, by Flavius Josephus, from The Genuine Works of Flavius Josephus the Jewish Historian, translated from the original Greek, according to Havercamp's accurate Edition, containing Twenty Books of the 'Jewish' Antiquities, with the Appendix or Life of Josephus, written by himself: Seven Books of the Jewish War: and Two Books against Apion, by William Whiston (1737))
[2](Ezra 6:15)
[3](Against Apion, Book I, Section 19, by Flavius Josephus, from The Genuine Works of Flavius Josephus the Jewish Historian, translated from the original Greek, according to Havercamp's accurate Edition, containing Twenty Books of the 'Jewish' Antiquities, with the Appendix or Life of Josephus, written by himself: Seven Books of the Jewish War: and Two Books against Apion, by William Whiston (1737))

Above: The Prophet Jeremiah, Musées Royaux des Beaux-Arts, Brussels
(c 1445 painting by Master of the Aix Annunciation, Oil on panel, 152 x 86 cm)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

[94] Jak je uvedeno v B4 Chronology odstavci 1-8a, Ptolemaiovy i Berossovy zprávy se shodují s těmito daty babylónských králů i s Josephovým popisem.[1] Ve 2. roce vlády Dareia I., což bylo v roce 521 př. n. l. nebo velmi blízko k němu, Zacharjáš 1:1,7 a 12 poznamenává, že 70 let Jehovova odsouzení jeho lidu ještě trvá, což znamená, že 70 let, o nichž se zde mluví, nezačalo dříve než po roce 591 př. n. l. nebo v něm, a tudíž naznačuje, že 70 let má druhou platnost po roce 591 př. n. l. Ezra 6,15 ukazuje, že chrám byl dokončen později, v 6. roce vlády Dareia I., což bylo blízko roku 517 př. n. l., takže se shoduje s těmito 70 lety, které začaly v roce 587 př. n. l. V poslední části tohoto období od roku 539 př. n. l. Izrael nepodléhal Babylonu, ale pokoušel se obnovit Chrám v Jeruzalémě a měl s tím problémy. O těchto věcech pojednává ve své knize i pan Jonson, který navrhuje, že pádem Asýrie do Babylonu v roce 609 př. n. l. možná začalo 70 let „pro Babylon“.[2,3] existují tedy nejméně dva případy 70 let.

[1](See also B4 Chronology, paragraph 1-5)
[2](The Gentile Times Reconsidered (2004), Fourth Edition, pp. 191-233, by Carl Olof Jonson)
[3](The Gentile Times Reconsidered (2004), Fourth Edition, p. 233, by Carl Olof Jonson)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

95 Krátce poté, co perský král Kýros v roce 539 př. n. l. dobyl město a království Babylon, prorok Daniel zaznamenal naplnění „70 let“ Jeremjáše, který, jak jsme si všimli, předpověděl, že 70 let skončí v Babylonu. Toto Danielovo proroctví bylo zmíněno výše v bodě 4-12a tohoto článku a je citováno z Daniela 9,2. Tam Daniel nazývá 70 let naplněním „devastace“ nebo „zpustošení“ Jeruzaléma, což je něco, co se hodí k popisu období let 587-517 př. n. l., ačkoli jeho zmínka o proroku Jeremiášovi ukazuje, že vidí konec 70 let, které začaly roku 608 nebo 605 př. n. l.[1] „Devastace“ lze tedy vykládat jako podřízení Jeruzaléma pohanským mocnostem a konec „devastace“ jako rok 539/538 př. n. l., kdy Kýros dobyl Babylon, 70 let poté, co Babylon získal nadvládu nad Asýrií. Daniel viděl, že devastace má brzy skončit, a to ho přimělo, aby v modlitbě hledal Jehovu o pomoc, která by Izrael přivedla zpět do stavu jeho přízně. Mělo trvat dalších 20 nebo více let, než bude jeruzalémský chrám zcela obnoven, ačkoli to mělo trvat jen krátce, než se Židé do tohoto díla pustí.[2]

[1](Jeremjáš 25:1,11; 27:1,6,7)
[2](Ezra 1:1-3; 3:8)

Above: Daniel In The Lions' Den

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

[96] Jeremjášovo proroctví ze 4. roku Jehojakima, 605 př. n. l., lze datovat do 70 let, od roku 608 do 538 př. n. l., za předpokladu, že 1. rok Kýra lze datovat do roku 538 př. n. l.[1] Protože tato data jsou odvozena ze světských dějin, a ne pouze z Bible samotné, musí být BG chronologie nebo nejspolehlivější světské datování naší chronologií. Babylonští králové od Nebukadnecara dále jsou velmi podrobně datováni podle konvenčního datování jednoduše proto, že konvenční datování bylo dobře podloženo. S konvenčními daty pro krále Šalamouna nesouhlasí ten, kdo rozumí naší BG chronologii, protože biblické regální letopočty jsou konvencemi zkreslené. Datum 608 př. n. l. je přijatelné a Šalomoun byl nejlépe odhadnut na základě Bible a jejích podrobných vlád. Existuje 430 let králů, které se počítají zpětně od roku 587 př. n. l. (zničení Jeruzaléma) do roku 1017 př. n. l. (Šalamounův rok 1).[2] Existuje také 850 let, neboli 17 jubileí, každé o délce 50 let, od „vstupu“ Izraele do Palestiny, když opustili Egypt, do zničení Jeruzaléma v roce 587 př. n. l.[3] Z toho datujeme jejich vstup do Palestiny na rok 1437 př. n. l., tedy asi 15 let poté, co se dostali přes Jordán, což je srovnatelné se 14 lety podle této talmudské tradice.[4]

[1](Jeremjáš 25:11; 27:1,6,7)
[2](1. Samuelova, 2. Samuelova, 1. Královská, 2. Královská, 1. Paralipomenon, 2. Paralipomenon)
[3](Jewish Encylopedia (1906), Sabbatical Year and Jubilee, subsection "Talmudic and Samaritan Calculation of Jubilees")
[4](Ibid.)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

[97] Rok 4 krále Šalomouna je spojen s datem Exodu 480. rokem, který je zmíněn v 1Kr 6,1. Rok Exodu je tak určen na rok 1493 př. n. l. (1014 + 479 = 1493) a ustanovení 1. sobotního dne, které se nachází v Exodu 16,1.22 a je stanoveno na sobotu v roce Exodu, odpovídá roku 1493 př. n. l. pro 1. červen a 8. červen (sobota).[1] Kromě toho egyptská chronologie nezávisle stanovila datum 1493 př. n. l. pro smrt jednoho z faraonů (Thutmose I.), což je detail nezbytný z biblického popisu, že se faraon utopil v Rudém moři.[2] Teorie Erwina Reidingera, že Šalamounův chrám se srovnal se Sluncem na 18. duben v roce svého založení, byla shledána shodnou s datem 15. nisan 1014 př. n. l.[3] Rok krále Šalamouna 1 př. n. l. 1017 je 430 let před rokem 587 př. n. l., což se shoduje s biblickými roky králů.[4] Rok 587 př. n. l. pro zničení Jeruzaléma tak zcela přesně určuje rok 1 krále Šalamouna jako rok 1017 př. n. l. a samotný rok 587 je s velkou přesností znám z babylonských obchodních dokumentů, které v počtu tisíců dokazují, že mezi rokem 1 Nebukadnecara a rokem 1 perského krále Dareia uplynulo přesně 83 let:[5,6]

587 + 430 = **1017** př. n. l.
(Rok 1 Šalamounův)

604 - 17 = **587** př. n. l.
(Rok 18 Nebukadnecar, Jeruzalém byl zničen)[6]

604 - 83 = **521** př. n. l.
(Rok 1 Dareia I.)[5]

[1](Rita Gautschy (gautschy.ch), 1. viditelnost 18. května 1493 př. n. l., Heliopolis, Egypt, z čehož vyplývá, že Ijar 22 je o 31 - 18 + 8 = 21 dní později, přičemž 18. květen je sobota, Ijar 01 a 19. duben je pátek, Nisan 01, a jarní rovnodennost je 03. duben 1493 př. n. l.)
[2](2. Mojžíšova 14:23,28)
[3](Joseph (2009), 'Alignment of the 1st Temple axis,' by Rolf Ward Green. Použití Rita Gautschy (gautschy.ch) pro Heliopolis, Egypt, duben 04 BCE 1014 je 1. viditelnost, a tak 18. dubna je Nisan 15, a jarní rovnodennost je 31. března v BCE 1014.)
[4](Těchto 430 let je součet všech let vlády jednotlivých králů v biblických knihách Samuelových, Královských a Kronik, jak je uvedeno v článku "Moses Part 1 (2010), by Rolf Ward Green and A. R. Rutledge," kde text zní: "Solomon's rule to the siege of Jerusalem.")
[5](B4 Chronology, paragraph 3-4b)
[6](Paragraphs 1-8, 9-1, and 9-2b, above)

Above: Martyrdom of St. Philip, Museo del Prado, Madrid, Spain (1639 painting by Jusepe De Ribera, Oil on canvas, 234 x 234 cm)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

[98] Předpokládá se, že těchto obchodních dokumentů z Babylonu pro období 627-539 př. n. l. je 50 000. Z těchto datovatelných tabulek se odhaduje, že každý jednotlivý rok je pokryt až stovkami z nich, takže pak je znám každý rok každého krále.[1] Více než 10 000 těchto tabulek z časového období od Nabopolassara po Dareia (627-485 př. n. l.) bylo publikováno v textové podobě před rokem 1991, což znamená, že prostě nemůže být pochyb o tom, že Kýros dobyl Babylon, ale až 48 let po zničení Jeruzaléma Nebukadnecarem.[2] Právě několik let po Kýrově dobytí Babylonu skončilo oněch 50 let nejasností, o nichž se zmiňuje Josef, pro židovský chrám, když se Židé pustili do jeho obnovy.[3] Josepha však nikdy nelze považovat za tak důvěryhodného jako babylonské obchodní dokumenty, kterých je tak velké množství. Obojím se novobabylonská chronologie stává jistou, a proto v této době přijímáme konvenční chronologii. Právě jistota světských dějin nám umožňuje s velkou přesností kontrolovat naplnění proroctví. Proto je důležité mít přesnou chronologii. Konvenční chronologie není pro toto období rozdělena, jako je tomu u dřívějších časových úseků, a je také v dokonalém souladu s Písmem, jak jsme ukázali výše.

[1](B4 Chronology, paragraph 3-4b)
[2](587 - 539 = 48)
[3](Paragraph 9-3, above)

99 Žádné Písmo nám nemůže nabídnout nezávislé potvrzení své vlastní chronologické éry, pokud nám neposkytne astronomickou událost, která by nám poskytla srovnání, nebo nějakou jinou absolutně datovatelnou událost, s níž bychom mohli události srovnat. Pokud tedy hledáme nezávislé potvrzení, musíme ho najít v rámci světských

dějin. Problém tedy spočívá v tom, že žádáme potvrzení pravdivých slov (Božího slova) pomocí mnohem méně jistých faktů. Při tomto studiu musíme být vždy opatrní, abychom věřili v pravdivost Božího slova, pokud se liší od nějakého méně spolehlivého zdroje informací, a dali Bohu přednost. Někteří bratři měli potíže s vírou v sekulární konvenční chronologii, protože našli více pravdy v určitém chápání jednoho samotného Písma. Jejich zájem o pravdu není o nic menší než náš. Nikdo nepřijímá stejnou chronologii ve všech jejích detailech, pokud nepřijímá stejnou sekulární historii obecně. Takové dějiny jsou plné neshod mezi učenci. Považujeme-li ostatní za nadřazené nám a víme-li, že dva jsou lepší než jeden, můžeme být moudří, abychom se měli na pozoru. [1-3] Člověk zná proroky „podle jejich ovoce“, jak učil Ježíš.[5]

[1](Filipanům 2:3)
[2](Kazatel 4:9)
[3](Kazatel 7:9)
[4](2. Timoteovi 3:16)
[5](Matouš 7:16)

Above: The Garden of Eden with the Fall of Man, Mauritshuis, The Hague (c. 1615 painting by Jan Brueghel The Elder, Oil on panel, 74 x 115 cm)

9[10] Ve snaze pochopit Písmo z hlediska úplné chronologie jsme založili Blahoslavenou Greenealogii, která vychází z Písma zpět k Adamovi a Evě. Věnovali jsme se tomu v již dříve vydaných článcích.[1] Lze se jen modlit, aby si tyto články přečetli i ostatní a souhlasili s tím, že předložená chronologie je přesvědčivá. Čtenář by měl mít na paměti, že všichni chronografové se v otázkách chronologie obvykle liší a že v BG byla pro čísla použita řecká Septuaginta. V článku The Ark of Urartu v 1-2 si všimneme, že Potopa (Noemova) je datována do roku 3282 př. n. l. To se nejlépe shoduje se všemi fakty lépe než jakákoli jiná chronologie, kterou lze nalézt, a je to přesvědčivé. To však neznamená, že je to jediný výklad. Pokud je však správný, přinese dobré ovoce. Takové plody dokazuje to, co bylo zjištěno v článku True v bodě 2-6, kde lze ukázat, že lunární fáze dobře odpovídají egyptskému kalendáři a legendárnímu datu Hathyr 17 (pro Osirise). Dobré důsledky přijetí Septuaginty oproti masoretskému textu, neboť je jich velmi mnoho, dokazují, že zmíněný masoretský text byl ve svých číslech poškozen.[2]

[1](Joseph (2009) through Preservation (2019))
[2](Preservation (2019), "corruption")

Above: The Adoration of the Magi (Bargello Diptych), Museo Nazionale del Bargello, Florence (1380s painting by unknown master, Tempera on wood, 50 x 31 cm)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

911 Z víry víme, že důvodem zkomolení masoretského textu Židy, kteří tak zkomolili svůj nejsvětější text, bylo popření Ježíšova místa Mesiáše v jejich systému víry. Teprve ve verzi Septuaginty lze nalézt úplné vysvětlení celých dějin od Adama. Pokorně by tedy nebylo spravedlivé vůči Ježíši Kristu, kdyby někdo popíral, že k takovému poškození došlo. Je to velmi bolestné zjištění, protože Písmo svaté bylo vždy považováno za neomylné, přesto musíme uznat, že existuje řada rukopisů Bible, v nichž převládají různé chronologie. Pokorní lidé se zajímají pouze o pravdivou verzi, a ne o to, aby se vyhnuli následkům pro nějakého Mesiáše. Naopak, netouží pokorní hledači pravdy po tom, aby Mesiáš zaujal v našich dějinách místo, které mu právem náleží? Židům, kteří Ježíše zjevně nenáviděli, nelze věřit, že v této důležité věci rozhodnou nejlépe.

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

912 Zatímco data Ježíšova narození a ukřižování jsou spojena s biblickými proroctvími (70 týdnů) prostřednictvím čísel obsažených v těchto proroctvích a také se světskými historickými daty, data světských dějin jsou považována za nejproblematičtější, zatímco samotná prorocká čísla jsou považována za inspirovaná. Jednou z hlavních potíží je pokušení používat samotná prorocká Písma k revizi dějin. Samotné světské dějiny nejsou často psány inspirovanými proroky, kteří vše zaznamenávají pravdivě. Z tohoto důvodu se o světských dějinách obvykle diskutuje. Tím mám na mysli, že se zpochybňují samotná data. Na druhou stranu, ačkoli biblické verze, jako je Septuaginta, Masoretská a Samaritánská, vykazují číselné rozdíly pro patriarchální věky, jak jsme již diskutovali, je zde také skutečný problém textového překladu.[1] Dokonce i u

Jeremjášova proroctví (Jer 25,11) jsme zjistili, že záleží na chápání počátku časového úseku 70 let a na národních mocnostech, a verze se lišily v tom, jakým národům sloužily.[2] Jemné rozdíly v překladu tedy rozhodně mohou mít vliv na to, jak je proroctví vnímáno nebo zamýšleno. Proto je důležité držet se pravdivých slov.[3]

[1](Preservation (2019), Chapter 1, by Ward Green)
[2](Paragraph 9-2b, above)
[3](Titovi 1:9)

konec Kapitoly 9: Shrnutí datování podle pohanů

Above: The Expulsion of Hagar and Ishmael, Private Collection (1638 painting by Abraham Bloemaert, Oil on canvas, 150 x 184 cm)

Kapitola 10: Předpovězeno porušení všeobecné spravedlnosti

Above: Nave vault, Fresco Il Gesu, Rome (1672-1685 painting by Baciccio, Fresco, ceiling)

They are more to be desired than gold, yes, than much refined gold; And sweeter than honey and the flowing honey of the combs.
(Psalms 19:10, New World Translation (1984))

Jsou mnohem cennější než zlato, než spousta ryzího zlata, a sladší než med.
(Žalmy 19:10, Bible – Překlad nového světa 2019
(Přeloženo z revidovaného anglického vydání z roku 2013))

10[1] Kniha Tesaloničanům, kapitola 2, verše 2-3, říká věřícím křesťanům, že se nenechte se rychle zmást ani rozrušit ústním nebo dokonce písemným sdělením, jako je dopis od údajných křesťanských dozorců, že „Jehovův den už je tady“. Verš 4 vysvětluje, proč tomu tak je: Nemáme se vzrušovat z toho důvodu, že Jehovovu dni bude předcházet odpadlík ‚člověk nezákonnosti‘, který se vyvýší nad každého člověka považovaného za svatého a veřejně se v Božím chrámu ukáže jako „bohem“. V článku v časopise Strážná věž z 1. února 1990, str. 11, v článku „Kdo je ‚člověk bezzákonnosti‘?“ se člověk dozví, že oním bezzákonníkem je křesťanské duchovenstvo. V 2Te 2,7-8 si všimneme, že „skrytý vliv“ tohoto zla byl v Pavlově době „už sice působí“ a že bude pokračovat až do projevu Kristovy přítomnosti.[1] Ale jestliže Kristova přítomnost nastala až v letech 1913-14 n. l., jak by tento „člověk nezákonnosti“ mohl být jen doslovným člověkem? Je tedy zřejmě obrazným mužem „duchovenstva“.

[1](2. Tesaloničanům 2:2-8)

Above: Triptych with the Adoration of the Magi (central panel), Rijksmuseum, Amsterdam (c. 1560 painting by Pieter Aertsen, Oil on panel, 190 x 73 cm)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

102a Od Ježíšova ukřižování se křesťanský klérus hodně snažil získat moc pomocí „nezákonnosti“. Mluvili jsme o tom, jak římský císař Tiberius po vzkříšení usiloval o „zbožštění“ Ježíše v Římě a stal se „nezákonností“ až k vraždění odpůrců.[1] O tom, jak se Tiberius stal ještě násilnějším, píše Orosius:[2]

> Pak, se postupně ta nejchvályhodnější umírněnost Tiberia Caesara změnila v touhu potrestat senát za jeho odpor, neboť císař měl vášeň dělat, co se mu zlíbí, a z nejmírnějšího vládce propukl jako nejkrutější bestie. (The Seven Books of History Against The Pagans, Book 7, by Paulus Orosius, transl. by Roy J. Deferrari (1964), p. 291, top)[2]

102b Nyní se zdá, že Tiberius může být naším prvním příkladem z křesťanského světa, kde pravda o Kristově vzkříšení činí nedokonalé lidi horlivými, kteří však bez biblického svědomí hájí křesťanství i násilnými útoky na Kristovy odpůrce, pomocí korupce a „nezákonnosti“.

[1](Paragraphs 2-6, 2-7a, above)
[2](The Seven Books of History Against The Pagans, Book 7, by Paulus Orosius, transl. by Roy J. Deferrari (1964), p. 291, top)

Above: The Great Flood, Private collection (Painting by Bonaventura Peeters I, Oil on oak panel, 19 x 34 cm)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

10[3] A tak už od nejstaršího příkladu křesťanského světa v římském císaři Tiberiovi vidíme strašlivou „nezákonnost“ a Tiberia vidíme jako „člověka nezákonnosti“, který ve svém konkrétním případě „projevit se“ poprvé právě nyní, naplňuje to, co napsal apoštol Pavel, tj. že den Jehovův přijde až poté, co projevit se člověk nezákonnosti, jako syn zničení.[1] Tiberius se do tohoto proroctví obzvláště hodí, neboť římská vojska byla vysoce účinná ve vyhlazování všeho, co jim stálo v cestě, jak předpověděl Daniel 2,40, popisující „čtvrtou“ světovou mocnost po Nebukadnecarovi.[2] Tiberius byl ovšem i v té době zjeven jako násilník, který, jak jsme viděli, byl dříve umírněný.
[3] „Muž bezpráví“ z Písma se však typičtěji ztotožňoval s Neronem, a to kvůli násilnému pronásledování, které rozdával křesťanům, a také proto, že krátce po něm byl zničen Jeruzalém.[4-6] Zjevení minulé hodiny týkající se Tiberia je v souladu s pokračujícím zjevením z Písma.[7,8]

[1](2. Tesaloničanům 2:3)
[2](Paragraph 10-2, above)
[3](Daniel 2:40)
[4](Paragraph 7-3a, above)
[5](The Reign of Antichrist (1974), quoting various work: p. 4 (Prat (1927)), p. 8 (attr. LeFrois (1951)), p. 113 (attr. Lactantius (c. 310)), p. 115 (attr. Sulpicius Severus (396)), p. 136 (attr. John of the Cleft Rock (1340)), pp. 202, 209-210 (Berry (1921)), by Gerald Culleton)
[6](The Apocalypse of St. John (1921), [page numbers lacking], by E. Sylvester Berry)
[7](Žalmy 19:2)
[8](Přísloví 4:18)

Above: The Alba Madonna, National Gallery of Art, Washington (1511 painting by Sanzio Raffaello, Oil on canvas, diameter 98 cm)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

104 V The Apocalypse of St. John pan Berry napsal:[1]

> Nero byl vždy považován za jednoho z hlavních Antikristů.
> (The Apocalypse of St. John (1921), [page numbers lacking], by E. Sylvester Berry)[1]

Apoštol Jan, v 1. Jana 2,18 a 2. Jana 7, píše těm, které má na starosti, o podvodnících, které nazývá „antikristy“. V obou těchto verších uvádí, že již v době, kdy psal, existovalo mnoho podvodníků či antikristů. „Člověk nezákonnosti“ z 2. listu Tesalonickým, o němž psal apoštol Pavel, se staví proti Jehovovi, a je tedy také „antikristem“, protože Ježíš Kristus je s Jehovou![2] „Člověk nezákonnosti“ však vychází z odpadnutí, což znamená, že jako složený „člověk“ byl v pravdě. Tak víme, že je to křesťanství obecně.

[1](The Apocalypse of St. John (1921), [page numbers lacking], by E. Sylvester Berry)
[2](God's Kingdom of a Thousand Years Has Approached (1973), p. 371, the Watchtower Bible and Tract Society)

Above: Flemish Nativity, Museum Mayer van den Bergh, Antwerp
(c. 1400 painting by unknown master, Tempera on wood, 33 x 21 cm)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

105 Použitelnost tohoto proroctví o „člověku nezákonnosti“ v dlouhém časovém období je jistá, protože Písmo má tendenci k mnohonásobnému naplnění a křesťanství je se svým falešným učením přítomno i dnes. „Člověk“ je složený člověk, protože doba života jednoho člověka je kratší než doba, kdy Ježíš chodil po zemi. „Přítomnost toho nezákonného“ se působením Satana projevuje všemi mocnými skutky, lživými znameními a zázraky, jak píše Pavel v 2Te 2,9. Dnes máme křesťanské církve, které se drží nebiblických nauk, jako je pekelný oheň, celibát, Trojice, tituly pro kněze (nazývané reverend, otec). Tito musí být „projevit se“, než může přijít Jehovův den, jak říká Pavel, a předtím se musí dostat „z cesty“ i ten, kdo působí jako „zabraňuje“.[1] Pavel však radil spolukřesťanům, aby se nenechali „rychle nezmást“, jako by Jehovův den už přišel.[2] To, co „mu zabraňuje“ v Pavlově době, co bránilo odhalení „člověka nezákonnosti“ křesťanství, bylo tělo živých Ježíšových apoštolů. Prostřednictvím svých věrných apoštolů byl Ježíš zabraňuje znamením falešné bohoslužby, jinými slovy.

[1](2. Tesaloničanům 2:7)
[2](Paragraph 10-1, above)

106a Dokud Ježíš ještě žil, byl skutečně mocným zabraňuje proti falešnému učení, s jeho pravdivé učení. Ježíš učil, že cesta vedoucí k životu je úzká, zatímco cesta vedoucí do záhuby je široká.[1] To by skutečně bylo povzbuzením ke zdrženlivosti v životních rozhodnutích, k velké vybíravosti. Vyhnout se špatným životním volbám znamenalo vybrat si cestu, která vedla k životu, a zároveň být energický v jejím prosazování. To je patrné z kázání na hoře, které pronesl náš Pán Ježíš, kde svá slova o tom, že cesta k životu je úzká, předeslal radou: Ještě předtím řekl o pokrytectví: „Proste, a dostanete, hledejte, a najdete, klepejte, a bude vám otevřeno. Protože každý, kdo prosí, dostává.“[2] Předtím řekl o pokrytectví: „Nebo jak můžeš říct svému bratrovi: ‚Nech mě, abych ti vyndal smítko z oka‘, když sám máš v oku trám?“[3] Když učil zástupy, žasly, protože mluvil jako člověk, který má autoritu.[4] Kratší záznam tohoto kázání se nachází v Lukášově evangeliu 6,20.

106b Jedním z pojmů v obou příbězích tohoto kázání je stavba domu na skalním podloží, nikoli na písku, aby déšť neodplaví základy.[5,6] V duchovním smyslu je Kristus sám základem nebo skalním podložím, na kterém věřící staví svou víru.[7] Tímto a mnoha dalšími ilustracemi Ježíš poučoval.[8,9] Nezákonnost křesťanství lze pochopit pomocí ilustrace, kterou Ježíš učil o nepříteli, který zasel plevel mezi dobré pšeničné semeno člověka, a když vyklíčilo, ukázalo se, že nepřítel zasel plevel. Přesto poté, co se to dozvěděl, požádal hospodář své služebníky, aby nechali obojí růst společně až do sklizně a pak je oddělili a plevel zničili, aby dřívější plevel nepoškodil jemnou pšenici. [10]

[1](Matouš 7:13,14)
[2](Matouš 7:7,8)
[3](Matouš 7:4,5)
[4](Matouš 7:28,29)
[5](Lukáš 6:48-49)
[6](Přísloví 2:18)
[7](Lukáš 6:46-47)
[8](Matouš 13:34)
[9](Marek 4:34)
[10](Matouš 13:24-30)

Above: Adoration of the Christ Child, Galleria Borghese, Rome (1548 painting by Pellegrino Tibaldi, Oil on canvas, 159 x 106 cm)

107a Ilustrace o pšenici a plevelu je dobře aplikovatelná na křesťanství jako na „člověka nezákonnosti“, který zasévá plevel mezi pěknou úrodu pšenice pravých věřících, takže si z ní můžeme vzít příklad, že naším úkolem jako křesťanů není vykořenit falešné stoupence křesťanství, ale pěstovat víru na poli až do žně. Věrný a rozvážný otrok k tomuto účelu poskytuje duchovní potravu od zasetí až do dnešního dne. Ježíš se ptal svých učedníků: „Kdo je skutečně ten věrný a rozvážný otrok, kterého jeho pán ustanovil nad svými služebníky, aby jim dával pokrm v pravý čas?“[1,2]

107b Správní sbor starších v Jeruzalémě byl sborem křesťanů, kteří po Ježíšově

nanebevstoupení živili stádo. Předpisy, které pro nový sbor schválili, byly zdržovat se krve, udušených věcí, toho, co bylo obětováno modlám, a vyhýbat se smilstvu.[3,4] ve srovnání s Mojžíšovým zákonem, obsaženým v pěti knihách Mojžíšových, šlo o značně redukovaný soubor předpisů. Křesťanům tak byl v rámci Nové smlouvy svěřen vyšší stupeň odpovědnosti, ale díky Ježíšově smrti byli nyní od Zákonné smlouvy osvobozeni. Když Ježíš zemřel, zrušil dřívější smlouvu.[5,6] Tím naplnil, co předpověděl Jeremjáš v Jeremjášovi 31,31, pokud jde o „novou smlouvu“, která se nebude podobat dřívější smlouvě, kterou přijali, když vycházeli z Egypta.

[1](Matouš 24:45)
[2](Lukáš 12:42)
[3](Skutky 15:28,29)
[4](Skutky 21:25)
[5](Hebrejcům 10:10)
[6](Římanům 10:4)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

10[8] Zákonná smlouva daná skrze Mojžíše byla jako prokletí, protože bylo stěží možné dodržovat všechna pravidla.[1] Jediným řešením bylo, že se objeví dokonalý člověk, který bude Zákon naplňovat a pak bude zabit, aby se Zákon zrušil, což by otevřelo dveře dalším národům.[2] Nová smlouva netrvala na židovské národnosti.[3,4] Ježíš také sloužil jako výkupné za Adama a všechny lidi.[5] Žije věčně, aby mohl spravovat novou smlouvu, a už není třeba přinášet žádné oběti.[6] Je to proto, že Ježíšova výkupní oběť plně zaplatila za všechny hříchy, a to jeho smrtí „jednou provždy“.[7-10] Skutečná svoboda od hříchu tedy pochází z víry v Ježíše.[11] Oběť za hřích byla přinesena jednou, jak bylo zapotřebí k zaplacení Adamova hříchu, takže křesťané od doby ukřižování až do současnosti mají zvláštní postavení, které je podmínkou toho, aby zůstali svobodní od svého hříchu. To věřícím nabízí radost největšího rozsahu. Víra v Krista přináší slavné osvobození od hříchu.[12] To se děje ještě před příchodem Jehovova dne, v době, kdy na Zemi panuje vážná korupce. Víra v Ježíše posiluje věřící k vytrvalosti.[13] Nová smlouva je tedy spíše požehnáním než prokletím.

[1](Galaťanům 3:10)
[2](Efezanům 2:15,16)
[3](1. Mojžíšova 22:18)
[4](Galaťanům 3:8)
[5](Jan 3:17)
[6](Hebrejcům 10:12; 7:25-27)
[7](Hebrejcům 7:27)
[8](1. Petra 3:18)
[9](Římanům 6:10)
[10](Hebrejcům 9:28)
[11](Jan 8:36)
[12](Římanům 8:21)
[13](2. Korinťanům 12:10)

Above: The Expulsion of Hagar and Ishmael, Private Collection (1638 painting by Abraham Bloemaert, Oil on canvas, 150 x 184 cm)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

[109] Jak absurdní je na základě úspěchu Nové smlouvy, pokud jde o počet kongregací v křesťanství ve srovnání s různými vírami po celém světě, tvrdit, že Ježíš není Mesiáš, kterého Bůh nabízí? Bohužel, naprostá většina takových sborů není pšenicí, ale byla zaseta zkaženostmi. Víme to, protože to, co učí, vůbec není v souladu s Písmem, ale porušuje správné chápání svatého slova a přináší špatné ovoce. Zapojení duchovenstva do velkého byznysu je jedním z příkladů a existují i další, méně významné. Zbrojení je již nějakou dobu největším obchodem a víme, jak duchovenstvo shromažďuje lidi ve válce. Dalším obrovským byznysem jsou drogy a naše společnost západního světa je zřejmě pod jejich kontrolou. Farmaceutické společnosti všude inzerují v trestuhodné snaze namluvit lidem, že drogy jsou chytré. Ve skutečnosti jde o nebezpečné látky, které neléčí žádnou nemoc, nakolik jsou nepřirozeným jedem. Zastánci takové léčby zjevně věří, že jejich vlastní intelekt je nadřazen lidskému organismu. Tato arogance je nutí věřit, že jej mohou vylepšit.

Above: St. John Preaching in the Wilderness, Private collection (c. 1600 painting by Jan Brueghel The Elder, Oil on copper, 26 x 35 cm)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

10 10 Od roku 1914 Jehovův lid věří, že žijeme v době sklizně pravých křesťanů. To vedlo k tomu, že se po celém světě ujímají díla, jehož cílem je hlásat dobrou zprávu o Jehovově království ve víře. Miliony věrných byly Jehovou vyučovány. Své zasvěcení symbolizují křtem ve vodě, jak to učinil Ježíš na začátku své pozemské služby. Stejně jako měl Ježíš své následovníky i pronásledovatele, podstupují dnes praví křesťané pronásledování od zlých lidí. Často takové pronásledování pochází od rodiny nebo duchovních. Ti, kteří se učí pozitivním změnám ve svém životě, vyvíjejí v očích druhých nátlak na kulturní hodnoty. Protože se tito bojí odchýlit od tradic svých předků nebo jsou tvrdohlaví, vyvíjejí zpětný tlak na věrné ve snaze přimět je k odchodu. Krásný příklad pravého Ježíšova učení mnozí ocení jako velmi žádoucí věc. Upřímnost je jen jedním z mnoha „dobrých ovoce“, které přináší. Zaměstnavatelé tuto vlastnost často oceňují, i když je pravda, že křesťanské zaměstnance nelze přimět ke lži. Ke krádežím ze strany věřících s poctivým srdcem prostě nedochází.

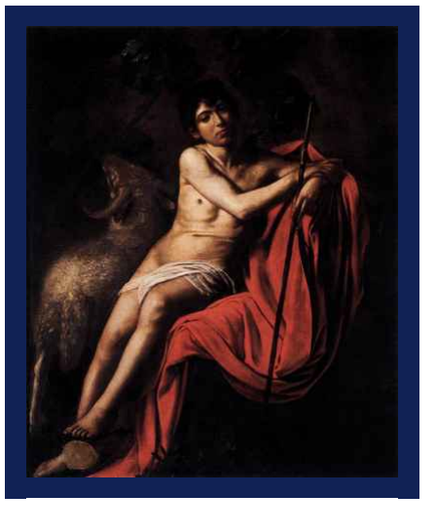

Above: St. John the Baptist, Galleria Borghese, Rome
(1610 painting by Caravaggio, Oil on canvas, 159 x 124 cm)

10 11 Pokorní lidé si uvědomují, že stvoření patří Jehovovi a díky jeho moudrosti je nadřazeno všemu, co vymyslí člověk. To nejlepší, co může člověk udělat, je podřídit se mocné ruce Jehovy Boha a snažit se naučit, jak se co nejvíce sladit se všemi pravdivými naukami. Člověk lidské tělo nestvořil a nemůže ho vylepšit. Člověk však může s Boží pomocí modlitbou a studiem zlepšit své zdraví, pokud tělu něco chybí nebo pokud přijímá toxiny ve značném množství. Modlitba pomáhá při úpravě stravovacích návyků. K tomu, abychom se naučili, co upravit, je zapotřebí pokory. Tělo sděluje své potřeby, když je člověk pozorný. Pozornost musí pokračovat každý den a vytrvat. Člověk má schopnost znát své vlastní tělo mnohem lépe, než kdy kdokoli jiný může znát tělo jiného člověka. Proto je tak důležité poznat sám sebe. Žádná dvě těla také nejsou úplně stejná, proto je třeba studovat, ale pak také experimentovat s vlastním

tělem. Složitost lidského organismu je tak jemná, že zaručuje, že nikdo jiný nemůže studovat náš vlastní organismus lépe než my a že budeme mít rozmanité problémy. Proto čím dříve jej začneme studovat, tím lépe.

Above: Samson Captured by the Philistines, Metropolitan Museum, New York (1619 painting by Guercino (Giovanni Francesco Barbieri))

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

10[12a] Naše těla jsou obrazně řečeno obdělávaná pole, stejně jako naše mysl, kterou lze kultivovat pomocí duchovní stravy. Při snaze o kultivaci obou těchto polí je kvalita důležitější než kvantita, což je logické. V případě živin myslíme na vitamíny a minerály (a prvky), které jsou pro tělo nezbytné, na organické potraviny vypěstované v nejkvalitnější půdě a na vyhýbání se toxinům. V duchovních záležitostech myslíme na Boží slovo, neboť není lepší potravy než inspirované Písmo svaté. Ti, kdo jedí nepřirozenou a méně zdravou stravu, jsou na široké cestě do záhuby, jakou je i „člověk nezákonnosti“ křesťanství, který si bere vodítko z jiných zdrojů než z Božího Písma svatého. V konečném důsledku to znamená smrt, ať už fyzickou, nebo věčnou. Zatímco fyzická tělesná potrava většinou nepřinesla řešení problému smrti, Bible nabízí duchovní potravu, která je věčná.

10[12b] Po mnoho staletí po Ježíšově zmrtvýchvstání drželo křesťanské duchovenstvo Bibli nepřístupnou a uchovávalo ji pouze ve starých jazycích známých kněžím. Obyčejní lidé tak byli o duchovní pokrm ochuzeni. Vzhledem k tomu, že trojská válka skončila v roce 888 př. n. l., „sedmé léto, které [neslo Aenea] jako poutníka“, se ve Vergiliově Aeneis datuje od ní do roku cca 881 př. n. l., v němž údajně Dido pronesla tato slova, což je 7^4 let před reformací v roce 1521.[1] Martin Luther byl exkomunikován 03. ledna 1521 n. l. (podle juliánského kalendáře), tedy v době, kdy se po vynálezu knihtisku z roku 1440 právě začaly hromadně tisknout překlady Bible do moderních jazyků. Výživná hodnota Božího slova vždy zajišťovala, že se svědkové zajímali o moderní technologie, které jim mohly pomoci lépe oslovit veřejnost. Anglický Nový zákon Williama Tyndalea byl dokončen v překladu v roce 1525 n. l. a vydán v roce 1526 n. l. Jedná se o jeho vůbec první vydaný anglický překlad, za který byl pan Tyndale v roce 1536 n. l. popraven uškrcením a jeho tělo pak bylo spáleno

(obojí veřejně).

[1](Neboť toto je již sedmé léto, které tě nese jako poutníka po celé zemi a moři. (Aenid, by Virgil, 1885 edition, first written 29-19 BCE, translated by J. W. Mackail))

konec Kapitoly 10: Předpovězeno porušení všeobecné spravedlnosti

Kapitola 11: Historie v reformovaných, celkových letech

Above: Amenemhat III (12th Dynasty Egypt)

Also, your own servant has been warned by them; In the keeping of them there is a large reward.
(Psalms 19:11, New World Translation (1984))

Pro tvého sluhu jsou varováním, jejich dodržování přináší velkou odměnu.
(Žalmy 19:11, Bible – Překlad nového světa 2019 (Přeloženo z revidovaného anglického vydání z roku 2013))

11[1] Vážíme si plně možnosti, kterou dnes máme, číst Bibli ve svém vlastním jazyce? V době reformace, která znamenala technologickou změnu díky vynálezu knihtisku, zahájili věřící jako Martin Luther (Němec) a William Tyndale (jak jsme si všimli výše, Angličan) velké překladatelské dílo, aby přeložili Bibli do moderních jazyků tehdejších obyčejných lidí, ačkoli jejich práce probíhala bez souhlasu většiny duchovních. Jaký však byl precedens pro tuto práci, pokud vůbec nějaký může existovat, a jak se nás tento „precedens“ dotýká dnes? Když jsme poctiví, vážíme si pravdy a lidí, kteří milují pravdu natolik, že jí podřídí vše ostatní. Ve stejném duchu nenávidíme to, co je špatné a není pravdivé.[1,2] Zároveň musíme milovat „nepřátele“ pravdy.[3] Příkaz milovat své nepřátele dal Ježíš a neznamená kompromis, ale použití biblických zásad. Například odejít dřív, než vypukne hádka.[4]

[1](Amos 5:15)
[2](Žalmy 97:10)
[3](Lukáš 6:27)
[4](Přísloví 17:14)

Above: Martin Luther, Buccleuch Collection, Boughton House, Kettering (c. 1532 painting by Lucas Cranach The Elder, Watercolour on parchment, 219 x 191 mm)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

[1][2] Ježíš žil asi 1500 let předtím, než protestantský reformátor Martin Luther vydal svůj Nový zákon v němčině, dílo, které bylo v roce 1522 n. l. první německou biblí založenou především na hebrejském a řeckém originálu, nikoli na latině. Pronásledování Lutherova díla ze strany duchovenstva katolické církve zajistilo, že jeho nasazení při práci na překladu Bible bylo nutně dostatečně vysoké, aby mohl uspět navzdory církevnímu odporu.[1] Luther věřil, že ke spasení je nutná pouze víra, která není závislá na skutcích, a neusiloval o to, aby papežství ani zastánci islámu nemohli pokračovat ve svém učení.[2] Několik let po vydání německého Nového zákona panem Lutherem v roce 1522 n. l. vydal pan Tyndale v roce 1526 n. l. poprvé svůj anglický

Nový zákon. Díky vynálezu knihtisku v době narození Leonarda da Vinciho se vydávání těchto nově přeložených biblí stalo obrovskou příležitostí. Psal se rok 1452 n. l., když se narodil pan da Vinci a císař Svaté říše římské jménem Fridrich III. se stal prvním císařem habsburského rodu, dynastie.

[1](cf. Hebrejcům 12:3,8)
[2](Římanům 3:28 cf. Jakub 2:20)

Above: God speaks to Noah after the Flood, Galleria Palatina (Palazzo Pitti), Florence, Italy
(c. 1578 painting by Jacopo Bassano, Oil on canvas, 93 x 124 cm)

113 Od ukřižování Ježíše do začátku vlády krále Fridricha III. uplynulo 1421 neboli 49 x 29 let, což je číslo, které má dva božské koeficienty 7 (7 x 7 = 49). Pokud za počátek protestantské reformace považujeme vydání Nového zákona panem Lutherem (1522 n. l.), pak je to 7 x 10 = 70 let po Fridrichově korunovaci a rok 1522 n. l. je zároveň 1526 let po 6. říjnu před Kristem (bez roku „0“), což se rovná 2 x 7 x 109 let (faktor „7“). Od dostavby Šalamounova chrámu (rok 1007 př. n. l.) (v 8. měsíci 11. roku Šalamounova, přičemž rok 1 je 1017) do narození Ježíše (rok 6 př. n. l.) uplynulo 1001 = 143 x 7 let. [1] Opět si všimněme, že od dostavby Šalamounova chrámu (listopad 1007 př. n. l.) do narození Luthera (září 1522 n. l.) uplynulo 2527 = 7 x 19 x 19 let. Od počátku nového roku př. n. l. 1006, po roce, kdy byl dokončen Šalamounův chrám, do narození Krista v roce 6 př. n. l. uplynulo 1000 let, což se zdá být typickým znázorněním 1000 let (soudu) uvedených ve 20. kapitole knihy Zjevení a znamenajících soudný den během vzkříšení lidstva, po němž budou souzeni satan a nevěřící. Typ, který se objevuje s Ježíšovým narozením a smrtí za hříchy lidstva, je tedy také vhodnou ilustrací zamýšleného vítězství nad satanem v poslední době.

[1](K početí Ježíše jeho matkou Marií však došlo až 1000 let od konce roku 1007 př. n. l.)

Above: St. John the Baptist in the Wilderness, Museo Lazaro Galdiano, Madrid
(Painting by Hieronymous Bosch, Oil on panel, 48 x 40 cm)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

11_{4a} Když se král Šalomoun odchýlil od víry obsažené v Božím slově tím, že velmi hromadil koně a bral si mnoho žen z cizích národů, čímž také opustil Jehovův zákon, došlo po něm k rozdělení království na dvě části, Izrael a Judu, oddělené a není sjednocené.[1-5] Vyměřování dne soudu nad Izraelem, který začal dokončením Šalomounova chrámu, se tedy zdá být vhodné vzhledem k problémům, které přišly později. Existuje však ještě jedno období 1000 let, o němž jsme se my, kteří čteme články Phoenix a Joseph and On, Redemption of the Phoenix, již dočetli, a to je období let 452-1452 n. l., které bylo zcela příhodně nazváno Pádem Západořímské říše.

11_{4b} Habsburská dynastie, která započala v roce 1452 n. l., úžasně v době, kdy Západořímská říše končila, sama skončila neabdikací Karla I. Rakouského 11. listopadu 1918, což byl zároveň konec první světové války. Jak jsme si všimli v článku o Moses, toto datum 1452 n. l. má zrcadlové datum v datu 1452 př. n. l., což je datum Jozueho u Jericha, když Izrael dobyl zaslíbenou zemi. Čtyřicet let a několik měsíců, kdy Izrael putoval pouští, spojuje rok 1452 př. n. l. s datem 1493 př. n. l., datem Exodu, tedy o 40 let dříve.[6]

[1](1. Královská 10:26,28)
[2](1. Královská 11:1)
[3](5. Mojžíšova 17:16)
[4](5. Mojžíšova 7:3,4)
[5](1. Královská 12:16-18)
[6](Joseph and On (a.k.a. On, a.k.a. Poseidon) (2010), by Ward Green)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

11_5 Šalomounovo datum, které bylo spojeno (podle Královských vlád v Písmu) se zničením Jeruzaléma v roce 587 př. n. l. (datum uvedené v Bibli jako rok 18 Nebukadnesara), z 1Kr 6,1 je spojeno s datem Exodu. Rok 1493 př. n. l. (Exodu) je tedy spojen s rokem 1017 př. n. l. (1. rok Šalamounův), který je zase spojen s rokem 587 př. n. l. (zničení Jeruzaléma). Ještě dále zpět než o Exodu je uvedeno v 2. Mojžíšově

12,40.41, že Izrael začal „žili“ v Egyptě o 430 let dříve (2. Mo 12,41, „přesně ten den“). Den odchodu Izraele v Exodu lze vyčíst přímo z Numeri 33,3, kde čteme, jak:[1]

> Z Ramesesu odešli Izraelité 15. den prvního měsíce. Hned další den po Pesachu vyšli se vztyčenou hlavou před očima všech Egypťanů.
> (4. Mojžíšova 33:3, Bible – Překlad nového světa 2019 (Přeloženo z revidovaného anglického vydání z roku 2013) Watch Tower Bible and Tract Society of Pennsylvania)[1]

[1](4. Mojžíšova 33:3, Bible – Překlad nového světa 2019 (Přeloženo z revidovaného anglického vydání z roku 2013) Watch Tower Bible and Tract Society of Pennsylvania)

Above: Lot and his Daughters, Museo Thyssen-Bornemisza, Madrid (c. 1621 painting by Orazio Gentileschi, Oil on canvas)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

116 V Egyptě v Heliopoli, což je blízko místa, kde Izrael sídlil v době Exodu, lze 1. den viditelnosti Měsíce (pevně věříme, že je to také 1. den židovského měsíce) vypočítat pomocí moderních metod a nastává obvykle den až dva dny po novoluní, přičemž 1. viditelnost (podle paní Gautschy) byla zjištěna 19. dubna 1493 př. n. l.[1] Náš vlastní přístupový panel Le-Ap Lunar Ephemeris uvádí, že konjunkce Měsíce (tj. novoluní) připadá na začátek 18. dubna.[2] Tyto věci jsou v tomto případě upraveny pro lokalitu Egypta, ale mějte prosím na paměti, že lunární viditelnost obecně není příliš citlivá na východ/západ (nebo zeměpisnou délku), s výjimkou případného přizpůsobení časovému pásmu, které je nutné.[2] Upraveno pro Heliopolis, Le-Ap 15.3.7. 1 dává 00:40:37 pro ranní konjunkci pro 18. duben 1493 př. n. l.[3] V egyptském kalendáři, jak jej definoval Richard Parker, se tento den nazývá 1. lunární den, zatímco židovský kalendář používá 1. viditelnost, jak již bylo zmíněno, a pro konkrétní diskutovaný měsíc je to 19. duben 1. den. Tak se stalo, že tento den je pátek 19. dubna juliánský.

[1](http://www.gautschy.ch/~rita/archast/mond/)
[2](Samozřejmě, že 1. viditelnost závisí na atmosférických podmínkách, jako jsou mraky, opar atd... Pozoruhodné je, že jarní rovnodennost je 03. dubna 1493 př. n. l.)
[3](http://willofjehovah.com/main.htm, Le-Ap v. 15.3.7.1, Oct 12, 2020)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

117 Tento výpočet můžeme opakovat stále dokola a dojdeme ke stejnému výsledku, že 15. nisanu roku 1493 př. n. l. Izrael odešel ve stejný den, který počítáme jako pátek. Když tedy Josef stál před faraonem 430 let před tímto datem, bylo mu 30 let (Genesis 41,46) a byl otrokem přivedeným z vězení (z domu velitele stráže), neměl tedy oficiální občanství. Když faraon jmenoval Josefa druhým velitelem celého Egypta, začal Josef poté oficiálně pobývat v Egyptě. Ve věku 30 let si tedy můžeme být naprosto jisti, že Josef byl považován za občana, který žil v Egyptě. V 8. kapitole článku Crucible je v grafu nazvaném "Slave Prices In Ancient Times" uvedeno, že cena otroka Josefovy doby, 20 šekelů, zřejmě odpovídá roku 1936 př. n. l.[1] Rok Josefova narození, který vidíme, byl v článku Joseph určen na konec roku 1954 př. n. l., přičemž jeho smrt nastala v roce 1843 př. n. l., za vlády faraona Moerise. To je obzvlášť důležité, protože právě v této době (Amenemhet III.) byl vybudován Bahr Jusef (Josefův kanál), který zásoboval jezero Moeris vodou z řeky Nil. Zdá se tedy, že podrobnosti o Josefově době v Genesis velmi dobře odpovídají období Střední říše v Egyptě.

[1](1. Mojžíšova 37:28)

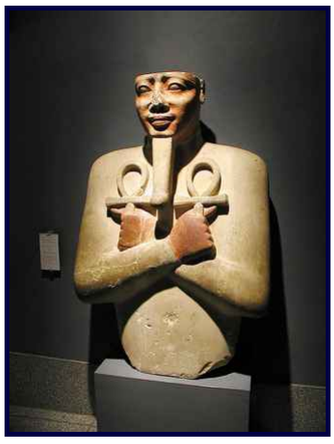

Above: Egyptian Pharaoh Senusret I Osiride Pillar, 12th Dynasty Egypt (c. BCE 1950)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

118 V roce 1923 př. n. l., kdy se Josef stal druhým vládcem nad celým Egyptem, předchází Exodu přesně o 430 let a jarní rovnodennost 07. dubna (juliánský kalendář) v roce 1923 př. n. l. zřejmě znamená, že 15. nisan je pátek 16. května, přičemž 1. viditelnost podle Gautschyho nastane 02. května. To znamená, že pátek 15. nisanu se vyskytuje dvakrát v datech oddělených 430 lety, jak naznačuje Exodus 12,41. Když bylo Josefovi v roce 1923 př. n. l. 30 let, dopočítáme se pomocí biblických patriarchálních generací zpětně k Abrahamovi narozenému v roce 2206 př. n. l. a Noemovi v roce 3882 př. n. l. Datace Abrahamova života souvisí s daty odvozenými z knihy Jasher pro Kedorlaomera (z Genesis 14), který dobývá Elam v šestém roce svého života, a zdá se tedy, že jej lze ztotožnit s historickým Gudeou, o němž je rovněž zaznamenáno, že dobyl Anšan v Elamu v šestém roce svého života, což je podle dat

Abrahama v BG právě rok 2141 př. n. l. To je počátek Asýrie a identifikuje Ninuse jako Kedorlaomera i Gudea - tedy jako jednoho a téhož. Třináct set let asyrských králů od Diodora Sicula z roku 2141 př. n. l. končí v roce 781 př. n. l., což je v BG konec vlády Arbáce (Eriba-Marduka), který porazil Ašer-Dana III (Sardanapala) v roce 809 př. n. l., jak vyplývá z Crucible. Datum 2141 př. n. l. bylo odvozeno nezávisle před objevem, jak s ním ladí datování Abraháma.

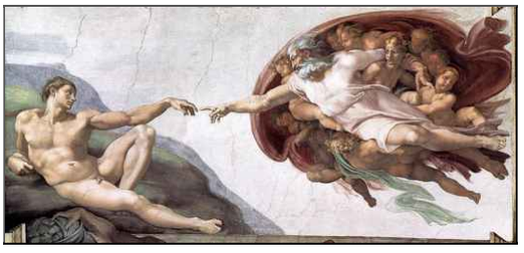

Above: Creation of Adam, Cappella Sistina, Vatican (1510 painting by Michelangelo Buonarroti, Fresco, ceiling)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

119a Kniha Jášer ukazuje, že Abrahamovi bylo 65 let, když Kedorlaomer dobyl Elam, takže datum tohoto dobytí je 2141 př. n. l. a datum Genesis 14:4 2146 př. n. l. (podle knihy Jášer), kdy bylo Abrahamovi 60 let.[1] Vzpouru Kedorlaomera proti Amrafelovi, králi Šináru, po událostech z Genesis 14, právě v roce Abrahamova života, který se shoduje se začátkem Asyrského království, v kombinaci s postavou Gudea, který rovněž dobývá Elam ve svém „6. roce“, a silnou, ztotožňující povahu obou s „Ninem“, zakladatelem Asyrské říše, je těžké ignorovat.[2] Sir Walter Ralegh zřejmě tvrdí, že Kedorlaomer byl Ninus.[3]

119b Z Genesis 14 vyplývá, že to byl právě Kedorlaomer, kdo spolu s Amrafelem a dalšími dvěma králi zvítězil v bitvě proti pěti dalším králům, takže počítat tento rok jako jeho první se zdá být pro Kedorlaomera, který se vzbouřil proti svému pánu Amrafelovi až o pět let později a zmocnil se Elamu, velmi vhodné. Shoda, že Gudea dobyl Elam ve svém vlastním roce 6, se zdá být příliš velká na to, abychom ji přehlédli, uvážíme-li, že oba jsou datovány do stejné doby, také to, že „Nanna“ byl bůh měsíce (Sin), kterého Gudea uctíval, Gudeova manželka byla „Ninalla“, jeho syn byl „Ur-Ningirsu“, ‚Nin‘ bylo slovo pro ‚paní‘, ‚pána‘, ‚prvorozený syn‘ a že Ninus, zakladatel Asýrie, byl údajně ‚synem‘ Beluse (Belus vládl 55 let a je ztotožňován s akkadským králem Sargonem I., který vyvrátil Araby a stal se zakladatelem akkadské dynastie), který („Ninus“) si podmanil Akkady a založil asyrskou dynastii.[4-6] Pan Russell píše: „Je dobře známo, že starověcí chronografové byli téměř jednotní v názoru“, že Abraham byl současníkem ‚syna‘ Beluse.[7,8] Zdá se tedy, že Kedorlaomer jako Amrafelův služebník naznačuje, že Gudea byl ‚princem‘ Šar-kali-šarího, posledního krále (zvaného Nimrod) akkadské dynastie.[9-11]

11[9c] Totožnost Sargona I. s Belusem je také v souladu s poznámkou pana Jacksona, že Belus byl vystřídán čtyřmi svými potomky, než se moci ujal ‚syn' Ninus.[6] Tyto záznamy dokazují, že Abraham žil v době akkadských králů Naram-Sina a Šar-kali-šarriho a také jejich nástupce Nina nebo Gudea (Chedorlaomer). Doba vlády Sargona I. je určena nezávisle na základě doby trvání 1903 let astronomických záznamů, které získal služebník Alexandra Velikého v Babylonu v roce 330 př. n. l., čímž vznikl rok 2233 př. n. l. (1903 + 330 = 2233) jako počáteční datum těchto důležitých astronomických záznamů, což je rok, který přesně odpovídá době vlády Sargona I.[12] Dokonce i když je rok Sargona I. datován na roky 2282-2281 př. n. l. (přičemž námi v předchozích článcích použité rozmezí dat pro 1. rok Sargona bylo 2302 až 2268 př. n. l.), jeho roky vlády, i kdyby jich bylo jen 50, kladou jeho poslední rok do roku 2231 př. n. l., tedy 2 roky po roce 2233 př. n. l. (Tj. 2233 př. n. l. je začátek The Observations of Bel.)[9-15]

11[9d] Nelze příliš zdůraznit, jak dobře se Abrahamova chronologie shoduje s tím, co je známo o světských králích Akkadu (také s daty meteoritických rojů).[16,12] To potvrzuje naše datování Josefa do roku 1923 př. n. l. v Egyptě. Ale ještě více než to nabízí výchozí datum pro výpočet zpět k Noemově potopě. Při použití patriarchálních generací podle Septuaginty se Noe narodil v roce 3882 př. n. l., zatímco potopa byla v roce 3282 př. n. l. Noemovo datum potvrzuje datování doby bronzové, raného zpracování kovů po potopě. Od potopy se opět používají Septuaginty generace k výpočtu data ke stvoření Adama: [17-20] Adamovo stvoření neboli rok 1 je 5550 př. n. l. = 7 1/7 x 777. Od narození Adama do narození Ježíše je tedy 72 x 77 let.

[1](The Ark Of Urartu (2010), Chapter 9 paragraph 3, by Rolf Ward Green and A. R. Rutledge)
[2](The History of the World: In Five Books, to which is added Sir Walter Ralegh's Voyages of Discovery to Guiana (1820), in six volumes, Vol. I, Book II, p. 214-5, by Sir Walter Ralegh)
[3](The Ark Of Urartu (2010), Chapter 9 paragraph 5, by Rolf Ward Green and A. R. Rutledge)
[4](Ibid., Chapter 9 paragraphs 6 and 10)
[5](Im Hebräischen scheint der Name ‚Nin' die Bedeutung von ‚Nachkommenschaft, Nachkommenschaft, Urenkel' zu haben, sowie ‚Gnade'. Daher scheint es wahrscheinlich, dass ‚Nin' der Ursprung des englischen Namens ‚Anne' und des hebräischen Namens ‚Hannah' ist, die ‚Gnade' bedeuten.)
[6](Chronological Antiquities (1752), vol. I, p. 238, by John Jackson)
[7](The Ark Of Urartu (2010), Chapter 9 paragraph 6, by Rolf Ward Green and A. R. Rutledge)
[8](A Connection of Sacred and Profane History (1865), Vol. I, p. 357, by Michael Russell)
[9](Book of Jasher 13:13)
[10](Preservation (2019), Chapter 6 paragraph 11, by Ward Green)
[11](Wild Road Ahead To History (2016), Chapter 5 paragraphs 2 and 3, by Ward Green)
[12](The Ark Of Urartu (2010), Chapter 3 paragraph 10, by Rolf Ward Green and A. R. Rutledge)
[13](Ibid., Chapter 9 paragraph 2)
[14](Ibid., Chapter 3 paragraph 10)
[15](Wild Road Ahead To History (2016), Chapter 5 paragraph 9, by Ward Green)
[16](The current paragraph 11:9a-c, above)
[17](Joseph (2009), by Rolf Ward Green, "Adam breathes")
[18](Moses Part 1 (2010), by Rolf Ward Green and A. R. Rutledge:
"(Arpakšad, otec Kainana, se narodil 2 roky po potopě, řekněme 3280 př. n. l.):
Narození Arpakšada (Arphaxada) až po narození Josefa:
3280-135-130-130-134-130-132-130-79-70-100-60-91-6 př. n. l. = 1953 př. n. l.
[Arpakšad r. 3280, Kainan, Šela, Eber, Peleg, Reu, Serug, Nachor, Terach, Abram (Abraham), Izák, Jákob (Izrael), Josef, 6 let navíc]
Josef (1954-1843) 30 let v roce 1923 př. n. l.
`Tyto údaje se dostatečně shodují'.
"(Arpachshad, the father of Cainan, is born 2 years after The Deluge, say, 3280 BCE):
The birth of Arpachshad (Arphaxad) to the birth of Joseph:
3280-135-130-130-134-130-132-130-79-70-100-60-91-6 BCE = 1953 BCE

[Arpachshad b. 3280, Cainan, Shelah, Eber, Peleg, Reu, Serug, Nahor, Terah, Abram (Abraham), Isaac, Jacob (Israel), Joseph, 6 extra years]
Joseph (1954-1843) 30 years old in 1923 BCE.
`These agree sufficiently'.")

[19](A Dissertation on Sacred Chronology (1856), by Nathan Rouse, p.8:
"From Adam to the Flood, Septuagint:
2262 years")

[20](11-12 generací Adam až Arpakšad, s šesti měsíčním přídavkem nebo půl roku přidat pro každého z nich dává 6 dalších let přidat k panu Rouse 2262, tedy: 2262 + 6 = 2268 let, od Adama po potopu)

Above: Construction of the Tower of Babel, Villa Cornaro, Piombino Dese, Italy (1717-1718 painting by Mattia Bortoloni, Fresco)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

11_{10a} Když nemůžeme vylepšit datum počátku egyptské Staré říše 2686 př. n. l., můžeme vypočítat rok 1 Thotha, který vládl 27 let, jako 2686 + 27 = 2713 př. n. l., a podle Eusebia vládl Menes 60 let, což dává rok 1 pro Menesa jako 2713 + 60 = 2773 př. n. l., což je číslo blízké tomu, co jsme zjistili, že byl počátek sothického cyklu. Důvod, proč se můžeme domnívat, že Stará říše začala v roce 2686 př. n. l., dále posílíme, když odečteme 2365 let ze Staré kroniky, ale nezačneme od roku 1 Mestraima, který byl předegyptským králem Nimrodem v Šinaru, ale od roku 1 Thóta v roce 2713 př. n. l., což dává 2713 - 2365 = 348 př. n. l. za vlády Nectaneba, což je asi 15 let předtím, než Alexandr vládl Egyptu, jak je uvedeno ve Staré kronice ve vynikající shodě. Mimochodem, Alexandr vládl Egyptu téměř od roku 332 př. n. l.

11_{10b} Z Thothova roku 1, který je ve skutečnosti počátkem Egypta, můžeme vypočítat Sargonův rok 1, a to tak, že použijeme 443 let ze Staré kroniky ‚generací sothského cyklu' a toto číslo odečteme od Thothova roku 1, pak přičteme 12 let (podle pana Jacksona na straně 327) a dostaneme 2713 - 443 + 12 = 2282 př. n. l. Rok 1 Sargona I. Thothův rok 1 př. n. l. 2713 tedy souhlasí i s Akkadem. Kitab Al-Magall říká, že Nimrod zemřel po 69 letech, což by od smrti Šema v roce 2780 př. n. l. v BG znamenalo smrt v roce 2711 př. n. l., což zhruba souhlasí s 1. rokem 2713 př. n. l. pro Thóta, a ani jedno číslo se příliš neliší od námi dříve používaného data 2716 př. n. l.[1] Existují různá pravděpodobná řešení pro tento časový úsek, tak časný v královstvích Šináru a Egypta.[2] Pokud ponecháme rozptýlení u babylonské věže v roce 2745 př. n. l., zbývá 2745 - 2686 = 59 let, což je přesně tolik let, kolik uvádí Eratosthenés pro Athothese, 2. krále „Théb" v Egyptě (1. Menes, 62 let).[3,4]

[1](Šémova smrt je získána pomocí patriarchálních čísel ze Septuaginty zpět od Abraháma.)
[2](Wild Road Ahead To History (2016), Chapter 8 paragraph 12, by Ward Green)
[3](Manetho, with an English translation (1940), Appendix II, p. 215, by W. G. Waddell)
[4](Wild Road Ahead To History (2016), Chapter 9 paragraph 1, by Ward Green)

Above: Djoser, Third Dynasty Egypt (c. 2686 Old Kingdom, limestone)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

11[11] Doba před potopou byla dobou vyššího technologického pokroku, než si možná troufáme představit, což vysvětluje, jak mohl Noe postavit archu a použít k tomu kovové slitiny na nýty, které dalece přesahují technologii vytvořenou brzy po potopě. Důvodem zániku této technologie je zjevně spíše těžba nutná k získání nerostů a rafinační zařízení potřebná k jejich zpracování. Noe a jeho synové našli způsob, jak zpracovávat bronz, což je možné při mnohem nižší teplotě než u železa. Dřevo použité na stavbu archy pocházelo z doby, kdy na Zemi ještě nepršelo a kdy ještě změny sezónních teplot nevytvořily letokruhy stromů, jak je známe dnes. Konstrukce archy zahrnovala "sběrná bazén", aby se minimalizovalo namáhání způsobené vlnami působícími na střední části trupu, které by mohly loď zvednout a rozlomit v půli, aniž by měla kde vlny bezpečně přijmout. Lidé ve starověku nebyli primitivní, ale disponovali velmi vyspělou technologií, která se ztratila, když většina z nich zemřela. Pouze Noe a jeho synové a jejich ženy, osm věrných lidí, přežili a založili Vesnici osmi. Nedaleko leží kotevní kameny shozené před přistáním archy u nedalekého dvojvrcholu Mashu.[1]

[1](Mezi Kazaní a Naxuanem bylo nalezeno čtrnáct kotevních kamenů, což je místo, kde Noe začal řezat lana kotevních kamenů, a místo, které osídlil, poblíž místa, kde přistála archa.)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

11[12] Kdyby potopa nepřišla v době, kdy přišla, a v roce 3282 př. n. l., datum Adama a Noeho by nepřišlo v době, která by umožnila příchod Mesiáše v 6. tisíciletí po stvoření Adama v roce 5550 př. n. l. To je naše Blahoslavená Greenealogie, chvála Jehovovi! Vychází nám, že od Adama do potopy uplynulo 2268 let, po ní pak následuje stejné období 2268 let až do Chrámu krále Šalamouna v roce 1014 př. n. l. Číslo 2268 se rovná 36 x 63, neboli 6,3 x 360, což je počet radiánů (zhruba 6,3) v kruhu vynásobený počtem stupňů (360) v kruhu, a když číslo 6,3 vydělíme 2 x pí, získáme číslo, které když zvýšíme na mocninu 360, dostaneme hodnotu fí. „Phi“ je „zlatý řez“, číslo, jehož převrácená hodnota se rovná sama sobě minus jedna; zhruba phi = 1,6180340. Hodnota phi získaná výše popsanou alternativní metodou je (6,3 / (2 x pí)). ^ 360 = 1.6172499. Tato hodnota se liší o 16 dílů na milion od hodnoty fí zjištěné v poměru výšky a základny Velké pyramidy:[1]

> A zpívali píseň Mojžíše, Božího otroka, a píseň Beránka: „Velká a podivuhodná jsou tvá díla, Bože Jehovo, Všemohoucí. Spravedlivé a spolehlivé jsou tvé cesty, Králi věčnosti.“
> (Zjevení 15:3, Bible – Překlad nového světa 2019 (Přeloženo z revidovaného anglického vydání z roku 2013) Watch Tower Bible and Tract Society of Pennsylvania)[1]

[1](Zjevení 15:3, Bible – Překlad nového světa 2019 (Přeloženo z revidovaného anglického vydání z roku 2013) Watch Tower Bible and Tract Society of Pennsylvania)

konec Kapitoly 11: Historie v reformovaných, celkových letech

Above: The Holy Night (The Nativity), Gemäldegalerie, Dresden (1650s painting by Carlo Maratti, Oil on canvas, 99 x 75 cm)

Kapitola 12: Zvažování esejců

Above: Holy Family, Statens Museum for Kunst, Copenhagen (1618-1620 painting by Giulo Cesare Procaccini, Oil on panel, 145 x 93 cm)

Mistakes—who can discern? From concealed sins pronounce me innocent. (Psalms 19:12, New World Translation (1984))

Kdo může rozeznat vlastní chyby? Očisti mě od hříchů, kterých si nejsem vědom. (Žalmy 19:12, Bible – Překlad nového světa 2019 (Přeloženo z revidovaného anglického vydání z roku 2013))

12 1 Důkladné prozkoumání evangelijních zpráv vede ke zdánlivě rozporuplné situaci ohledně událostí během důležitého týdne Ježíšova ukřižování. Žádný moudrý člověk by se nepokoušel používat k určení chronologického datování pouze Bibli, ani Jehova neměl v úmyslu, aby jeho slovo uvádělo přesná data, jak je patrné z 1. Mojžíšovy 1:14. Otevřený a věřící člověk však může právem očekávat, že zpráva inspirovaná Bohem Jehovou Všemohoucím bude vždy souhlasit s astronomickými údaji. V opačném případě by byla zpochybněna astronomie, a nikoli inspirované Boží slovo, které je spolehlivější. My lidé máme mysl Kristovu, a ne Boží.[1] Pravdou, kterou nesmíme ignorovat, je, že proroctví nemá vůbec žádnou moc, pokud není potvrzeno objektivní skutečností, a astronomie je jednou z prvních objektivních skutečností.[2] To neznamená, že proroctví závisí na chronologii, i když je zřejmé, že zahrnuje lidské zájmy, které mají logicky světskou souvislost. Ve víře je možné, aby se proroctví splnilo, i když je chronologie jiná a v daném proroctví byl výslovně zmíněn počet let, protože u Jehovy je možné všechno a on to tvoří.[3-7] Bez objektivní reality nemusí být proroctví.[8-10] Pokud je proroctví inspirované, měly by ho nezávisle potvrzovat důkazy, což je to, co důkazy znamenají.[11,12]

[1](1. Korinťanům 2:16)
[2](1. Mojžíšova 1:1,14,15)
[3](Matouš 19:26)
[4](Marek 10:27)
[5](2. Petra 1:21)
[6](2. Královská 19:25)
[7](Izajáš 37:26)
[8](Izajáš 55:11)
[9](Jozue 23:14)
[10](Izajáš 45:23)
[11](Ezekiel 33:33)
[12](Galaťanům 3:10)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

12[2a] Každého, kdo se zmiňuje o konkrétním roce v dějinách a nestudoval tuto chronologii, nelze brát vážně. Nebúkadnecarův rok 1 je rok 604 př. n. l., což je nepopiratelná skutečnost. Proroctví o 70 letech, která se měla naplnit v Babylonu, souvisela s babylonskou světovládou započatou v roce 608 př. n. l. a ohlášenou jako naplněnou v roce 1 př. n. l. 538 Kýra.[1-3] Tato data samozřejmě souvisejí s daty krále Šalamouna a daty Ježíše, jak jsme již četli výše. Nyní se Písmo shoduje nejen s historií, ale je také ve shodě s kulturou a zvyklostmi, nebo alespoň věřící člověk oprávněně očekává, že se kulturní skutečnosti projeví v poctivé zprávě. Pisatelé evangelijních zpráv museli velmi dobře znát židovské zvyky, farizeové se lišili od saducejů a oba také od esejců. Tyto sekty mezi sebou měly, jak se domníváme, prudké spory a Ježíš se s prvními dvěma z nich hádal. Aby bylo jasno, v evangeliích není o esejcích nic, co bychom mohli výslovně komentovat. Znamená to, že Ježíš byl esejcem, nebo že s nimi sdílel některé své názory? Mohli bychom se ptát.

12[2b] S rizikem, že budeme obviněni z nedbalosti, bychom nyní měli ignorovat všechny rozdíly mezi těmito sektami, které neosvětlují naše téma, jímž je ukřižování. Konkrétně nás zajímá Umučení Krista, spojené s týdnem Ukřižování. Tím nenaznačujeme, že Umučení trvá celý týden, ale že týden, v němž se toto období odehrálo, lze případně jednoznačně určit. To nás zajímá, protože pokud je tento týden skutečně jednoznačně určitelný, pak můžeme naštěstí jednoznačně přesně určit rok ukřižování! Poté, co jsem o tom již dlouze uvažoval, již vím, jaká je podle mého názoru odpověď, a pouze se snažím oznámit „příjemná slova a zapsat přesná slova pravdy.“[4] Stejně jako při sestavování chronologie ze světských dějin hledáme radu u chronologů, je vhodné hledat židovský pohled na rozluštění sekt judaismu, nebo konkrétněji ‚Pesach‘ u židovských sekt.

[1](Jeremjáš 25:1-13; 27:1-8; 29:1-13)
[2](2. Paralipomenon 36:21,22)
[3](Ezra 1:1-4)
[4](Kazatel 12:10)

Above: Christ at the Sea of Galilee
(Painting by Jacopo Tintoretto)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

123a Rozsáhlý průzkum literatury na internetu mi poskytl množství různých názorů na toto téma, z nichž jsem musel velmi selektivně čerpat výsledky.[1-3] Z několika málo zdrojů vyplynul fakt, že každá z těchto sekt slavila Pesach jinak. Když se výsledek ukáže jako potvrzení našeho předchozího datování (viz výše), lze těchto několik málo zdrojů považovat za pravdivé. A co je nejdůležitější, Písmo je zachováno jako inspirované.[4] Při jeho chápání můžeme čelit mnoha problémům, ale jednoduchost vysvětlení může být přesvědčivá. V roce 30 n. l. připadla jarní rovnodennost v naší vlastní aplikaci Le-Ap na 23. března juliánského roku, 5 hodin po půlnoci, zatímco ze Solexu 12.0 vidíme výsledek do 30 minut po půlnoci 23. března, a podle Johnsona 03:28 23. března z Rovnice času. Průměrná jarní rovnodennost podle Solex 12.0, v 25-36 CE, je však asi 17 minut po půlnoci 23. března. Tato čísla jsou uvedena pro místní čas (v Jeruzalémě). Nepředpokládáme, že by tento výpočet byl příliš přesný, takže stejně pravděpodobné by bylo i datum 22. března.[5]

123b Nevíme také, zda měsíc nisan začínal, když se rovnodennost shodovala s lunární konjunkcí, s 1. viditelností nebo jaká byla pravidla pro toto rozhodnutí. V roce 30 n. l. bylo něco jedinečného, a to, že lunární konjunkce 22. března byla blízko rovnodennosti. Lunární 1. viditelnost pro rok 30 n. l. (podle Gautschyho) byla 24. března, dva dny po konjunkci, a zdá se, že zaručuje, že měsíc nisan začínal v březnu, pro tento rok. Může se zdát, že takový hraniční případ nám nemusí nabídnout žádný důkaz, který by měl přesvědčivou váhu. Jehova však ví všechno a jeho svaté slovo je tím, co rozhodne, zda je argument správný. Máme dostatečnou důvěru v 30 CE, abychom mohli prozatím pokračovat. Věřím, že se tyto věci později vyjasní.

[1](Přísloví 15:22)
[2](Přísloví 11:14)
[3](Přísloví 24:6)
[4](2. Timoteovi 3:16)
[5](NASA udává jarní rovnodennost pro všechny roky 25 n. l. až 36 n. l. na 20. března. Jarní rovnodennost není snadné vypočítat, protože čas a tedy i datum závisí na zpomalení rotace Země, které není přesně známo. Domníváme se, že je dostatečně přesný na základě zpráv o zatměních s ohledem na denní dobu těchto událostí, které jsou rozloženy do mnoha staletí, a nesrovnaly by se, pokud by Delta T nebyla správná (Delta T je odhad zpomalení).)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

124 Nisan 01 byl 24. března roku 30 n. l., 31. března byl Nisan 08 a Nisan 13 byl o pět dní později, ve středu 5. dubna. Pro Mojžíšův zákon a saduceje začínal pesachový večer na konci 13. nisanu a pesachová sobota byla 14. nisanu, což byl v roce 30 n. l. čtvrtek 06. dubna, jak vidíme. Farizeové začínali Pesach o jeden den později než v dubnu 05, protože jej začínali na začátku (pátku) 15. nisanu. Pro Židy západem slunce jednoho dne začínal den následující. Farizeové si mysleli, že to má být velmi přesné, protože používali okamžik úplného západu slunce, zatímco saduceové používali jako konečný bod dne úplnou tmu nebo soumrak, což vedlo k jednodennímu rozdílu v pojmu „mezi dvěma večery“, jak je uvedeno níže: Protože farizeové považovali konec dne (známý také jako „2. večer“) za přesný okamžik, kdy Slunce zcela zmizelo, a „1. večer“ za okamžik, kdy se Slunce poprvé dotklo obzoru, byl pro ně význam pojmu „mezi dvěma večery“ konec dne.[1] Naproti tomu, protože saduceové vycházeli spíše z Písma, považovali „1. večer“ za západ Slunce a zároveň za konec dne a „2. večer“ za soumrak (který byl již součástí dalšího dne), „mezi dvěma večery“ pro saduceje znamenal začátek dne. Takže „14. nisan mezi dvěma večery“ připadal pro farizeje na konec 14. nisanu a pro saduceje na začátek 14. nisanu, takže se lišil o jeden den. Pesach byl pro obě sekty svatým dnem a Pesach se konal 14. nebo 15. nisanu v závislosti na sektě.

[1](2. Mojžíšova 12:6 poznámka pod čarou *, Bible – Překlad nového světa 2019 (Přeloženo z revidovaného anglického vydání z roku 2013), také Darby (1890), na základě výrazu "beyn 'erebim" v masoretském textu.)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

125 Pro Židy, kteří předsedali jeruzalémskému chrámu, tak existovaly dva po sobě jdoucí dny Pesachu, a to čtvrtek 6. dubna a pátek 7. dubna (v roce 30 n. l.). Pesach byl pro Židy svatým dnem, který si cenili jako sváteční den nebo zvláštní, „sobotní“ den. Dalším takovým zvláštním dnem byla „oběť snopu“, která se přinášela „den po sobotě“, 3. Mojžíšova 23,11. „Oběť snopu“ se přinášela „den po sobotě“. Zde spočíval další rozdíl ve výkladu mezi farizeji a saduceji, neboť farizeové považovali „den po sobotě“ za „den po Pesachu“ bez ohledu na to, na který den v týdnu připadl, zatímco pro saduceje „den po sobotě“ znamenal „den po týdenní sobotě“ neboli neděli následující po Pesachu. Podle saduceů se tedy „obětní snop“ nemohl konat v sobotu, zatímco je doloženo, že farizeové v roce, kdy pro ně Pesach připadl na pátek, dělali působivé divadlo a obětovali „obětní snop“ následující den nebo v sobotu. Bible se zmiňuje o tom, že den po ukřižování, kdy Ježíš zemřel, byl „velkou sobotou“, což někteří komentátoři vykládají jedním způsobem, jiní jiným (jako Pesach následovaný týdenní sobotou, nebo oba připadající na stejný den), ale v roce 30 n. l. byl čtvrtek 06. dubna Pesach saducejů (pokud máme správně 01. nisan), další den pak přišel pátek 07. dubna, neboli Pesach farizejů, a do třetice přišla sobota 08. dubna, týdenní sabat obou sekt, takže v roce 30 n. l. byly zřejmě tři po sobě jdoucí „sabaty“.

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

Above: Virgin of Humility, Fondazione Magnani Rocca, Mamiano di Traversetolo
(1435-1440 painting by Pietro Di Giovanni D'Ambrogio, Tempera on panel)

12 6a V neděli ráno po Ježíšově zmrtvýchvstání nalezli učedníci vzkříšeného Ježíše (u hrobu).[1-4] Sobota zmíněná v Mt 28,1 je den předcházející „prvnímu dni týdne“ (neděli), jak je uvedeno. Tato neděle je jediným dnem týdne, který je v evangelijních zprávách nabízen v celém týdnu ukřižování. Pokud hledáme v rámci správného roku 30 n. l., neměli bychom vidět žádný rozpor v žádné ze známých skutečností.[5] Jednou z takových skutečností je, že Jan 19,14 klade den ukřižování na den přípravy Pesachu,

což je zdánlivě v rozporu s tím, že Ježíš jedl Pesach předchozí noc se svými 12 apoštoly, a to nezávisí na roce, kdy k tomu došlo, ale je to v souladu s Písmem. Jedno z vysvětlení jsme viděli výše, a to, že Pesachy různých sekt se slavily v různé dny.[6-11] Marek klade ukřižování jako den před "sabatem", nicméně, jak jsme viděli již výše, Pesach je "sabat".[12]

12[6b] Z Lukášova evangelia 23,54-56 vidíme, že Ježíšovi učedníci slavili pouze dřívější Pesach, protože v den ukřižování mohli připravit koření.[13] Pokud však Ježíš skutečně slavil Pesach v noci před ukřižováním, pak den jeho ukřižování, který byl ve stejný den, byl dnem Pesachu, protože večer jednoho židovského dne je začátkem dne následujícího. Jeho učedníci by tedy nepřipravovali koření. To je zjevně vážný problém, protože událost Pesach tuto práci s přípravou koření zakazuje a učedníci koření připravovali, z čehož vyplývá, že Ježíš večer předtím Pesach nejedl, a přece jedl. Jan 19,31 nám ukazuje, že den po ukřižování nebyl pouze týdenní sobotou (také Jan 19,14.42).

[1](Matouš 28:1)
[2](Marek 16:2,9)
[3](Lukáš 24:1)
[4](Jan 20:1)
[5](Amos 5:15)
[6](Jan 19:14)
[7](Jan 18:28)
[8](Lukáš 22:15)
[9](Marek 14:14,18)
[10](Matouš 26:17,20)
[11](cf. Jan 13:1,2)
[12](Marek 15:42)
[13](Mnoho druhů práce bylo zakázáno v sobotní dny a ve sváteční dny, jako byl Pesach, který byl nazýván Velkou sobotou nebo Velkým sabatem.)

12[7a] Z Janova evangelia 19,14 vyplývá, že den po ukřižování byl Pesach a Židé se na něj připravovali. Pokud by den po ukřižování byl Pesachem farizeů, pak by to byl 15. nisan, což by vedlo k tomu, že den ukřižování byl 14. nisan, což je v roce 30 n. l. čtvrtek a byl Pesachem saduceů. Mnoho lidí považuje za den ukřižování čtvrtek 14. nisanu. Problém je v tom, že Ježíš slavil Pesach se svými učedníky právě v noci před svým ukřižováním, takže podle tohoto názoru mohli učedníci pracovat 15. nisanu, což nesouhlasí s Lukášem 23,54-56 - takže to selhává.

12[7b] Den po ukřižování musel být nějaký Pesach. 1. Pokud by den po ukřižování byl Pesach saducejů, což byl v roce 30 n. l. čtvrtek, pak by to znamenalo, že samotné ukřižování bylo 13. nisanu, tedy ve středu, a večerní jídlo Páně by pak začínalo po skončení dne v úterý, 12. nisanu. Ježíšovi učedníci by slavili Pesach ve čtvrtek po středečním ukřižování 13. nisanu. Pro saduceje byl Pesach ve čtvrtek 14. nisanu, což by pak byl Pesach pro Ježíšovy učedníky. Koření by se v tomto případě připravovalo ve středu. Večeře Páně by se podle juliánského kalendáře konala v úterý večer, tedy 4. dubna. To by mohlo fungovat, ale vyžaduje to malé vysvětlení.

[1](Jan 19:14)

Above: Madonna and Child, Gemäldegalerie, Dresden, Germany (c. 1670 painting by Bartolomo Esteban Murillo, Oil on canvas, 166 x 115 cm)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

128a Jedním z logických způsobů, jak určit den ukřižování, je počítat zpětně od neděle 17. nisanu (09. dubna). Počet dní, které Ježíš strávil v hrobě, je často uváděn jako jeden a půl, dva a půl, nebo ne tak často jako tři dny a tři noci, což bylo to, co předpověděl Jonáš a také Ježíš.[1,2] O tři dny dříve než v neděli ráno přichází čtvrtek neboli středa odpoledne, což umožňuje celé tři dny (čtvrtek - sobota včetně) smrti do vzkříšení. Středeční ukřižování tedy dobře zapadá do proroctví.

128b Povzbuzení plynoucí z naplnění proroctví o době, kterou Ježíš strávil v hrobě, může zvýšit naši víru v ideální středeční ukřižování. To může být posíleno naším vědomím, že evangelia výslovně neuvádějí den v měsíci onoho týdne. Při výkladu významu ukřižování 13. nisanu však mohou oprávněně vyvstat některé otázky. Pokud totiž Ježíš nepřinesl svou oběť 14. nisanu, tedy večer o Pesachu, jak může sloužit k nahrazení velikonoční oběti přinesené za hříchy? Než se pokusíme odpovědět na tuto otázku, může nám být osvíceno, když zvážíme některé podpůrné názory.

[1](Jonáš 1:17)
[2](Matouš 12:40)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

129a Je jistě zajímavé, že žádné z dostupných evangelií neuvádí kalendářní data tak důležitých událostí, které předcházely ukřižování. Kdybychom měli k dispozici den v týdnu spolu s kalendářním datem byť jen pro jeden den v týdnu ukřižování, jistě bychom byli schopni přesně určit rok, kdy k němu došlo. Předpokládá to pouze, že se

dráha Měsíce nezměnila jinak než postupným zpomalováním jeho oběhu. Fázi Měsíce, jak ji vidí pozorovatel na Zemi, lze simulovat pomocí počítačových programů a upravit pomocí známých zatmění v historii, aby bylo možné kalibrovat čas. Zpomalení dráhy Měsíce je zohledněno.

[129b] Důvodem absence dat lunárního kalendáře v evangelijních zprávách může být složitá situace, jak jsme ji popsali výše, s jejími sektářskými problémy. Obtížnost vyprávění příběhu z pohledu každé z různých sekt může vysvětlovat důvody absence konkrétních lunárních dat, nebo také ne. Bude moudré mít to při našem objevování na paměti. Ve víře hledáme soulad faktů s teorií. Existují důkazy o středečním ukřižování v roce 30 n. l.?

Above: The Adoration of the Magi, Gemäldegalerie, Dresden, Germany
(c. 1530 painting by Master of AB Monogram, Oil on lime wood panel, 42 x 39 cm)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

[1210a] Když se podíváme na sektu Esejců, vidíme něco velmi zajímavého, a to, že Nisan 01 byl u Esejců údajně každoročně přenastavován na jarní rovnodennost. Výsledek pro jarní rovnodennost 23. března v roce 30 n. l. má tu nejpozoruhodnější vlastnost, že pouze v roce 30 n. l. může posunout lunární den tak, aby byl přesně o jeden den dříve než astronomický lunární kalendář, takže lunární datum Nisan 14 je středa místo čtvrtka. V ostatních letech mezi 26. a 35. rokem n. l. je 14. nisan pro lunární kalendář buď ne blízko, nebo dříve než esejci 14. nisan, což je v celém rozsahu 04. nebo 05. duben. Všimněte si, že to neznamená, že Ježíš byl esejci, ale že s nimi v roce 30 n. l. sdílel datum Pesachu. Pánův večerní oběd v roce 30 n. l., těsně před ukřižováním ve středu 05. dubna, je večer v út 04. dubna a esejci mají Pesach ve středu 05. dubna, tedy jednoduše jeden den před saducejským Pesachem ve čtvrtek 06. dubna. To odpovídá roku 30 n. l. ukřižování!

[1210b] Rok 30 n. l. byl také považován za většinový názor na rok ukřižování, jak bylo uvedeno výše.[1]

[1](Paragraphs 7-5a, 7-5b, and 7-5c, above)

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

12[11a] Přítomnost sekty esejců v Jeruzalémě, kde byla doložena, by učedníkům usnadnila konání židovského svátku Pesach v roce 30 n. l. Tím bylo zajištěno, že Ježíšova oběť se pravděpodobně uskutečnila v prorocké datum židovských Pesach. Jako by zázrak, pouze v roce 30 CE, že to bylo možné, což má potenciál potvrdit naše data! Jinými slovy, tento objev činí naši důvěru v rok 30 n. l. jako rok ukřižování mnohem jistější. Chvalme Jehovu ve jménu jeho Syna Ježíše, výkupné!

12[11b] Datum Ježíšova narození jako 6 př. n. l. můžeme považovat za nyní stejně potvrzené tímto současným objevem, přičemž jeho křest v roce 26 n. l. přichází s Ježíšovým věkem 30 let! O těchto věcech se hovořilo již dříve v tomto článku, ale zdá se, že esejci Pesach potvrzují nezávisle. Víme také, že Ježíš měl ve srovnání s farizeji a saduceji značné rozdíly ve víře, když vidíme, že je v Písmu mnohokrát kárá nebo poučuje. Nemáme žádný důvod se domnívat, že by měl nějaké takové rozdíly s esejci, o nichž se učenci domnívají, že vyznávali čistší odrůdu judaismu. Zdá se tedy, že případ by byl silnější. Je mi velkou pokorou, že k tomu mohu alespoň trochu přispět.

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

Above: Christ in the Garden of Gethsemane, Pinacoteca, Vatican
(c. 1650 painting by Giacinto Brandi, Oil on canvas, 99 x 75 cm)

12[12] Příchod Ježíše jako Krista (hebrejsky ‚Mesiáše‘) 1000 let po dokončení Šalamounova chrámu byl pro všechny věřící nejdůležitější událostí v dějinách a vedl k naplnění mnoha proroctví, která nám byla ku prospěchu. Čas jeho příchodu zde byl

stanoven na základě astronomie spolu se současnou historickou tradicí. Proroctví, která Ježíš během svého pozemského působení naplnil, je mnohem více, než jsme zde schopni zhodnotit, což je skutečnost, která je způsobena spíše schopností kohokoli vstřebat tak obrovské množství informací než mou schopností jako spisovatele napsat je dostatečně přesvědčivě. Totéž platí i o chronologických podrobnostech, jimiž se zabývám. Záměrně jsem se však rozhodl zakončit tuto kapitolu takovým způsobem, který by, jak věřím, měl čtenáři nabídnout výrazné a rozhodně přesvědčivé osvětlení, jak se chronologie BG shoduje s pravdou. Nemělo by být obtížné tohoto poznání dosáhnout, neboť je ve skutečnosti pravdivé, ale stejně tak je i věrohodné. Přesto věřím, že k němu nedošlo bez vroucích modliteb.[1] Děkuji všem, kteří pomáhali v modlitbách a lásce.

[1](Kazatel 12:10)

konec Kapitoly 12: Zvažování esejců

Zrozen a znovuzrozen —Mesiáš

Rolf Ward Green

Historical Notes:

Některé snímky mohly být restaurovány.

HN1 Jak by mohl být Dareiův rok 2, známý jako rok 520 př. n. l. (s rokem 1 př. n. l. 522/521), 70 let poté, co se na město Jeruzalém vyvalilo Jehovovo rozhořčení?[1] Nuže, 520 + 70 = 590 př. n. l. a obléhání města v roce 588 př. n. l. skončilo v roce 587 př. n. l., přičemž trvalo 20 měsíců.[2] Zde je 69 let včetně 588 - 520 + 1 = 69. V tomto případě se jedná o 69 let. Židovský kalendář však má světský rok, podle něhož Židé datovali cizí vládce, a na základě tohoto kalendáře začalo obléhání Jeruzaléma v rámci kalendářního roku, který sám začínal v roce 589 př. n. l. (na podzim). To činí 70 let včetně namísto 69, jak je uvedeno. Kniha Zacharjášova tedy potvrzuje, že Jeruzalém musel mít nějaké potíže, které na něj dolehly poblíž roku 590 př. n. l.. Protože je to velmi blízko začátku obléhání Jeruzaléma králem Nebukadnecarem, potvrzuje to tedy rok 587 př. n. l. jako rok zničení Jeruzaléma!

[1](Zecharjáš 1:7,12)
[2](2. Královská 25:1,2)

HN2 V šestém roce vlády Dareia, tedy v roce 517 př. n. l., dokončil Izrael v Jeruzalémě druhý chrám (první byl Šalomounův) a naplnilo se období 70 let od jeho zničení.[1,2]

[1](Ezra 6:15)
[2](Toto zničení se odehrálo roku 587 př. n. l., jak je zdokumentováno v tomto článku, a je zcela v souladu s Písmem svatým.)

HN3a Kdy měl Mesiáš podle proroctví z Daniela 9,24-27 přijít, při křtu nebo při smrti? Teprve jeho smrt skutečně prokázala, že je Mesiáš. Ti, kdo věří, že vyjití Slova k obnově a znovuvybudování Jeruzaléma je totožné s 20. rokem Artaxerxovým, někdy datují 1. rok Artaxerxův jako roky 475-474 př. n. l., což má za následek, že jeho 20. rok se klade do roku 455 př. n. l., a 69 týdnů Danielových pak končí (69 x 7 = 483) v roce 30 n. l., přičemž předpokládají, že událost z Nehemiáše 2,1 se odehrála 483 roce nastala po 13. nisanu, takže od roku 455 př. n. l. do roku 30 n. l. je celých 483 let (z toho celkem 485 let minus ‚rok 0‘, nyní minus 1).[1] To nemůže fungovat, protože Mesiášova smrt z Daniela je v ‚polovině týdne‘, což v tomto případě vyžaduje ukřižování odlišné od roku 30 n. l. Ledaže by ‚polovinou týdne‘ mohl být rok 33 n. l., kdy byli do Nové smlouvy spolu s židovskými věřícími přivedeni příslušníci všech národů, konec oběti byl 30. n. l. při ukřižování Ježíše Krista a konec posledního týdne 70týdenního proroctví spadá do roku 33 n. l., kdy byly do Nové smlouvy přijaty všechny ostatní národy.[2]

HN3b V tomto článku (výše) bylo na základě historických a kulturních důkazů uvedeno, že rok 30 n. l. byl skutečným rokem ukřižování Ježíše Krista, takže může potvrdit naplnění proroctví. Rok ukřižování nelze upravit tak, aby „odpovídal proroctví“, ale spíše by mohl sloužit k potvrzení nebo vyvrácení proroctví.

[1](To, že rok 475 př. n. l. není prvním rokem Artaxerxovým, jasně ukazuje článek Carla Olofa Jonssona z roku 1989 (revidovaný v letech 1999 a 2003) "The 20th Year of Artaxerxes and the 'Seventy Weeks' of Daniel". V tomto článku bylo také ukázáno, že rok 465 př. n. l. byl prvním rokem Artaxerxa. Zde nepřijímáme názory pana Jonssona na Daniela.)
[2](Paragraphs 2-9 through 2-12, above)

HN4 Je třeba být velmi opatrný při hledání problémů se sčítáním lidu v roce 6 n. l., které se číselně shoduje s dřívějším rokem „6“ př. n. l., pokud jde o jakoukoli souvislost mezi těmito daty v době, kdy k těmto událostem došlo, neboť bod, kde začíná rok 1 n. l., je zcela libovolný, byl stanoven značný počet století po samotných událostech.[1,2]

[1](Paragraphs 5-4 through 5-12, above)
[2](Paragraphs 7-3a and 7-8, above)

HN5a Existuje dobrý důvod se domnívat, že ani jedna ze sekt, farizeové ani saduceové, by nepopravila člověka v den Pesachu (Mk 14,2), což by vylučovalo 14. a 15. nisan v roce 30 n. l. nebo čtvrtek 6. a pátek 7. dubna. Nesměli pracovat v sobotu ani o Pesachu. Byl to však také posvátný den - není den pro popravy.

HN5b Existuje také jiná myšlenková škola, která připouští, že Galilejci měli zvyk jíst den před Pesachem jídlo zvané ‚Poslední večeře‘.[1] Z toho vyplývá, že Ježíš a jeho učedníci byli obvykle zvyklí jíst velikonoční svátky v době, kdy je jedli saduceové, což se neliší od výše uvedené diskuse, kde se esejské Pesachy v roce 30 n. l. shodují s tímto jídlem, které jedli Galilejci (konec úterý 04 / 12. nisan).

[1](Mišna Pesachim 4,5 uvádí: "...A rabíni říkají: V Judeji lidé v předvečer Pesachu pracovali až do poledne, v Galileji lidé v předvečer Pesachu nepracovali vůbec...)

Table Supplementary:
Proposed Titles For This Article

(Feb 19, 2021 — Feb 27, 2021 CE) Note 39 p. 244 — Note 39 p. 247		
1.	Vindication	Vigilance
3.	Crucifixion	Dating Jesus
5.	Convergence	Thirty
7.	Holding Pattern	Conviction
9.	Convenience	Proof
11.	Preponderance	Providence
13.	Realization	Prophecy
15.	Determination	Observation
17.	Manifestation	Perfection
19.	Qualification	Propitiation
21.	Reconciliation	Resurrection

23.	Outcome	Period
25.	Glory	Provision
27.	Punctuality	Reality
29.	Foreordination	Destiny
31.	Protection	Glory (2Co 3:11)
33.	Collateral	Way
35.	Path	Narrow Path
37.	Exceptional	Jesus is Lord
39.	Culmination	Messiah
41.	Saviour	Absolution
43.	Moment	Exultation
45.	Precedent	Possibility
47.	Born and Raised	
48.	Born And Raised —Messiah	

RECENT ARTICLES:

Now in PDF Format (Web versions in REFERENCES: below):
The order of the articles written by Rolf Ward Green is:

1.
Harald

2.
Skjold

3.
Valdr

4.
Smith

5.
Green

6.
Joseph

7.
On

8.
Phoenix

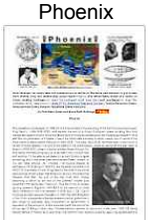

9.
Moses

10.
Ark

11.
Crucible

12.
B4

13.
Trojan War

14.
Wild Road

15.
Uncut Tut

16.
True

17.
Be

18.
Messiah

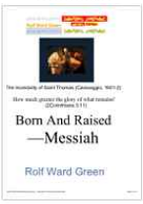

1. Harald Hildetand and Rollo
in the Trojan House of Charlemagne (Dec 25, 2007)

2. Skjöldings (Sep 17, 2008)

3. Valdr (Oct 09, 2008)

4. Smith (Nov 1-6, 2008)

5. Green (Nov 23, 2009) (Easter calculator first used and cited) (mod. Mar 02, 2010 Title illus., Hippocrates)

6. Joseph (Dec 24-29, 2009) (Easter calculator used) (mod. Mar 02, 2010 Title illus.)
(Easter calculator used and stopped working before Feb 28, 2010)

7. On (Feb 28-Mar 05, 2010)

8. Phoenix (with A. R. Rutledge; Apr 01-06, 2010)

9. Moses (with A. R. Rutledge; Jul 31-Sep 23, 2010)

10. The Ark of Urartu (with A. R. Rutledge; Dec 24, 2010–Jul 11, 2011)

11. The Crucible of Credible Creed (with R. E. Green and A. R. Rutledge; Apr 07, 2012–Jun 20, 2013)

12. B4 Chronology (with R. E. Green, M. F. Green (Skanes), and A. R. Rutledge; Jan 01, 2015–Nov 12, 2015)

13. Trojan War (with R. E. Green, M. F. Green (Skanes), and A. R. Rutledge; Dec 25, 2015–Jan 14, 2016)

14. Wild Road Ahead To History (with R. E. Green, M. F. Green (Skanes), and A. R. Rutledge; May 18, 2016–Sep 27, 2016)

15. The Uncut Tut (with R. E. Green, M. F. Green (Skanes), and A. R. Rutledge; Dec 05, 2016–Jan 02, 2017) (Dedicated To A. R. Rutledge (1924-2016)) [She is the late wife of Rolf Ward Green and coauthor]

16. True-- May 22, 2018–May 22, 2018)

17. Be. Oct 25, 2019–Aug 28, 2020)

18.
Feb 28, 2021–Jun 24, 2021)
(the present article, 'Born And Raised—Messiah')
Date of first publication: Feb 28, 2021

- Mar 01, 2021 2-7a [14 + 17 - 1 = 30 CE (Baptism...] to correct word [[14 + 17 - 1 = 30 CE (Crucifixion...)]]; 3-12a [preach, ... Jesus...] [[preach ... Jesus'...]]; 4-4 verse [... of Daniel 9:26] [[... of Daniel 9:25]].
- Mar 02, 2021 3-9a 'celestrial': [brightest celestrial] fixed spelling and punctuat. [[brightest, celestial]]; 6-2a Mr. Nelson Glueck appeared on the cover of Time [Magazine in 1963 as a world-famous archaeologist, said in his book, Rivers in the Desert (1959) p. 31:] [[Magazine in 1963 as the world-famous archaeologist who stated in his book Rivers in the Desert (1959):]] 7-1 s7 start of sentence 7 'it' [it also] [[It also]]; 8-12d footnote numbers [8] and [9] fixed after quotes.
- Mar 03, 2021 12-4 [For the Mosaic Law and the Sadducees, Passover evening began at the end of Nisan 13, and Passover Sabbath was Nisan 15, which in 30 CE was a Friday, Apr 07, we see.] [[For the Mosaic Law and the Sadducees, Passover evening began at the end of Nisan 13, and Passover Sabbath was Nisan 14, which in 30 CE was Thursday, Apr 06, we see.]]
- Mar 04, 2021 6-5a fix gram. [his Reign as the] [[whose example is]]; better [and being imbued as theirs would also be] [[the Emperor being after this time imbued]].
- Mar 06, 2021 9-6 [as the left Egypt... destruction, in BCE] now [[as they left Egypt... destruction in BCE]].
- Mar 08, 2021 2-11b edit: 'before' into 'after' [and... years before BCE 458] [[thus... years after BCE 458]]; 5-2 [M. R. S... was almost] [[R. S... was virtually]]; 5-1 footnote [2] corrected: [Luke 2:2] [[Luke 2:1-4]].
- Mar 09, 2021 9-2a [1914... the Israel's Declaration in 1948] to [[1914... Israel's own Declaration in 1948]]; 9-7 edit: "between" [the very Year 1 of Nebuchadnezzar to the Year 1 of King Darius] fix grammar [[the Year 1 of Nebuchadnezzar and Year 1 of Persian King Darius]]; 2-8b fix grammatical [reminiscent or similar to Daniel 7:25] to be [[reminiscent of or akin to Daniel 7:25]]; 2:2 [it being when they] to be [[which is when they]]; 2:4a footnote [1] added Acts 13:9 reference Paul=Saul; 4-3 added footnotes [1] and [2] for 69 weeks, baptism.
- Mar 10, 2021 1-7 sp. [small utiity] [[small utility]]; 1-7 + [[pipes for easy inter-process communication,]].
- Mar 11, 2021 1-2 fix gram. [has] [[had]]; 3-10a [could noted just after sunset, near the] [[could be observed after sunset near the]]; 10-2b add footnote [2], as #; 3-8a insert a new footnote [1], re the death of Herod.
- Mar 12, 2021 3-12a [five or six months younger] [[five (or six) months older]], John being born before Jesus; 5-1 " ["Was... Bethlehem?: ...Luke (by... Ramsay)] : [[Was... Bethlehem?-- ... Luke, by... Ramsay,]]; 5-3 in: [thus we... in BCE 6] [[so we... near BCE 6]]; 1-1 to 12-12 fixed sp. as to "millennial, millennium".

- Mar 13, 2021 5-8 added footnote [3], regarding Strabo; add Hist Notes par. #'s, add HN 5-b footnote [1] about Galileans (Mishnah Pesachim 4:5) not working Pass Eve.
- Mar 14, 2021 4-4 Hebrew anglicized to read: [["krt"]].
- Mar 15, 1-12b caption [Metrololitan] [[Metropolitan]].
- Mar 17, 7-9b footnote [7]: [Dec 15,] [[Dec 15 1982,]]; 8-11a footnote [1] p. [(2014) p. 13] [[(2014) p. 15]]; 11-9 remove footnote [18], renumber [17] through [20]; 3-8a footnote [1] start sentence: [it was] [[It was]]; 4-4 add footnote [3] to ref. back to 2-9 footnote [1].
- Mar 18, 2021 HN-3a footnote [1]: fix: quotation marks.
- Mar 19, 2021 1-3 illustr. caption: ["Nazca] [[Nazca]]; 2-10a grammar [Mr. Jones in the] [[Mr. Jones in his]].
- Mar 24, 2021 10-7b gr. [after Jesus'] [[after Jesus]].
- Apr 03, 2021 3-4a: footnotes reference: [1-3] [[1,2]].
- Apr 04, 2021 5-11b: added missing 'b' index to "5-11".
- Apr 05, 2021 9-5 gr. [whom we noted] [[who we noted]].
- Apr 06, 2021 12-7b [end of... Wednesday, Nisan 12] fix day of week as Julian [[end of... Tuesday, Nisan 12]].
- Apr 15, 2021 4-6 footnote [2] label corrected to: [2].
- Apr 20, 2021 12-6 fix footnote [3]-[13] left brackets; 12-10a-s3 correct meaning: [after the Essene Nisan 14] now is most accurately [[before the Essene Nisan 14]].
- Apr 28, 2021 1-10-s3: footnote [1] added (sentence 3).
- May 10, 2021 8-11b, 11-5, HN1: sp: Ne[[bu]]chadnezzar.
- May 14, 2021 German translation begun; Chapter 1 done.
- May 22, 2021 Completed 1st German version in 1st Draft and 1st published German translation, its 1st Edition.
- Jun 13, 2021 Czech translation begun; Ch. 1 1st draft.
- Jun 19, 2021 Czech, Chapters 1 to 7 of 1st Draft done.
- Jun 23, 2021 Completed 1st Czech version in 1st Draft; 1st published Czech translation, the 1st Edition here.
- Jun 24, 2021 HN-5b note 1: [": V Judeji] [[V Judeji]].

REFERENCES:

Own Work:

(17) ('Be', by Rolf Ward Green)
(16) ('True', by Rolf Ward Green)
(15) ('The Uncut Tut', by Rolf Ward Green, Ralph Ellis Green, Anne Ruth Rutledge and Flora Marie Green)
(14) ('Wild Road Ahead To History', by Rolf Ward Green, Ralph Ellis Green, Anne Ruth Rutledge and Flora Marie Green)
(13) ('Trojan War', by Rolf Ward Green, Ralph Ellis Green, Anne Ruth Rutledge and Flora Marie Green)
(12) ('B4 Chronology', by Rolf Ward Green, Ralph Ellis Green, Anne Ruth Rutledge and Flora Marie Green)
(11) ('The Crucible of Credible Creed', by Rolf Ward Green, Ralph Ellis Green, and Anne Ruth Rutledge)
(10) ('The Ark of Urartu', by Rolf Ward Green and Anne Ruth Rutledge)
(9) ('Moses', by Rolf Ward Green and Anne Ruth Rutledge)
(8) ('Phoenix', by Rolf Ward Green and Anne Ruth Rutledge)
(7) ('On', by Rolf Ward Green)
(6) ('Joseph', by Rolf Ward Green)
(5) ('Green', by Rolf Ward Green)
(4) ('Smith', by Rolf Ward Green)
(3) ('Valdr', by Rolf Ward Green)
(2) ('Skjöldings', by Rolf Ward Green)
(1) ('Harald Hildetand', by Rolf Ward Green)

Unique Source Material:
(4) (The chronology of the Old Testament, by Fotheringham)
(3) (Manetho, with an English translation by W.G. Waddell)
(2) (Ancient Egyptian Chronology, 2006, ed. by Erik Hornung, Rolf Krauss and David A. Warburton)
(1) (Synchronology, 1839, Cambridge University Press, by Charles Crosthwaite)

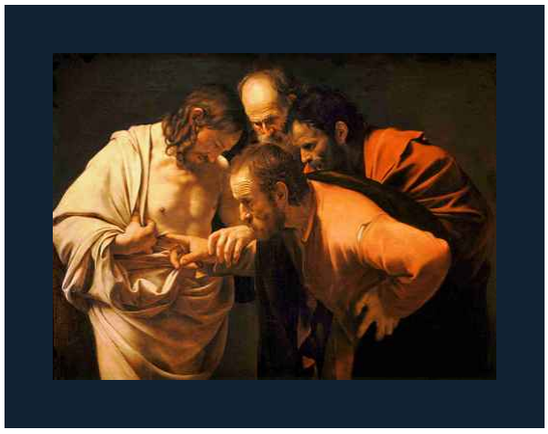

The Incredulity of Saint Thomas (Caravaggio, 1601-2)

Tím slavnější je to, co zůstává!
(2. Korinťanům 3:11)

Zrozen a znovuzrozen —Mesiáš

Rolf Ward Green

Chapter 1: Astronomical Dating And True Earth
Chapter 2: Back-dating Yesterdays
Chapter 3: Tiberius, Herod, Astronomy, Testimony
Chapter 4: Daniel As Numerically Internal Endpoints Learned
Chapter 5: Principled Ramsay Offers Very Encouraging Story
Chapter 6: Roman Enrolments, Augustus, Luke
Chapter 7: Christians Handle Rome In Secure Testimony
Chapter 8: God Reprieves Abraham's Newborn To Everlasting Days
Chapter 9: Gentile Observed Dating Summarized
Chapter 10: Foretold A Violation Of Universal Righteousness
Chapter 11: The History In Reformative Total Years
Chapter 12: Considering Essenes

Kapitola 1: Astronomické datování a pravá Země
Kapitola 2: Zpětné datování včerejších dnů
Kapitola 3: Tiberius, Herodes, astronomie, svědectví
Kapitola 4: Daniel jako numericky interní koncové body naučené
Kapitola 5: Zásadový Ramsay nabízí velmi povzbudivý příběh
Kapitola 6: Římské soupisy, Augustus, Lukáš
Kapitola 7: Křesťané jednají s Římem v bezpečném svědectví
Kapitola 8: Bůh vydává Abrahamovo novorozeně do věčných dnů
Kapitola 9: Shrnutí datování podle pohanů
Kapitola 10: Předpovězeno porušení všeobecné spravedlnosti
Kapitola 11: Historie v reformovaných, celkových letech
Kapitola 12: Zvažování esejců